

ДЖОН СОЛ ДОМ ЗА РАЗПЛАТА

Превод от английски: Венцислав Венков, 2013

chitanka.info

На Майкъл, който направи възможно всичко това!

ПЪРВА ГЛАВА

Сара Крейн пое дълбоко върмонтския въздух, изброи набързо кокошките за да се убеди, че всички са се прибрали в кокошарника за през нощта, и чак тогава затвори вратичката му. Дванадесет. Идеално. Залости вратата, за да не се напъха някоя тръгнала да търси лесна среднощна закуска миеща се мечка или невестулка, хвърли през рамо последен поглед на хамбара, за да провери дали и неговата врата е заключена, и понесе към къщи кошничката с яйцата така, както майка ѝ беше правила всяка вечер през последните петнадесет години. Сара обожаваше тукашните есени — най-вече заради начина, по който светлината се процеждаше през златистите листа на кленовете около фермичката им, а може би и заради тъгъла, под който слънцето я огряваше. Така или иначе, есените ѝ причиняваха тръпки по кожата и я изпълваха с усещане за жизнерадост. Така поне беше допреди близо година, когато майка ѝ се разболя, а шест месеца по-късно и почина. Оттогава и есенният здрач престана да я изпълва с радостта на предишните години.

Притесняваше я и това, че в кошничката носеше само шест яйца, а мразовитият септемврийски въздух ѝ подсказваше, че скоро носачките ще престанат да снесят чак до идната пролет. Но и това не беше нищо в сравнение с другото, което я мъчеше тази вечер: как ще преживее зимата заедно със стоката и изобщо с фермата, след като баща ѝ пак беше навлязъл в един от неговите си „цикли“, както се изразяваше майка ѝ. Не беше подготвил нищо за предстоящите студени месеци — нито дърва беше насякъл, нито беше ходил на лов за елени, дори и телетата не беше продал навреме, а сега, поотраснали, те нямаше как да докарат добра цена.

Вместо това бе навлязъл в запой. И сега, както очегъртваше дъното на каците с ярма, заглождилата я от няколко месеца насам смътна тревога избуяваше в страх, от който ѝ призляваше. А до зимата оставаше съвсем малко: плъховете вече превземаха хамбара, сламата

гниеше по стърнищата, а купчината дърва, която трябваше да е вече поне четиринадесет кубика, изглеждаше направо жалка.

Тя сама обаче нямаше как да насмогне.

Нищожният остатък от настроението ѝ съвсем се изцеди при влизането ѝ в топлата кухня, при все че Сара се помъчи да се освободи от грижите така, както развиваше вълнения шал около врата си. Сложи яйцата в хладилника и взе да разчиства чиниите от вечерята, макар баща ѝ още да не беше станал от масата.

Отказал бе дори да опита телешкото с картофи, което му беше сготвила; отместил бе чинията си настрана и седеше, втрепенен мрачно в отворения отпреде му фотоалбум.

Сара бързо раздигна масата, като гледаше да не го безпокои. Обра остатъка от телешкото от тигана и го изсипа в чиния, покри я с пластмасово фолио и я сложи до яйцата в хладилника, после пусна горещата вода в мивката.

— Сара?

Гласът на баща ѝ беше съвсем прегракнал от мъката, която го душеше от половин година насам, и като го чу, направо ѝ се приплака. Сълзите ѝ постоянно напираха да рукнат, но повечето време успяваше някак си да ги задържи.

Освен когато баща ѝ се разплачеше.

Тогава спиране нямаше. Колко пъти през последните шест месеца се беше случвало да седят двамата прегърнати на дивана и да плачат? Нямаше ли най-после да надживеят станалото? Колко пъти ѝ беше повтаряла майка ѝ, че не бива да скърби цял живот. *Животът ти трябва да продължи, разбираш ли ме? На теб тепърва ти предстои да го изживееш и не желая да го прекараш в рев за това, че съм се тръшнала и съм те зарязала.*

— Кажи? — стисна Сара зъби против ледения страх в сърцето ѝ.

— Дай ми ще една бира, миличка.

Усети юмрука, който се сви в стомаха ѝ. Преди да почине майка ѝ, баща ѝ никога не пиеше повече от една бира, дори и в най-горещите дни. Напоследък обаче все по-често след първата бира следваше втора, после трета и така нататък. И нямаше смисъл да спори с него. Той просто ѝ казваше да не се притеснява. Извади шишето от хладилника и го сложи на масата, но не можа да се сдържи да не го помоли поне да намали темпото.

— Трябва ли да я изпиеш, татко? — проплака, почти шепнейки.

— Колкото да попритъпя болката, шушко — рече Ед Крейн, придърпа дъщеря си и обви кръста ѝ с мощната си ръка.

Всичко у баща ѝ се струваше по-едро и по-мощно в сравнение с другите мъже, а това обясняваше и прякора му Големия Ед, с който го наричаха всички, освен майка ѝ. Беше висок, широкоплещест мъж, с нозе мощни като дънерите на кленовете и със захват, който можеше да я смачка, ако не внимаваше. Но той винаги бе внимателен с нея, както и сега ръката му нежно я обгръщаше.

— Гледай майка ти каква красавица беше в сватбената си рокля — посочи ѝ той снимката. — Виждала ли си по-голяма хубост от нейната?

Сара нямаше никакво желание да разглежда отново тези снимки, тъй като от тях само ѝ домъчняваше повече. Ако желаше нещо, то беше баща ѝ да прибере албумите и да заживее отново. Но това, сегашното, се повтаряше вечер подир вечер: не се хранеше, не спеше.

Само скърбеше.

А ето, че сега искаше още една бира.

Съвсем ясно ѝ ставаше и как ще свърши: щеше цяла нощ да пие, а на сутринта щеше да ѝ се заизвинява и да ѝ се кълне, че повече нямало да се повтори.

И за известно време пак щеше да влезе в ролята си на неин баща.

Но само докато пак му се припиеше бира, после втора, и накрая излизаше да пие някъде цяла нощ.

Изсули се притеснено от прегръдката му:

— Не съм си написала домашните.

Ед въздъхна дълбоко:

— Как ще те отгледам бе, дъще? Без майчица...

Гласът му притихна, а тялото му сякаш се спаружи от безсилие.

Като стоиш трезвен и се грижиш за фермата, идеше ѝ да му каже. Аз сама ще си се отгледам, ти само за фермата имай грижа. Вече съм на четиринадесет и се справям отлично. Но нищо не рече, ами се върна на мивката да измие посудата.

Бършеше последната чиния, а в това време баща ѝ отвори хладилника и си взе поредната кафява бутилка от онези, които чакаха винаги в готовност най-отзад на горния стелаж.

— Стига вече, татко — сами излязоха думите от устата на Сара.
— Недей пак да почваш. — И сълзите, които с толкова труд бе задържала, се застичаха по бузите ѝ.

— Не се бой, шушко — отвърна Ед. — Няма да прекаля като миналия път. Престани да се тревожиш и върви си пиши домашните.

— *Много* те моля — изхлипа насреща му Сара. Ами ако следващия път превърти и повече не се прибере у дома? Как ще се оправя сама?

— Не ми стой на главата — отвъртя Ед капачката и я хвърли към торбата с боклука, но не улучи. — Хайде върви да си пишеш домашните.

Сара вдигна поглед към тавана:

— Помогни ми, мамичко — прошепна. — Моля ти се, помогни ми. Кажи ми какво да направя.

Пое дълбоко дъх, обърса сълзи с кърпата за чиниите, окачи я да съхне на куката ѝ, качи се в стаята си и остави баща си да се бори с личните си демони.

* * *

Лили Дънигън тъкмо се канеше да покрие вечерята на мъжа си с алуминиево фолио и да я сложи да се сгрее във фурната, когато чу мощен трясък от горния етаж.

— *Ник?* — провикна се и изчака за миг с разтуптяно сърце да долети по стълбите отговорът му, че всичко е наред.

Но вместо това чу нов трясък. И трети. Грабна флакона с таблетките му от шкафчето над хладилника и хукна нагоре към стаята му, като не преставаше да се моли.

Завари го да крещи, а крясъците му се усилваха с всяка измината секунда:

— Млъкнете! Престанете! *Веднага* спрете!

Блъсна вратата, без дори да си направи труда да почука. Ник сега и гласа ѝ не би чул, камо ли някакво си чукане. Както и очакваше, завари го да удря клавиатурата на компютъра си по облегалката на стола с лице, разкривено от смесица между болка и гняв. Продължаваше да вие, но вече с прегракнал глас:

— Млъкнете! Престанете да ми говорите тия работи!

— Ник! — проплака Лили, после буквално изкрещя името му: —
Ник!

Той я изгледа стреснато с все още разфокусирани очи, но само след секунда видя изпотрошената клавиатура в ръцете си и по лицето му се изписа пълно объркване.

Сърцето на Лили се свлече в петите ѝ.

Обгърна с ръце сина си, а той положи внимателно клавиатурата върху бюрото, притисна се в обятията ѝ и се разрида.

— Не ме оставят на мира — хлипаше.

— И какво ти казват този път, миличък? — Заведе го внимателно до леглото и го дръпна да седне до нея. Погали косите му и залюля напред-назад четиринадесетгодишното му тяло, макар да ѝ беше трудно от преди.

Ник завъртя глава, като че се мъчеше да се отърси от ужасен спомен:

— Ужасни неща. За ужасни неща ми говорят. — Погледът му не се отлепваше от разбитата клавиатура върху бюрото. — Стори ми се, че излизат от клавиатурата ми — проплака и притисна глава към гърдите ѝ. — А те са били в главата ми. Не знам дори какво ми разправят постоянно. Но беше нещо...

— Успокой се. Отпусни се. Няма страшно. Не са истински. Изобщо не са...

Двамата се полюляваха върху матрака и хлиповете на Ник взеха да утихват. Когато пак проговори, Лили веднага долови нотката на страх в гласа му:

— Нали няма да ме издадеш на татко?

Тя извади хартиена салфетка от джоба си и му я подаде да си издуха носа.

— Няма да му кажа — обеща му. — Ако изобщо се прибере — рече, но като видя как Ник се уплаши още повече, съжали за изреченото. — От работа, имам предвид, миличък. Просто напоследък той закъснява — продължи и не можа да устои да не добави още една думичка: — Редовно.

Но защо пък да не го кажеше? Нима не беше самата истина това, че Шеп от няколко месеца, откакто го повишиха, работеше до късно вечер. Освен обичайните му задължения на заместник-началник на

щатския затвор „Лейксайд“, сега беше вечно зает и с някакви там преговори за предстоящото му разширяване. И за какво го правеше всичко това? Наистина ли очакваше да го повишат до началник само защото е работил по дванадесет часа на ден, вместо нормалните десет? Може би, ама надали: шефът му все пак беше с пет години по-млад от него и поне засега не проявяваше интерес да се мести на друга работа.

— Днес нали си взе лекарството?

Ник кимна.

— Довечера ще ти дам двойна доза. Дано успееш да поспиш като хората.

Ник пак кимна, но продължаваше да се притиска о нея.

Лили го полюляваше и се питаше защо не може да попие от него страха му, да му го отнеме и да го премахне завинаги. Но знаеше, че няма начин: досега нищо не бе успяло да отърве Ник от гласовете в главата му и от странните халюцинации, които от време на време му се привиждаха. Нямаше обаче никакво намерение да споменава на Шеп за тазвечерния епизод, тъй като той щеше да настоява да върнат Ник веднага в болницата в Уотърбъри, а това тя нямаше в никакъв случай да допусне.

Този път — не!

Не и след всичко, което сториха на Ник при последния му престой.

— Добре ли си вече, пиленце? — попита го тихичко.

— Когато ме гушкаш, те си мълчат — отвърна й.

— Тогава цяла нощ ще те гушкам — обеща му тя.

И го усети как се усмихна, макар да беше ясно и на двама им, че решението не е нито в гушкането, нито в люлеенето.

Но и болницата не бе разрешила проблема; нито най-новото лекарство, които му бяха изписали.

Дори горещите й молитви не успяваха да изтръгнат Ник от хватката на онова, което тя бе почнала да нарича „неговите демони“. А след като и Господ не беше в състояние да го отърве, какво друго оставаше?

Дали пък да не пробват с друг лекар?

Или с друг вид лекарство?

Или Шеп да започне да прекарва повече време със сина си?

Откакто изписаха за последно Ник от болницата обаче, Шеп сякаш нямаше никакво време за Ник, а когато бяха заедно дума не обелваше на момчето, което, вече четиринадесетгодишно, имаше според нея далеч по-голяма нужда да общува с баща си, отколкото с майка си. Но с всеки изминал ден и седмица Шеп затъваше все повече в работата си. И пак я прониза право в сърцето като ледокоп онази мисъл, която постоянно потискаше, но винаги изтърчаваше в тъмното преди зазоряване: *Той вече не се интересува от Ник. Собственият ми съпруг е престанал да се интересува от сина си.*

Нещо, което тя в никакъв случай не биваше да допусне — особено като имаше предвид, че Ник ставаше все по-зле всеки ден.

Ще си поговори с Шеп, когато той се прибере. Пак ще се опита да му поговори.

Засега обаче само ще притиска Ник в обятията си, ще го люлее и ще си мечтае нещата — много неща — да са другояче.

* * *

Големия Ед Крейн се прицели с разфокусиран поглед, ръгна топката бияч с щеката, но така и не успя да уцели. За втори път подред. Захвърли ядно щеката върху масата и се върна, полюлявайки се, на бара.

— Дължиш ми два долара, пич — викна подире му хлапакът с шапката с емблема на „Джон Диър“.

— Дай ме под съд — измърмори Ед, нацели ъгловото столче на бара и се напъна да фокусира погледа си върху барманката: — Сипи един бойлърмейкър^[1] за из път.

Кристин само го изгледа над крана за бирата:

— Май ти стига за днеска, Ед.

— Ти какво? Отрязваш ли ме? — усети той как войнствеността му се надига като лава.

— Мисля, че ти е време да пиеш едно кафе — рече Кристин и плъзна току-що налятата халба бира в противоположната посока, после наля от каната до крана голяма чаша горещо кафе и я постави пред Ед. — Освен това е редно да платиш на оня младеж двата долара. Би си те по всички правила.

— Нямам пари — размаза се Ед в пианско самосъжаление. — Нищо вече си нямам. — И обърса лице с длан. — А имах... всичко, преди да умре Марша. Вече нямам нищичко.

— Ама ти, друже, голям късмет си извадил — рече някакъв мъж в лекасан работен гащеризон. — Всички жени са курви. Вземат ти парите и ти отнемат душицата. Де да можеше и моята да пукне скоро, че да ме остави на мира.

Ед отстрани чашата с кафе, извъртя се на стола си и го изгледа навъсено:

— Марша не беше такава.

— Ти така си мислиш — отвърна оня, без да обърне внимание на заплашителната нотка в гласа на Ед. — Каква друга може да е била? Нали ти викам, че всичките са кучки. Ти сам призна преди малко, че си останал без нищо. Ама защо? Щото те е одрала жив и те е оставила да се мъчиш като грешен гявол.

— Марша не беше такава — повтори Големия Ед, обаче очите му се стесниха, а десният му юмрук се сви заплашително. — Такава като нея никъде няма.

— Да бе, такава голяма *курва*, имаш предвид — изхили се гадно оня. — А и дъщеря ти върви по нейните стъпки. И тя ще е поредната гадна ку...

Ед се пресегна рязко, грабна предницата на гащеризона му и го придърпа толкова близо към себе си, че видя паниката в очите му:

— Ти боя ли си търсиш? — изръмжа.

— Ей! — викна Кристин и извади иззад тезгяха охлузена бухалка за бейзбол. — Я вие двамата да мирясате, че да не взема да ви укротявам аз.

Ед блъсна човека назад, той залитна за миг, после падна от столчето си и тупна на пода. Взе да псува разпалено и да се мъчи да се изправи с помощта на един от редовните клиенти, който пиеше в „Пред камината“ с напразната надежда да изпрати Кристин до апартамента ѝ над заведението след края на работното ѝ време.

— Край за днеска — въздъхна Кристин и засили осветлението на макс. — Допивайте, каквото ще допивате, и да ви няма. — Малобройната клиентела запротестира, но тя не им обърна внимание, ами се зае с Големия Ед Крейн: — А ти моментално се пръждосвай. — Оттам леденият ѝ поглед се прехвърли и на мъжа, който само допреди

секунди беше седял до Ед: — И ти също. — Изобиколи иззад бара и взе да ръга Ед в ребрата с бухалката. — Хайде, чупка!

— Ей! — обади се младежът откъм масата за билиард. — Ами моите два долара?

— Твой проблем са си — подхвърли му през рамо Кристин и заизтиква двамата мъже през външната врата. — Заминавайте си у дома.

Блъснат право в лицето от ледения септемврийски въздух, Ед взе да рови из джоба за ключовете и тръгна, залитайки към колата си. Хич не му се прибираще: у дома вече не го чакаше нищо, освен празнота, скръб и ужасна самота.

А таверната „Пред огнището“, като всяка друга кръчма, предлагаше топлина и развлечения.

— Курва е била! — провикна се оня в гащеризона, отминал надолу по тротоара. — Радвай се, че си се куртулисал.

Дълго потисканата скръб по жена му изведнъж пламна в Ед. Подклаждан от дългите часове на пианство, бесът му избухна, той се втурна подир мъжа, пак го сграбчи за предницата на гащеризона и го захвърли срещу тухлената странична стена на сградата, покрай която минаваше.

— Няма да говориш така! — нареждаше Ед думи, разкривени от алкохола в кръвта му, и омаломощени от скръбта, която разяждаше душата му. И почти без да се усети, блъсна главата на онзи в тухлите.

— Ей! Ама аз...

— Млъкни! — заповяда му Ед. И продължи да блъска главата на оня пак и пак, сякаш искаше да подчертае всяка отделна своя дума: — Няма! Така! Да! Говориш! — Нозете на човека се подкосиха и Ед го пусна да рухне на земята. — Идиот! — рече по-скоро на себе си и не обърна особено внимание на кръвта, която бе взела да се събира под главата на падналия. — Какво знаеш ти!

Върна се със залитане при стария си пикап, задържа се за дръжката на вратата, извади ключовете от джоба, изтърва ги, намери ги опипом до бордюра и по някое време успя да се качи в кабината. Някъде към шестия опит нацели отвора на стартера и запали двигателя.

— Идиот! — пак рече сам на себе си и даде мръсна газ. Зъбните колела изхъхриха, докато се мъчеше да включи на задна, после отстъпи

рязко от амбреажа, хвърли струи чакъл зад себе си и се изстреля по тъмния, самотен път, който трябваше да го отведе до не по-малко тъмния му и самотен дом.

* * *

Сара Крейн се събуди уплашена, с разтуптяно сърце. Кошмарът, който редовно ѝ се присънваше, откакто почина майка ѝ, бързо избледня, та ѝ остана единствено споменът от някаква къща — огромна къща — в която ѝ бе невъзможно нито да види, нито да чуе многобройните хора, които я изпълваха.

Но беше убедена, че са там.

И че са не по-малко самотни и уплашени, отколкото самата тя.

Остана да лежи, пулсът ѝ бавно възстанови нормалния си ритъм, а последните кадри от кошмара ѝ напълно избеляха. Тъкмо се канеше да се обърне и да се помъчи отново да заспи, когато изведнъж усети, че нещо не е наред.

Заслуша се, но нищо не чу.

Домът ѝ бе съвсем тих — не по-малко тих от огромната сграда в кошмара ѝ.

В тишината единствено забулената от облаци луна хвърляше меки сенки върху леглото. Гушна проскубания плюшен заек, с който спеше, откакто се помнеше, и пак наостри уши.

Нищо.

Пълна тишина. Прекалена тишина.

Майка ѝ все разправяше, че като хъркал, баща ѝ направо лющел боята на хамбара, но ето че тази нощ Сара не чуваше хъркане нито от съседната стая, нито откъдето и да било другаде в къщата.

А това можеше да означава само едно: пак се е запил в „Пред камината“.

Желаейки, надявайки се, та дори и молейки се това да не е истината, Сара се изсули от леглото и надникна в спалнята на родителите ѝ. Леглото си седеше оправено. Промъкна се тихо до долния етаж, но още преди да стигне, ѝ стана ясно, че е съвсем сама у дома.

Буквално усещаше физически празнотата.

И диванът беше свободен, облегалката му гладко застлана с плетената кувертюра. Върху кухненската маса стояха в безпорядък дузина празни бирени бутилки, а през прозореца се виждаше, че пикапът на баща ѝ не е паркиран на обичайното му място пред гаража.

Това напълно потвърждаваше догадката ѝ, че е в „Пред камината“, където напоследък ходеше все по-често и пиеше все по-яко. Последният път се върна толкова пиян, че насмалко да забие пикапа в стената на хамбара. Сара се зарече тогава, че при следващото му ходене ще отиде лично да си го прибере.

И ето че това „следващо ходене“ се бе случило тази вечер.

Още нямаше шофьорска книжка, но от десетгодишна обикаляше фермата с пикапа, така че трите километра между „Пред камината“ и къщата нямаше въобще да я затруднят.

Навлече дънките и пуловера и се напъна да си представи как влиза в бара, убеждава баща си да ѝ даде ключовете и да се качи в пикапа да го закара до дома.

Но картината изобщо не се получи. Майка ѝ обаче го беше постигала, така че нищо няма да я спре. А току-виж се намерил и някой не толкова пиян, колкото баща ѝ, който да се намеси в нейна полза.

Омота около врата си същия онзи вълнен шал, с който преди няколко часа беше ходила до кокошарника и хамбара, нахлузи си до под ушите дебелината плетена шапка, навлече плътното яке и чифт подплатени с вълна ръкавици и излезе в ледовитата нощ.

Изкара велосипеда от гаража, яхна го и по дългата алея излезе на тихия път, осветяван сегиз-тогиз единствено от изскачащата иззад облаците луна.

Въртеше изправена на педалите с все сила, от режещия вятър очите ѝ сълзяха и се чудеше дали ще успее да стигне до „Пред камината“, преди лицето ѝ да замръзне.

На излизане от завоя видя далеч напред чифт фарове да превалят над един хълм, после, докато слизаше към ниското, ги изгуби, и натисна наново педалите по следващото леко възвишение. Когато пак видя фаровете, направи ѝ впечатление, че се движат насреща ѝ, в нейното платно.

И че бяха много по-близо, отколкото очакваше.

Чак сега се сети, че не си беше облякла якето със светлоотразителните ленти, което майка ѝ беше подарила.

А динамото на велосипеда се беше скапало предната година. Е, като стигне до върха на хълма, та онзи насреща да може да я види, ще отбие от пътя и ще го изчака да отмине.

Когато стигна догоре обаче, бе станал прекалено късно.

Колата не само още се движеше в нейното платно, но и летеше право към нея.

Заслепена от фаровете, Сара свърна рязко към противоположната страна на пътя, но, изглежда, и шофьорът я забеляза в същия миг, нави волана и се насочи насреща ѝ.

Нямаше никакво желание да се хвърля в канавката, но не виждаше как другояче да се измъкне от връхлитащия автомобил. Скочи от колелото и го ритна към канавката с намерението да го последва и тя.

Закъсня с частица от секундата.

Шофьорът май се усети, свърна рязко надясно, поднесе, опита се да изправи и пак се понесе наляво с пицци гуми.

Смразена от ужас, Сара изведнъж осъзна какво точно лети насреща ѝ.

— Татко? — успя да прошепне.

Единствената ѝ думичка още висеше в нощния въздух, когато я помете огромната решетка на радиатора на пикапа.

---

[1] *Boilermaker* (англ.) — комбинация от халба бира и шот концентрат, поднесени или смесени, или поотделно. (Всички бележки под линия са на преводача.) ↑

ВТОРА ГЛАВА

Сара зъзнеше. Студът я беше заварил навън без палто и вече я пронизваше до костите.

След това чу шумовете: странни писукания и нещо като скърцане на гумени подметки, но съвсем слабо, сякаш скрито в гъста мъгла.

Мъгла обаче не се виждаше.

Наоколо ѝ имаше само студен въздух и...

Огромни, обещени, носещи се право към нея фарове! Сара се стресна, събуди се, но някаква огнена бяла мълния я прониза през кръста, преряза хълбока и се спусна по десния ѝ крак.

— Шушко? Събуди ли се?

Сара се помъчи да поеме дъх, да намери нещо — каквото и да било, — което да прогони студа и болката, но нищо не ѝ се връзваше.

Предполагаше се да е навън, а не беше; а щом е вътре, не трябва да ѝ е студено. А тя буквално замръзваше. Тъкмо се канеше да изпищи панически, когато изведнъж видя — и почувства — нещо познато: силуета на седналия до леглото неин баща и усещането, че ръката му държи нейната.

— Студено — успя криво-ляво да прошепне през тракащи зъби.

— Да ви донеса ли дебело одеяло? — попита непознат глас. Сара премести поглед от баща си към симпатичната русокоса сестра, която проверяваше нещо в найлонова торбичка, прикачена с тръбичка към ръката ѝ. Кимна и пак се обърна към баща си. — Ка... ка...

— Пострада в катастрофа, душице — рече баща ѝ с разтреперан глас и напрегнато лице. — Но сега си в болницата и ще се справиш.

Баща ѝ лъжеше. Дори да не вярваше на болката в хълбока и крака си, достатъчно ѝ бе да му чуе гласа и да види изражението му, за да прогони всякакво съмнение. Напъна се да седне, но прогарящата агония отново я прониза и тя потръпна.

Чу как баща ѝ попита „Не можете ли да ѝ дадете нещо?“, но страхът в гласа му само засили нейния.

После друг непознат глас, само че мъжки, рече:

— Тя будна ли е вече? Сара? Чуваш ли ме, Сара?

Сара едва кимна, но не ѝ остана сила да отвори очи.

— Сара, аз съм доктор Касиди. След няколко минути ще те вкараме в операционната да ти оправим хълбока и крака. От теб се иска само да си лежиш спокойно, а ние ще имаме грижа за останалото. Разбрахме ли се?

Сара отвори очи и видя как сестрата ѝ подпъкна топлото одеяло и го дръпна до брадичката ѝ. Примига един-два пъти да разпръсне мъглата пред очите си и се огледа. Беше заобиколена от раирани завеси, а до леглото ѝ стояха неколцина хора в бели престилки.

— Намираш се в спешната хирургия, миличко — каза баща ѝ.

Тя едва разпозна хлътналите му брадясали бузи. Очите му бяха кървясали, клепачите — зачервени, а цялата му риза бе оплискана отпред с кръв. Дори както лежеше, надуваше дъха му, вонящ на вкиснала бира.

През завесата се промуши друга жена.

— Господин Крейн? Лейла Дейвис от икономическия отдел. Ще ви помоля да дойдете с мен за да попълните няколко формуляра. Носите ли у себе си застрахователния картон на дъщеря си?

Начинът, по който баща ѝ се стегна, подсказа на Сара, че не е застрахована, но той я потупа по ръката и се изправи.

— Не може ли да се мине без операция? — обърна се с приглушен глас към лекаря, явно надявайки се Сара да не чуе.

Всяка дума обаче я блъскаше в ушите като траурен звън.

— Ако не оперираме, ще загуби крака си — отвърна лекарят.

Какво? Да остане без крак ли?

— Цялата работа е — спадна още повече гласът на баща ѝ, а очите му не се отлепваха от пода, — че нямаме застраховка.

— Мога да ви помогна да се запишете за „Медикейд“^[1] — предложи Лейла Дейвис. — Елате с мен, ако обичате.

— *Не ме оставяй!* — проплака Сара, а паниката, която само преди минути беше прогонила, пак я стегна през гърдите. — *Не точно сега!*

— Мълчи, пиленце — каза Ед. — Никъде няма да ходя. — Седна пак на оранжевата пластмасова табуретка и я хвана за ръка. — После ще се оправим — рече на жената от икономическия отдел, която погледна часовника си и кимна:

— След двойната врата свивате вдясно.

— Сара? — беше пак русата сестра. Добрата ѝ усмивка и висящата от слушалките ѝ фигурка на коала уталожиха поне мъничко страховете на Сара. — Сега ще ти дам нещо, от което езикът ти ще понабъбне и ще ти се доспи. Ти само се отпусни и подремни, окей? Още малко и ще си в операционната. — Сестрата вкара със спринцовка нещо в тръбичката и само след миг Сара усети как клепачите ѝ натежаха.

И тогава чу друг глас, по-плътен:

— Ед Крейн?

— Да?

Ръката на баща ѝ я пусна, а когато я потърси да я хване отново, не успя да я напипа. Напъна се да се пребори с натежалите си клепачи и успя да ги открехне достатъчно, та да види как баща ѝ, отдръпнал се настрана, разговаря с двама мъже, които бяха не в бели престилки, а в полицейски униформи.

— Аз съм шериф Уилсън, господин Крейн — каза единият. — А колегата е моят помощник Кларк. Ще ви помолим да дойдете до участъка, за да уточним някои обстоятелства.

— Точно сега не мога — рече Ед. — Дъщеря ми...

— Боя се, че въпросът не търпи отлагане, господин Крейн — заяви шерифът. Хвърли поглед към Сара, която отпусна клепачи, та да си помислят, че спи. — Налага се да ви задържим.

— Става дума за нещастен случай. Нима мислите, че умишлено съм блъснал собствената си дъщеря?

Сара не спираше да се бори с лекарствата, които я теглеха към мрака. Какво става? Какви ги приказват? Че баща ѝ я е прегазил и затова сега е в болницата?

Исключено! Невъзможно!

На всяка цена трябва да стане и да разговаря с тях... да им каже, че грешат. Но не може... Мракът вече я обгръща, а гласовете... и всичките ѝ останали сили... я напускат.

— Не става дума за това, господин Крейн. Намерили са Мел Уилис пребит до смърт в уличката до бара „Пред камината“ и поне шест души свидетелстват, че преди това сте се спречкали. А като ви гледам в какво състояние сте, съм склонен да им повярвам.

Пак сънува! Както одева сънуваше снега! Сара се стегна и успя пак да отвори очи. Раменете на баща ѝ така бяха провиснали, че от нея се отцедиха и последните ѝ надежди. Устните ѝ успяха да промълвят една-единствена думичка:

— Татко?

Той се извърна и я изгледа тъжно, а погледът му разпали нова болка в гърдите ѝ. След това се извърна и без думичка повече да каже, последва двамата мъже през завесата.

— Татко! *Не ме оставяй, татко!* — промълви Сара и направи опит да се изправи въпреки болезнените мълнии, проблясващи по ръба на продължаващата да я обгръща тъмнина, която неумолимо я засмукваше.

— Мълчи, пиленце — нежно я бутна назад към възглавницата сестрата. — Ще се върне. Ще те чака, когато започнеш да идваш в съзнание.

Сара обаче беше убедена, че това няма да стане, а освен това усещаше, че и сестрата сама не си вярва.

* * *

Ник Дънигън открехна едно око и погледна будилника.

Оставаха десет минути до извъняването му и до мига, в който щеше да му се наложи да стане.

Чу как някой пусна водата в тоалетната на родителите му. След минута, на път към кухнята долу да му приготви закуската, майка му ще почука леко на вратата.

Ник стисна очи и взе да повтаря молитвата, която си беше съчинил още преди години:

— Днес всичко ще ми е наред — прошепна във възглавницата си. — Моля ти се, Господи, нека всичко ми е наред. — Млъкна и се послуша да чуе гласовете в главата си.

Долови ги едва-едва, някъде от много далеч. Шепотът им идеше откъм най-отдалечените краища на съзнанието му, а и му се стори, че тази сутрин не говорят на него, а си приказват помежду си.

Но нищо чудно тишината да се дължеше най-вече на двойната доза от лекарството, което майка му му даде снощи.

Споменът за предната вечер нахлу и го втресе. Гласовете крещяха насреща му — какофония от демони, които се мъчеха да се надвикат един друг. Единият от гласовете го караше да върши жестокости спрямо разни невинни животинки, друг го подсещаше да заключи всички деца от училището в черквата и да я подпали. Имаше и още... и то многобройни... борещи се да привлекат вниманието му, да го подтикнат към невъобразими дела.

А общата им цел бе да разрушат ума му.

Тихото почукване по вратата прекъсна мислите му.

— Добрутро — каза майка му.

— Добрутро.

Ник тръсна глава да прогони окончателно спомените, изключи алармата и стана.

Изпотрошената клавиатура, неподлежаща на оправяне, лежеше върху бюрото му. Сякаш се нуждаеше от още доказателства за снощния „епизод“.

А до клавиатурата беше флакона с таблетките, оставен от майка му. Обикновено тя го държеше нависоко в кухненския шкаф над хладилника, въобразявайки си, че той е още малък и не може да го стигне, и му даваше лекарството точно според предписаната от лекаря доза.

Снощи обаче двете хапчета бяха свършили работа. Току-виж и днес още две го оправят.

Окей, пак се замоли Ник. Не искам друго, освен днес да съм окей.

Облече се старателно, докато слушаше как майка му изпразва миялната машина в кухнята. Сигурно днес няма да го пусне на училище и ще се обади на доктора във връзка със снощните събития. Той обаче няма да й даде такъв повод. Колкото по-нормално се държи, толкова повече ще я убеди в нормалността си. Че кой вкарва нормални хора в психиатрията? А и като се държи съвсем нормално, току-виж и се почувствал нормално.

Извади една таблетка от флакона и я погълна с малко вода. После изми зъбите си, среса се, хвърли си една усмивка в огледалото, грабна чантата с учебниците и тръгна надолу.

Днес му предстои хубав ден — отсега го усеща.

Или просто лекарството е почнало да му действа?

Подаде флакона на майка си, която извади таблетка и я сложи до чашата му с портокаловия сок, след което качи лекарството нависоко в шкафа над хладилника. Както се очакваше, му каза:

— Днес май ще е най-добре да си останеш у дома. Ще се обадя на лекаря ти.

Ник прокара второто хапче с портокаловия сок и намаза фъстъчено масло върху препечената си филийка.

— Ама на мен нищо ми няма. Чувствам се добре.

Майка му се извърна от печката и го огледа изпитателно, като да виждаше в стомаха му първата таблетка, която тайно беше взел.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм — увери я Ник и отхапа от филията. — Няма проблем.

— Никакви гласове? — изключи тя печката и изсипа двете яйца върху чинията му.

— Никакви — завъртя глава Ник.

И взе да маже старателно мармалад върху фъстъченото масло, та да не познае тя по очите му, че я лъже. Защото той и сега ги чуваше, но не искаше... не биваше... да го признае. Длъжен бе да изглежда нормален и да се надява, че второто хапче ще му стигне за през целия ден.

— Сигурно снощната двойна доза ти е била от полза — разсъждаваше на глас майка му, при все че Ник долови съмнението в гласа ѝ.

Но само сви рамене, да ѝ покаже, че почти е забравил за снощи.

— Тръгвам — каза. — Ще закъснея. — Облече якето, вдигна с една ръка чантата, а с другата грабна филията с фъстъченото масло.

Лили Дънигън успя да го прегърне за миг, преди да излети през кухненската врата:

— Притеснявам се за теб, нали ме разбираш — рече и го целуна по бузата.

— Престани да се притесняваш — успокои я Ник. — Мисли си за други работи, окей?

— Лесно ти е да говориш така — насили се да му се усмихне тя. — Но аз така или иначе ще се обадя на лекаря да му кажа, че съм ти удвоила дозата.

— Както искаш — измърмори Ник и се изплъзна от прегръдката ѝ. — Закъснявам, мамо.

— Ох — въздъхна Лили. — Пожелавам ти приятен ден.

— И аз си го пожелавам — рече през рамо Ник, затръшна кухненската врата и излезе в мразовитото септемврийско утро.

Наистина си го пожелавам, повтори си на ум.

Но още преди да стигне до следващата пряка, заседаващите в главата му взеха да повишават глас дотам, че почнаха да заглушават всички останали шумове.

И преди още да стигне до училището, бяха превзели окончателно вниманието му.

* * *

Кейт Уилямс допи студеното кафе от термочашата, остави я в поставката за чаши между двете предни седалки и сви в паркинга пред болницата.

За тази сутрин имаше записани двама клиенти. Първо, изоставено от майка му новородено — захвърлено в кофата като обикновен боклук, но открито след двадесет и четири часа, успяло някак си да преживее изпитанието, поднесено му още в първия му ден на този свят. С бебето нямаше да има проблем: медиите бяха разтръбили за случая и службата ѝ вече беше залята с предложения от приемни домове и половин дузина молби за осиновяване.

Вторият случай обаче щеше да е тежък — колко тежък ѝ стана ясно само преди час в съдебната зала, където осъдиха Едуард Крейн на петнадесет години затвор за непредумишлено убийство.

Нищо по делото не беше се оказало според очакванията ѝ. Още с поемането на преписката, отнасяща се до четиринадесетгодишното момиче, чийто баща бил обвинен в убийство, се беше подготвила за поредната досадна история с хора, живеещи на ръба на американската култура — най-вероятно в парк за мобилни жилища — изтървали по някое време и без това слабия контрол върху живота си. Но вместо това се сблъска с истинска трагедия: семейство, което не е успяло да преживее през последните шест месеца смъртта на съпругата на Ед Крейн. Без изобщо да се оправдава с пиянството си, той беше само

поднесъл най-искрените си извинения на семейството на убития и бе замолил Кейт да се грижи за дъщеря му.

— Можете да разчитате на мен — обеща му Кейт, но като видя изпълнените му с мъка очи, самата тя се просълзи. Ед Крейн не беше никакъв прост побойник, причинил смъртта на друг във временно заслепление от алкохола, а след това умишлено прегазил и дъщеря си. В случая ставаше дума за поредица от трагични събития, започнала със смъртта на съпругата му, подготвила парчетата от живота му да паднат като плочки от домино, което го беше докарало до затвора и щеше да остави дъщеря му безпризорна след изписването ѝ от болницата.

Ако изобщо се стигнеше до изписване.

Дори възрастта на момичето да беше единственият ѝ проблем, случаят пак щеше да я затрудни. Не може да се очаква от четиринадесетгодишно момиче да се приспособи лесно към системата на приемните домове. А и никак няма да ѝ е лесно да настани в такъв дом момиче в инвалидна количка, каквато съдба засега се очертаваше пред въпросната Сара Крейн.

Кейт паркира, грабна дипломатическото си куфарче и излезе от колата в студеното есенно утро. Ярките краски на кленовете в болничния парк ѝ дадоха достатъчен повод да се спре за миг и да се прехласне по красотата им.

И да се стегне, за да достави целия куп лоши новини на четиринадесетгодишното момиче, което с нищо не беше заслужило сполетелите го беди.

Кейт заключи колата и се заизкачва по широкото стълбище към болницата. Пребори се с желанието да отложи срещата си със Сара Крейн с поне още няколко минути и след като се допита до информацията, се качи на третия етаж. Пое несъзнателно дълбоко въздух, почука леко на вратата на стая 332 и я отвори.

Момичето лежеше с лице към прозореца и гледаше навън. На Кейт изведнъж ѝ се прищя да затвори отново вратата и да се махне, да го остави да се радва на утрото.

Но нямаше смисъл да отлага повече неизбежното.

— Сара? — попита Кейт.

Момичето извърна бледото си лице и кимна. Зад болнавите черти Кейт долови будната интелигентност на сините му очи, а усмивката му, макар и едва доловима — нищо чудно, като се имаше предвид какво бе

преживяло — беше дружелюбна и разкри две редици добре поддържани зъби. Ако не се смятаха охлузванията по дясната ѝ буза и бинтованото чело, Сара Крейн приличаше на типичното съседско момиче. Кейт прекоси стаята, придърпа твърдия пластмасов стол до леглото и извади преписката на Сара от куфарчето си.

— Здравей. Казвам се Кейт Уилямс и работя в отдел „Социални грижи“ на щата Върмонт. Как си?

— Горе-долу — изглежда я предпазливо Сара.

— Тук пише съвсем друго — вдигна вежди Кейт. — Че имаш счупен крак, счупен таз и че не са сигурни дали ще можеш повече да ходиш.

Сара като че не обърна внимание на думите ѝ.

— Знаете ли какво става с баща ми?

— Току-що го видях — отвърна Кейт, но при цялото ѝ старание гласът ѝ да не я издаде, забеляза как тревогата припламна в очите на Сара Крейн.

— Ще може ли да ми идва на свиждане? — След което Сара изпревари отговора ѝ: — Няма да може, нали?

Кейт за пръв път срещаше подобна прямота у толкова млад човек и мигновено усети, че Сара е много по-силна, отколкото можеше да се съди по измъчената ѝ усмивка.

— Боя се, че няма да може — каза. — Той току-що се призна за безспорно виновен в извършването на непредумишлено убийство. Оказва се, че вечерта преди инцидента ти се е сбил с някакъв човек, който впоследствие починал.

Сара прехапа за миг долната си устна и Кейт забеляза как се мъчи да възпре сълзите си. Понечи да хване ръката на Сара, но моментално се отказа; очевидно Сара и в миналото си бе преживяла силни удари и имаше чувството, че и този ще го преживее.

— Той без да иска — каза по някое време Сара. — Не е искал никому да навреди... но понякога се напива силно. — Погледна за секунда навън, после срещна очите на Кейт. — Какво ще му направят сега?

Въпросът ѝ беше тъй пряк, че Кейт Уилямс реши да ѝ отговори по същия начин:

— Ще го пратят за известно време в затвора.

Сара остана неподвижна, мъчейки се да смели казаното. Накрая рече:

— Значи аз трябва да се махна оттук колкото се може по-скоро.

— Ще излезеш оттук след като оздравееш — отвърна Кейт. — А дотогава те чака сериозна рехабилитация. Смяташ ли, че ще издържиш?

— След като можах да се грижа за фермата след смъртта на мама, ще се науча и да ходя — заяви Сара без ни най-малкия намек за самосъжаление. — Колко време смятат, че ще ми трябва?

— Не могат да кажат. Зависи най-вече от самата теб. Темпът на рехабилитацията определяш ти. Става дума най-вече за физиотерапия, но имам чувството, че с нея най-малко ще имаш проблеми.

— Не може ли да я правя у дома? Поне животните да храня, пък напролет ще се справя и с останалото. — И пусна болезнена усмивка. — То на полето зимъс няма никаква работа.

Въпреки смелите приказки, Кейт усети: и самата Сара знае, че не ѝ предстои да се завърне у дома.

— Има кой да се грижи за животните ти — увери тя Сара, после ѝ обясни какво всъщност ѝ предстои. — Боя се, че, поне засега няма да можеш да се прибереш, освен за да си вземеш някои дрехи. Приключиш ли с рехабилитацията, ще постъпиш в приемен дом.

— Какъв приемен дом? — хлъцна невярващо Сара. — За колко време?

Кейт си даде сметка, че ще е най-добре да ѝ каже истината:

— Докато навършиш осемнадесет.

— Осемнайсет! — повтори Сара. — Но аз не мога... — Изведнъж прехапа думите си, за миг се овладя, после продължи: — Татко ли иска така да стане?

Кейт кимна.

Сара се отпусна върху възглавниците и прикова очи в тавана.

— Ще ти намерим хубав дом — разправяше Кейт. — В добро семейство.

Сара само пое два пъти дълбоко дъх и обърса бузи с книжната салфетка:

— Нали ще е близо до татко?

— Гарантирано — потвърди Кейт, при все че засега нямаше предвид нито едно семейство, камо ли пък подходящо, готово да

приеме Сара. — Ще направя всичко възможно да ти уредя семейство в Уоруик, където изпращат баща ти. Така поне ще можеш да му ходиш на свиждания. — Сара нищо не каза и Кейт се наклони да си върви. — Всичко ще се оправи, Сара. Повярвай ми.

И тъй като момичето не престана да мълчи, Кейт извади от чантичката си една визитка, написа отгоре ѝ и своя домашен номер и я остави на нощното шкафче.

— Ще те навещавам често — обеща. — И ще ти намеря най-доброто възможно място. Ти само имай грижата да се оправиш, че да те изпишат, окей? — И без да се замисли, Кейт се приведе и целуна Сара по челото, после грабна куфарчето си и се запъти към вратата.

— Благодаря — каза неочаквано Сара, секунда преди Кейт да затвори вратата след себе си.

Кейт се извърна, усмихна ѝ се, но още по коридора, на път към следващата си задача, си даде сметка, че бе оставила в стаята на Сара Крейн не само визитната си картичка.

А и малка частица от сърцето си.

---

[1] *Medicaid* (англ.) — американска програма за социално и здравно осигуряване на хора с ниски доходи. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Сивата фасада на щатския затвор „Лейксайд“ в Уоруик придаваше допълнителна студенина на късното есенно утро, та още с влизането ѝ подир Кейт Уилямс през вратичката, която свързваше паркинга със самия затвор, Сара Крейн усети как потръпна от лоши предчувствия. *Как могат да държат баща ми тук?* Хвана се за Кейт не само за душевна подкрепа, а и да укрепи болезнената походка, останала ѝ вследствие на операциите на хълбока и крака. Ще трябва да свикваш, момиче, каза си на ум. Това ще ти е за цял живот... завинаги... така че нямаш друг избор.

Кейт сякаш разчете мислите на Сара, забави леко крачка, стисна ръката ѝ и ѝ се усмихна насърчително.

Някакъв униформен им направи знак да минат през металния детектор, после Кейт ги вписа в книгата за посетители, сложи чантичката си върху конвейера и мина внимателно през рамката. При нов знак от служителя Сара пристъпи напред, сложи раницата си върху конвейера, после прекуцука през рамката, която моментално изпищя силно.

Хълбокът ѝ! Изобщо не ѝ беше минало през ум, преди да пристъпи през детектора. Понечи да обясни, но Кейт Уилямс вече беше грабнала чантичката си от конвейера и я отваряше.

— Има метални плаки в хълбока и крака си — каза и подаде лекарското свидетелство на най-близкия пазач, който ѝ го върна, след като го фотокопира.

— Трябваше да се сетя предварително да ви го дам — рече Кейт и пхна документа в раницата на минаващата през детектора Сара, която се спря друг служител да я сканира с ръчния си детектор. — Мога да ви направя колкото копия си поискате, но ми се струва, че ще е най-добре да задържите това за постоянно, като знам как всички вече подлежат на сканиране.

— Окей — каза пазачът с ръчния скенер. — Продължавайте.

Сара пак нарами раницата и влезе подир Кейт в нещо с вид на занемарен училищен стол.

Около дузина кръгли маси с по четири и повече пластмасови столове край всяка, седяха дузина мъже. Сара облиза притеснено долната си устна и с разтуптяно сърце взе да оглежда лицата им, да търсиш баща си.

В ъгъла се изправи висок слаб мъж и им помахаше неуверено с ръка, макар на Сара да ѝ се стори, че всъщност маха другиму. Чак тогава осъзна, че това е баща ѝ, но той така се беше променил, че едва го позна.

Главата му бе гола, остригана нула номер.

И беше страшно отслабнал, откакто за последно го беше видяла.

И лицето му бе по-бледо и по-изпито.

— Т-т-татко? — заекна. Но като чу гласа ѝ, погледът на бащата буквално грейна и тя се втурна към него, без да обръща внимание на болката в хълбока и крака.

Ед Крейн я сграби и я вдигна нависоко в мечешка прегръдка и за пръв път от няколко месеца Сара изведнъж се почувства сигурна.

Сигурна. Спокойна. В безопасност.

И обичана.

— Физическите контакти са забранени — напомни ѝ някакъв надзирател, при което краткият ѝ миг на сигурност рухна пред ужасната реалност на онова, което се беше случило.

— Извинявай — прошепна баща ѝ и я пусна внимателно на пода. Задържа я да запази равновесие, после я отведе до един от столовете и седна до нея толкова близо, че пръстите им почти се докосваха, но не съвсем, за да не предизвикат нова забележка от охраната.

— Благодаря, задето доведохте момиченцето ми — каза Ед на присъединилата се към тях Кейт Уилямс.

— Съжалявам, че не можа да стане по-скоро — отвърна Кейт. — Но рехаби...

— Кейт е направо чудесна — намеси се Сара в желанието си да не похаби в приказки за нейните страдания и една секунда от малкото полагащо им се време заедно. Понечи да пхне длан под бащината, но се възпря в последния момент, тъй като в главата ѝ отекуна предупреждението на пазача. Едва тогава забеляза щампата „ЗАТВОРНИК“ върху ризата му и очите ѝ се наляха със сълзи.

— Недей, миличко — прошепна задавено Ед Крейн. — Всичко ще се... — Но гласът му не издържа и той не успя да си довърши изречението.

— Ще се оправя — продължи да се бори със сълзите си Сара. — Само че... — тук нейният глас се пречупи, та тя бързо бръкна в раницата и извади оттам навит на руло лист. — Направих това за теб, докато се учех пак да ходя — рече и го подаде на баща си, а един от охраната се приближи да види какво става.

— Това, че те виждам, ми е предостатъчно — каза Ед. — Как ти е кракът? Много ли те боли?

— По малко — призна си Сара, а в това време баща ѝ разви листа.

— Бележи сериозен напредък — намеси се Кейт, явно забелязала мъката на Ед Крейн от онова, което беше причинил на дъщеря си. — Вече окончателно захвърли патериците.

Но Ед беше престанал да я слуша и бе вперил поглед в разстланата върху масата картина. Изображението беше на Сара, а в очите ѝ грееше усмивка, някаква вътрешна светлина, която дори дебелите черти на въглена не успяваха да скрият.

— Много... много е красива — прошепна Ед.

— Гледах се в огледалото, затова всичко ми е наопаки — каза Сара, но Ед само завъртя глава.

— Не забелязвам такова нещо. Приликата е пълна. — И извърна рисунката към Кейт. — Вие видели ли сте я?

Кейт кимна, без нищо да каже.

— Одрала си кожата на майка си. — Ед плахо пипна с пръст лявата буза на рисунката, точно както в спомените на Сара бе докосвал майка ѝ навремето, когато... навремето, когато...

Когато всичко им беше наред, майка им не беше почнала да боледува, баща ѝ си попийваше само от време на време и... *Престани!* заповяда си сама Сара. *Стига си ревала и си се самосъжбявала!*

— Благодаря ти, обич моя — чу тя как каза баща ѝ и се отърси от мислите, които я бяха обзели. — И на вас съм ви безкрайно благодарен, госпожице Уилямс.

— Наричайте ме Кейт — каза служителката от „Социални грижи“. Забеляза, че и бащата, и дъщерята не желаят да дадат воля на напълнилите очите им сълзи, и реши да смени темата:

— Успяхме да намерим тук, в Уоруик, семейство, в което Сара да живее. Те...

— Какво ще кажеш, а? — възкликна Сара, възползвайки се мигновено от дадената ѝ от Кейт възможност. — Имат момиче на моите години и момче, което е с две години по-голямо. Така че ще мога редовно да ти идвам на свиждане! — Видя ужасната мъка, която изби по лицето на баща ѝ, макар и само за част от секундата, но и тя ѝ стигна да си даде сметка колко силно съжаляваше той за всичките мъки, които ѝ беше причинил. — Ще ти... ще ти нарисувам още картини — предложи му, като в същото време се чудеше какво друго... какво друго... би го накарало да се почувства по-добре, но си даваше и сметка, че няма такова нещо.

— Ще се оправя — прошепна Ед. — Аз съм късметлия човек.

— А щом те пуснат — упорстваше Сара, — ще се върнем във фермата. И тогава ще... — Но думите пак застинаха на устните ѝ, след като видя погледите, които си размениха баща ѝ и Кейт.

Няма да се върнем във фермата, рече си. Никога.

* * *

Анджи Гарви избърса всички кухненски плотове, изплакна гъбата и я напъха в устата на керамичната жаба, която всички в семейството, освен тя, ненавиждаха, и натисна копчето на миялната машина. Оставаше ѝ само да забърше кухненския под.

Жалко, че така и не ѝ остана време да измие прозорците.

Доста мръсни бяха, но пък като пуснеше пердетата, ивиците мръсотия почти не се забелязваха.

Измъкна от килера прахосмукачката и пъкна щепсела в контакта в малката трапезария, очаквайки възмутения рев на Мич, който се беше плъоснал на редовното си място на дивана и гледаше някакво спортно предаване по телевизията.

— Мич — рече, — няма как да не пусна прахосмукачката.

— Изчакай — нареди ѝ той, без да си направи труда да я погледне.

Мускулите по челюстта на Анджи се стегнаха, но вместо да отложи чистенето за по-късно, отиде до дивана, взе дистанционното и

угаси телевизора.

— Ей! — озъби й се Мич. — Що ми спря това? Гледам го.

Посегна да си вземе дистанционното, но тя отдръпна ръката си.

— Гледаш, краставици — рече. — Я ми кажи кои играят и какъв е резултатът — поне приблизително. — И като видя празния му поглед, завъртя ножа още по-дълбоко в раната: — Добре де, зарежи резултата. Кажи ми само имената на двата отбора. Поне на единия тогава.

Физиономията на Мич стана още по-ядна и той гневно смачка бирения кен в ръката си.

— Видя ли? — продължи да му се подиграва Анджи. — Не знаеш изобщо кои играят. — И хвърли дистанционното обратно на дивана. — Я да станеш и да се облечеш! Онази от социалните след един час ще доведе приемното момиче и нямам никакво желание да ме излагаш.

— Много съм си добре така — отвърна Мич. — И никакво приемно дете не ми е притрябвало. Само допълнителни ядове ще си имаме. Ако е много стока, нямаше да опрат до хора като нас.

Анджи разтвори завесите и Мич — небръснат и още по-тениската и гащите, с които спеше — взе да примигва срещу светлината.

— Айде стига ма, Андж — замрънка. — Не ми разваляй почивния ден.

— Като те гледам напоследък, почивните ти дни са повече от работните — не му остана дължна тя. — Ти май забрави, че ти орязаха часовете в затвора, а? И че вече изобщо не успяваме да свържем двата края? — Вдигна от пода някакви играчки на кучето и ги хвърли в ъгъла.

— Да не би аз да съм виновен?

— Не съм казала такова нещо. Пък и какво значение има. Колкото — толкова.

— Ти що не вземеш да се хванеш на работа? — заяде се той.

— Та малко ли ми е тази, дето я върша? — насъбра Анджи купа стари вестници от масичката пред дивана. — Нали аз се грижа за вас със Зак и Тифани? Може и да не си даваш сметка, ама никак не е леко. А сега правя, каквото мога, да изкарам допълнително някой и друг

долар, като добавим нов човек към домакинството ни. Ти да не си забравил, че тая приемна работа все пак се плаща, а?

Мич се почеса по корема и допи последните глътки от смачкания кен.

— Хайде вземи да се стегнеш — плесна го Анджи по крака с вестниците. — Трябва да впечатлим тази от социалните. — Погледна часовника си. — Остават четиридесет и пет минути до идването им. Отивай да се обличаш!

Набута вестниците в кухненския чувал за боклука, а когато се върна във всекидневната, Мич вече го нямаше. Изхвърли и празния му кен, отупа възглавничките и ги подреди така, че да скриват най-видимите петна по вехтия диван. Оставаше ѝ да забърше прахта, да мине с прахосмукачката и да напръска леко освежител за въздуха, и всекидневната ще е готова. Особено ако междувременно Пепър не намъкне част от купчината гниеци градински листа, които Мич така и не изхвърли от двора. И кучето не успя да изкъпе, а старият кокер шпаньол вонеше доста гадно, когато се прибереше мокър.

Анджи пусна прахосмукачката и тъкмо се нареди да чисти стаята, от горе слезе Мич в одърпания си спортен пуловер от уоруюиската гимназия и по чифт дънки, които бяха горе-долу на възрастта на пуловера, но поне бяха прани.

— Отивам у О'Мали да си догледам мача — рече. — Дай малко пари.

Малко преди това Анджи се беше върнала от бакалницата и ѝ бяха останали само двадесетте долара, с които децата да си платят училищните обеда през седмицата. Все пак за предпочитане беше Мич да не си е у дома, когато дойдеше жената от „Социални грижи“, пък дори и с цената на това, парите за обедите на децата да бъдат изпити под формата на бира в местната кръчма.

— Виж там в чантата ми — въздъхна.

— Благодаря — заби той нос в портмонето, измъкна парите, отвори предната врата и се размина на излизане с мокрия, кален Пепър.

— О, нееее! — изстена Анджи, но ветроустойчивата врата вече се бе хлопнала зад гърба на изчезналия Мич. — Ела тука, Пепър — вдигна тя внимателно мръсното куче от пода и го отнесе в кухнята. — Изчакай тук една-две минутки и ще дойда и теб да почистя.

Усети пот по тила си. Ако продължеше да чисти къщата, а след нея и кучето, нямаше да ѝ остане време да си вземе един душ.

Явно трябваше да избере: или къщата да изглежда неугледна и да мирише, или тя.

Реши да зареже къщата за сметка на собствената си хигиена и тази на кучето и се запъти към кухнята.

Ще се оправи, доколкото може, ще почисти и кучето, а тъкмо преди да дойде посетителката, ще запали и една ароматна свещ.

Не че ще се усети кой знае колко, но все е нещо.

* * *

— Слушаш ли ме, Сара? За това училище става дума. В него ще ходиш. Няма ли поне да го погледнеш?

Гласът на Кейт Уилямс прекъсна спомена на Сара за посивялото, хлътнало лице на баща ѝ и тя проследи показалеца на патронажната служителка. „Патронажна служителка“ повтори си на ум.

Това пък що за израз е? Звучи ѝ толкова... толкова... И тя самата не знаеше какво точно. Като да ставаше дума не за истински човек, а само за някакви там книжа в папка. Какво им пречи да викат на Кейт „съветничка“ или нещо от тоя род? Не че има някакво значение, тъй като само след минути Кейт ще я остави в дома на семейство Гарви и кой знае кога пак ще се видят.

Ако не беше...

Ако не беше какво?

Крайно време беше да престане да използва този израз. Колко пъти беше прибегвала към него през последните два месеца? Сто? Хиляда?

Ако не беше умряла майка ѝ... ако баща ѝ си беше останал у дома онази вечер... ако не беше излязла самата тя същата вечер. Но това си оставаха единствено предположения, а тя бе длъжна да се съобразява единствено с онова, което беше станало, а не с другото, което, ако не беше... И пак си спомни как майка ѝ често повтаряше: „Колкото и да си мечтаеш, нищо не се сбъдва.“ Или: „Съобразявай се с онова, което е, а не с това, какво би трябвало да бъде.“

Колко права е била, рече си Сара. Точно така и ще постъпя.

Чак сега погледна през стъклото и установи, че са напуснали тясното шосе, което лъкатуши между фермите от затвора до Уоруик, и са навлезли в самото градче.

Училището, което Кейт й сочеше, имаше вид на поне стогодишно, но беше боядисано наскоро в бяло с черни первази като повечето околни къщи.

Беше голяма сграда с обширно игрище в съседство и тенис корт зад паркинга. Насред предната ливада стърчеше пилон за знамето, а на минаване видяха как група момчета в екипи за американски футбол тичат по пистата, а мажоретките тренират на затревения терен.

— Разправят, че тази година имали много добър отбор — каза Кейт, като видя накъде гледа Сара.

— Баща ми е играл футбол — рече момичето и мигновено съжали.

— Всяка седмица ще можеш да го виждаш — напомни й Кейт. Свърна наляво и след две преки Сара имаше чувството, че са се озовали на филмова снимачна площадка.

В центъра на градчето Уоруик се намираше площадът, а в средата на площада — белведер, какъвто Сара беше виждала десетки пъти на кино, но нито веднъж — на живо. На отсрещната страна на площада, пред старовремска островърха колиба от дървени трупи, се извисяваше в свръхестествена големина бронзовата статуя на мъж със стара пушка кремъклийка.

— А този е Джеремая Бигълоу пред първата къща в Уоруик, построена през 1654 г. Сега в нея има музей.

— Много е сладка — рече Сара и заразглежда магазинчетата от двете страни на улицата. Не видя нито една табела на „Севън-Илевън“, „МиниМарт“ или някоя друга от вездесъщите търговски вериги. Само на излизане от площада зърна старата библиотека „Карнеги“^[1] до пощата с половин дузина паркирани пред нея й на верев автомобили.

— За пръв път виждам такова нещо — отбеляза Сара с настроение, което като че се бе повдигнало от срещата с това кокетно градче, излязло сякаш от учебника по история. — Гледай! — посочи двете легнали пред кафенето кучета, чакащи търпеливо господарите си. — Тук дори не си връзват кучетата!

Минаха покрай голям парк с пътека за джогинг между кленовете, после Кейт пак сви наляво и подмина голяма черква със сложни

стъклописи и скромна табела, обявяваща я за „Божя мисия“. Оттам Кейт свърна надясно по улица с дървета от двете ѝ страни и накрая спря пред скромна двуетажна тухлена къща.

— Пристигнахме — каза. — „Куюйл Рън“ 27.

Всичките притеснения, които се бяха отцедили полека по време на пътешествието, изведнъж пак образуваха топка в стомаха на Сара.

— Нали запомни имената им? — попита Кейт.

— Гарви — напъна се да се съсредоточи Сара. — Анджи е майката, а децата са Тифани и Мич.

— Не. Мич е бащата. А децата са Тифани и Зак.

— А, да. Зак беше. — Сара направи опит да поеме дълбоко въздух, но не можа... Имаше чувството, че около гърдите я стяга железен обръч. Но нямаше избор: налагаше се да слезе от колата и да се изправи лице в лице с онова, което я чакаше.

Докато Кейт вадеше куфара ѝ от багажника, Сара затърси за енти път думите, с които да формулира въпроса, който от седмици се канеше да постави пред Кейт. Но колчем го зададеше на ум, идеята ѝ се струваше крайно глупава. Как така ще се изтъпани пред нея и ще попита: „А не може ли просто да живея при теб?“ Съвсем прост въпрос всъщност, а и Кейт вероятно го чува от поне дузина деца всеки ден.

Но пък, от друга страна, Кейт ѝ беше показала, че никак не ѝ е безразлична: посещаваше Сара в болницата много по-често, отколкото беше необходимо, повечето пъти ей така, без никакъв сериозен повод. Да не говорим колко дребни нещица ѝ беше донесла, че да изкара по-леко рехабилитацията. Нима правеше същото и за онази дузина деца? Не че Сара държеше да знае отговора точно на този въпрос — освен всичко друго, вече беше обременила достатъчно Кейт с присъствието си.

Отвори вратата, но като се опита да стъпи с десния крак на тротоара, нищо не се получи; от всичкото онова ходене из затвора ѝ се беше схванал не само кракът, но и хълбокът.

Хвана десния си крак с две ръце, изнесе го навън и го положи на земята, после с помощта на Кейт се изправи на нозе. След секунда вече стоеше нестабилно на тротоара със силни болки в хълбока.

— Искаш ли си патериците? — попита разтревожено Кейт.

Сара погледна през задното стъкло двата метални пръта, които вече мразеше от вдън душа, и завъртя глава:

— Не. Приключих с тях.

Кейт като че искаше да ѝ възрази, но премисли.

— Слушай, нека ги оставя у Анджи Гарви само за всеки случай. Окей?

На Сара не ѝ беше до спорове, а освен това си даваше сметка, че Кейт всъщност е права да настоява да остави патериците, та закуцука бавно по предната алея. Но още докато Кейт натискаше бутон на звънеца, Сара усети как косъмчетата на тила ѝ изведнъж настръхнаха и цялото ѝ тяло потръпна.

Някой я наблюдаваше.

— Добре ли си? — попита я Кейт.

Сара кимна, но несъмненото усещане, че някой я наблюдава, ставаше все по-силно, и тя огледа редиците от къщи от двете страни на улицата.

Никого не видя.

Обаче чувството си оставаше. Хвана се, за да не залитне, за парапета от ковано желязо на предната веранда и се обърна.

На отсрещния тротоар стоеше втрънчено право в нея момче с яке с качулка и раница, но така и не успя да му види лицето, понеже то моментално сведе глава и бързо се отпрати към ъгъла.

— Охо, вече ни и заглеждат, а? — подсмихна се Кейт, която успя само да види как момчето сви зад ъгъла.

Додето Сара успее да ѝ отвърне, вратата се отвори и в рамката ѝ се появи висока русолява жена по дънкова пола и широк пуловер.

— Здравей — отри тя притеснено ръце в престилката около кръста си. — Предполагам, че ти си Сара.

— Да, госпожо — отговори Сара.

— Ами, заповядай. Влез. — И задържа ветроустойчивата врата. — Казвам се Анджи Гарви.

Сара се препъна с десния крак в прага, та се наложи Кейт да я задържи да не падне.

Искрицата надежда, която бе разпалил у Сара видът на малкото върмонтско селище, взе да гасне още с първите ѝ впечатления от всекидневната на семейство Гарви. Вярно, стори ѝ се дори малко по-просторна от тяхната всекидневна във фермата, но усещането, което

създаваше, бе коренно различно. Никакви картини по стените, протрити мебели, силно лекьосан мокет. У дома беше пълно с книги и списания, а тук книгите оформяха само една нищожна купчинка, която заместваше липсващия крак на дивана.

Затова пък единият от ъглите беше зает изцяло от огромен телевизор и всички мебели бяха ориентирани спрямо него.

Нищо — нищичко — не ѝ напомняше обстановката, в която беше израсла. Сара усети как тънката стена от кураж, която бе започнала да си изгражда от сутринта, се срутваше пред залялата я вълна от носталгия. Но тъкмо когато взе да губи битката с намерението си да не плаче, от кухнята долетя кафяво на бели петна кокер шпаньолче и така скочи отгоре ѝ, че насмалко да я събори.

— Пепър! Престани! — скара му се Анджи и моментално вдигна кученцето от пода. — Не бива да скачаш така по хората, особено пък по нашата Сара.

Кейт се пресегна да задържи момичето, но тя пристъпи напред и протегна ръце:

— Може ли да го гушна?

Анджи се поколеба за миг, после ѝ подаде дърпащото се от обятията ѝ пале. Сара остави Пепър да я оближе подробно по лицето и забеляза, че Кейт се смее въпреки неодобрителната физиономия на Анджи Гарви.

— Хареса си те — отбеляза Кейт.

— Де да го знаеш къде си е завирал езика досега — възрази Анджи. — По-добре го пусни.

Сара обаче не изпускаше топлото кутре от прегръдките си. Ако ще може всеки ден да гушка Пепър, току-виж изтраяла някак си четирите години в тази къща.

Евентуално.

* * *

Тишина.

Тишина, каквато Ник Дънигън почти не си спомняше да е изживявал.

Гласовете в главата му бяха замлъкнали до един, а Ник усети точно кога стана: в мига, в който видя за пръв път силно накуцващото момиче да слиза от колата и бавно да минава по алеята на Гарви.

Беше се заковал на място и не я изпускаше от очи, та му потрябва цяла секунда да осъзнае, че гласовете са се умълчали. Обзелата го тишина беше тъй дълбока, тъй приятна, тъй божествена, че главата му се замая.

Имаше чувството, че се е докоснал до нещо специално.

Ангел, може би — ако ангелите в действителност съществуват.

Видя как жената пренесе куфара — който нямаше как да не принадлежи на момичето — до дома на Гарви.

Явно момичето се кани да остане по за дълго.

Току-виж и я записали в тяхното училище.

И може би — все някога — ще могат да станат приятели. Знаеше, че не бива да си мисли за такива неща, но умът му се изпълни със спомени за това колко му се бяха подигравали, и сега, като гледаше как момичето куцука болезнено по тротоара, се даде сметка, че същите деца, които открай време не го допускаха сред себе си, сега ще изолират и това момиче.

Отсега си ги представяше как си шушукат помежду си, как я сочат с пръст и се надсмиват на походката ѝ.

Но ако той се държи добре с нея... ако се опита да се сприятели... може пък тя да не го отблъсне като останалите деца.

Погледът му още не се беше откъснал от нея, когато тя се извърна внезапно на верандата, като да му беше прочела мислите. Очите им се срещнаха за миг, после Ник наведе глава и се отдалечи забързано, засрамил се от собствената си надежда другите деца да са толкова лоши с нея, че тя да се принуди да се сприятели с него.

Но още преди да стигне у дома, гласовете взеха да протестират. Само че сега бяха някак си по-други. Престанаха да му нашепват да върши онези ужасни неща, за които мразеше дори да си помисли, а като че ли зовяха за помощ.

Убедени, че това момиче ще може да им помогне.

Нима е възможно? Разбира се, че не е! Та те са само някакви си гласове!

Не че са реални. Няма начин да са.

Ами ако се заблуждава?

Пряко цялата си воля, Ник се извърна да хвърли последен поглед към къщата на Гарви, преди да свие зад ъгъла. Момичето го нямаше; скрило се беше вътре, а ключалката на ветроустойчивата врата още потракваше и матовият ѝ плексиглас не беше спрял да трепти.

И точно в този миг в главата му изпищя нов глас, по-силен от останалите. В същото време пред дома на Гарви премина огромна червена ивица.

Ник примига, тръсна глава и отмести погледа си, да заличи халюцинацията.

Но когато пак погледна, ивицата още си беше на мястото. Огромна червена ивица, минаваща през цялата фасада на сградата.

Ивица с цвят на истинска кръв.

---

[1] Между 1883 и 1929 г. в света са построени над 2500 обществени и университетски библиотеки с дарения от бизнесмена и филантроп Андрю Карнеги. [↑](#)

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Ето тук ще спиш — обяви Анджи Гарви и отвори вратата на една от спалните на горния етаж, после се отмести да пропусне Сара да влезе първа. — Моята Тифани е само с няколко месеца по-голяма от теб и с нетърпение чака да имате обща стая.

Хълбокът я болеше от качването по стълбите, но Сара успя да прикрие болката. Там обаче моменталното усещане за вледеняващ гняв опроверга току-що казаното от приемната ѝ майка.

Нещата на Тифани бяха преместени изцяло в едната половина на стаята, и то — очевидно набързо, сякаш в последната възможна минута. По стените около леглото на Тифани висяха прикрепени с лепенки плакати с рок звезди, а самото легло бе отрупано с повече плюшени играчки и възглавници, отколкото можеше да побере; едно мече лежеше по лице на пода до леглото и ако хълбокът не я болеше толкова, Сара щеше да се наведе и да го върне на мястото му. Второто — Сариното — легло обаче бе само по гол матрак, незастлано, а стената зад него — абсолютно оголена; на места заедно с лепенките беше заминала и част от боята; крайчетата на други лепенки бяха останали да висят, лишени от плакатите, които доскоро бяха прикрепяли.

Някой — вероятно Тифани — беше набутал свалените от стената плакати зад скрина, а Сара успя да си представи разправията с Тифани, след като майка ѝ я е накарала да направи място за новото приемно момиче.

Ядът на Тифани така витаеше из стаята, че Сара чак потръпна въпреки прогарящата болка в хълбока. Е, като се опознаят, Тифани може да се окаже не чак толкова лоша.

Пък и кой не би се вбесил, ако го накарат да преотстъпи половината си стая на някоя напълно непозната?

Анджи остави куфара ѝ на пода:

— Банята е отсреща, през коридора, а втората лавица в шкафчето съм я освободила специално за теб. — Усмихна се, но Сара усети, че

никак не ѝ е лесно. — Хайде сега да те оставя да си извадиш нещата. Тифани и Зак всеки момент ще се приберат.

Сара кимна. Анджи излезе и затвори вратата след себе си. В мига, в който остана сама, Сара се приближи към леглото с единственото желание да се тръшне отгоре му и да се нареве.

С което нищо няма да променя, напомни си, после вдигна куфара от пода и с триста зора го качи на леглото, мъчейки се да не обръща внимание на болката в сакатия ѝ крак.

Ами ако просто прибързва с изводите си? Току-виж успяла да се сприятели с Тифани. „Опитай все пак, миличка“, повтаряше непрестанно майка ѝ, докато Сара беше малка и гледаше да избегне всяко непознато нещо. „Нещата никога не са толкова лоши, колкото изглеждат от пръв поглед.“ По онова време майка ѝ винаги се беше оказвала права, та нищо чудно съветът ѝ и сега да се окаже полезен.

Какъв смисъл има да очаква най-лошото?

Отвори куфара, извади чифт обувки и чехлите си и внимателно ги пъхна под леглото. После тръсна от гънките любимата си бяла блуза и отвори гардероба.

А той беше препълнен с дрехи на Тифани дотам, че нямаше дори една свободна закачалка, камо ли място за още дрехи.

Тъкмо се чудеше къде да сложи блузата и останалите си дрехи, отдолу долетяха гласове и се чу тропот по стълбите. Миг след това вратата се отвори шумно и в стаята влезе момиче, което изглеждаше поне две години по-голямо от Сара.

— Значи ти си оная, за която ще трябва да се грижим — каза, затвори вратата, облегна се на нея и впери мрачния си поглед в Сара. — Казвам се Тифани и това е моята стая. Не „нашата“. Моята. Ясно ли е?

— Из-из-извинявай — изпелтечи Сара. — Ако има друга стая...

— То ако имаше друга стая, мислиш ли, че щеше да си тука? — срязва я Тифани. Накрая се отлепи от вратата, отмести част от плюшените играчки върху леглото си и седна. — Просто държа да сме наясно от самото начало.

— Окей — рече внимателно Сара.

— Не те ща тук. Нито искам твои дрехи в скрина ми, нито в гардероба ми. Дори леглото ти не желая да е в моята стая. Тук си по една-единствена причина: от окръга плащат, а на нас тия пари са ни

нужни. В момента, в който увеличат работното време на баща ми в затвора, ти моментално ще изчезнеш оттук.

— Не желая никого да притеснявам — промълви Сара, мъчейки се да скрие треперенето в гласа си.

— Чудесно. В такъв случай не смей да ми пипаш нещата. Мама каза, че можеш да ползваш най-долното чекмедже на скрина, но останалите са си мои. — Тифани стана и прекара въображаема черта между двете легла. — Имай грижата да не преминаваш в моята половина — каза. След което отиде до вратата и я отвори. — И не ми пипай кучето.

После излезе и затръшна вратата след себе си.

„Имай търпение“, чу ехото от майчините си думи. „Нещата никога не са толкова лоши, колкото изглеждат от пръв поглед.“ Сара пое дълбоко въздух и без да обръща внимание на болката в крака, се опря с лявата ръка на скрина, а с дясната се напъна да измъкне най-долното му чекмедже. Огледа го, както беше празно, после погледна пълния си куфар и неусетно се засмя. В това отношение нямаше да има никакъв проблем: чекмеджето ще побере с лекота всичките ѝ вещи, а куфара ще напъха под леглото. Току-виж майка ѝ пак се оказала права: нещата сигурно няма да са чак толкова зле.

Десет минути по-късно всичко вече беше сгънато и подредено в чекмеджето и Сара набутваше празния куфар под леглото, когато чу трясъка на входната врата и нечий силен глас.

Мъжки глас.

Прибрал се беше Мич Гарви.

— Сара — долетя по стълбите гласът на Анджи. — Ела да се запознаеш с новия си баща.

С новия ми баща ли? — повтори си на ум Сара. — *Та аз нали си имам баща? И то баща, който ме обича.*

— Минутка — викна в отговор.

Отдолу обаче дойде мощен мъжки рев:

— Никакви минутки, млада госпожице! Моментално слизай. Не ме карай да те чакам. Нито сега, нито друг път.

Движейки се колкото се можеше по-бързо, Сара се устреми към вратата, но имаше чувството, че ѝ потрябва цяла вечност да прекуцука през стаята.

По някое време все пак стигна, отвори вратата и залитна към горния край на стълбището, където за миг се вкопчи в парапета да си възвърне равновесието, а и да облекчи поне за миг болката в хълбока и крака, преди да тръгне надолу.

На долния край на стълбището две лица се бяха извърнали и два чифта очи я изучаваха.

Анджи Гарви я гледаше с одевешната не съвсем топла усмивка.

А Мич Гарви я следеше навъсено, с почервенияло лице.

Сара стисна парапета и направи първа мъчителна стъпка надолу. После втора.

— Иисусе Христе! — изрева Мич Гарви, без изобщо да се помъчи да скрие гнева си. — По-саката от тая не можах ли да ни намерят!

* * *

Пръстите на Сара трепереха под строгия поглед на приемната ѝ майка, а Анджи центрираше идеално всяка от петте вилици върху безупречно сгъната салфетка.

— Сега е много по-добре, нали? — изгледа я Анджи многозначително. — Ако ще правиш нещо, прави го като хората. — После се извърна към Тифани, която се беше свила на кравай в креслото и гледаше телевизора. — Готови сме за вечеря. Ходи да викнеш брат ти и баща ти.

Тифани скочи, изтича до долния край на стълбите и се провикна: — Татко! Зак! Хайде на вечеря!

Сара отстъпи несигурно една крачка, чудейки се на кое място ще я сложат да седне, а в това време Анджи забърса отгоре с длан пиперницата.

След няколко секунди по стълбите слезе тийнейджър по тениска и дънки, малко по-голям на възраст от Тифани, но със същите тъмни очи.

— Сара, запознай се с приемния ти брат Зак — каза Анджи.

— Здравсти — рече Зак и почти не я погледна, преди да дръпне стола си и да седне.

— Здравсти — отвърна Сара с много по-слаб глас, отколкото ѝ се щеше. После се прокашля.

След още няколко секунди на челото на масата седна Мич Гарви, а Тифани се настани до брат си.

Сара дръпна назад останалия свободен стол и тъкмо се канеше да седне, когато Анджи разпореда:

— Можеш да започнеш да сервираш, Сара.

Сара се смрази за миг и едва тогава осъзна, че на трапезата няма никаква храна. Отправи се с възможно най-бърза крачка към кухнята, върна се с купа картофено пюре и друга със зелен фасул, сложи ги на масата и зачака някакъв знак на одобрение от страна на Анджи.

Но след като майката нищо не каза, се върна за платото с пилешките гърди; докато му махне капака, сложи вилица за сервиране и го внесе в трапезарията, Мич приключи молитвата си с „Амин“, а щом сложи платото на масата, всички започнаха да пълнят чиниите си.

Сара тъкмо седна и се отпусна, когато Мич Гарви заповяда:

— Хляб и масло.

Сара вдигна очи, забеляза, че Анджи я гледа очаквателно с обвинително извита вежда, и изведнъж доби съвършено ясна представа за ролята си в това домакинство.

Тя ще е прислужничката.

Слугинята.

Приемното дете, което срещу труда си получава подслон и храна.

Избути стола си назад и успя някак си да стане. Извади маслото от кухненския хладилник и един хляб от шкафа. Отрязва пет филии и сложи чинийката пред Мич. Потисна надигащата се в гърдите ѝ въздишка, седна си пак на мястото и приплъзна салфетката от масата върху скута си.

Когато храната стигна най-сетне до нея, успя да остърже малко пюре от страните на кастрона, взе последните четири шушулки зелен фасул — три от които имаха вид на загнили още преди да попаднат в тигана — и половинката пилешка гърда, останала след като приемният ѝ баща беше трупнал другата половинка върху вече препълнената си чиния. Задъвка в очакване да започнат приказките, каквито изпълваха кухнята на тяхната си ферма по време на вечеря. Семейство Гарви обаче се хранеше в пълно мълчание, нарушено чак по някое време от

Тифани, която вдигна празната си чаша и впери обвинителен поглед в седналата срещу нея Сара:

— Вода?

Сара се принуди пак да стане. Хълбокът и кракът бяха започнали да се схващат от нямащия край изнурителен ден, но тя взе чашата на Тифани и изкуцука до кухнята. Както наливаше вода от изстудената в хладилника кана, чу Зак да обявява:

— Мачът започва.

Докато сколаса да върне каната в хладилника и да се върне в трапезарията, масата се беше опразнила.

Ако не се смятаха мръсните чинии.

Семейството се беше пренесло пред телевизора във всекидневната, а на Сара не й бяха нужни повече приказки, за да се сети какво се очаква от нея. Остави чашата с вода до зарязаната чиния на Тифани, седна си на мястото и мълчаливо си дояде.

* * *

Четиридесет минути по-късно Сара огледа за последно идеално почистената кухня и окачи влажната кърпа за чиниите. Самото почистване след вечеря всъщност никак не я притесняваше: така или иначе, то си беше нейна задача и във фермата, но през това време можеше и да слуша как родителите й си пиеха спокойно кафето и разговаряха по ежедневните проблеми на стопанството. А освен това, беше й приятно да остави след себе си чиста кухня, готова за следващото утро.

Изгаси лампата и бавно се придвижи до всекидневната. Всички погледи бяха вперени в екрана, а Зак го нямаше.

И тъй като никой не й обели и думица, Сара мина покрай тях и се заизкачва по стълбите.

Толкова дълго изкачване дори не си беше представяла. Имаше чувството, че при преодоляването на всяко стъпало някакъв огън я прорязва през хълбока и крака. Стиснала зъби, Сара се изтегляше с две ръце по перилото и чак когато стигна горната площадка, спря да си поеме дъх.

Зак беше в стаята си и разговаряше с някого по мобилния си телефон. Минавайки покрай вратата му, Сара го видя излегнат върху леглото и го чу да казва:

— Каква ти мацка, бе! Саката е. — Като я мярна да минава, моментално отмести поглед. — Че и грозна на всичко отгоре. — Протегна крак, закачи ръба на отворената врата с палеца на крака си и я затръшна в лицето ѝ.

„Четири години“, мислеше си Сара, докато си миеше зъбите и няколко минути по-късно си обличаше нощницата. Как ще изтърпи цели четири години в тая къща, с тези хора? Но още преди да успее да формулира отговор на въпроса си, се сети къде баща ѝ ще прекара не само следващите четири, но и доста години след тях. Излезе от банята, върна се в стаята, застла леглото и се пъкна под завивките.

Изгаси нощната лампа.

И пак се замисли за баща си.

Щом той ще издържи следващите четири години, ще ги изтърпи и тя.

И не само това, ами ще ги понесе и без помощта на патериците, които стояха долу зад външната врата, в случай че ѝ потрябват, и без ни най-малко да се оплаква.

А утрешният ден няма начин да не е по-хубав, рече си.

* * *

Баща ѝ се усмихваше — тъжно, с посивяло и издълбано от бръчки лице. По същия начин ѝ се беше усмихнал и по време на погребението на майка ѝ. Само че сега не бяха на гробищата, а на някакво друго място. Озърна се, но от обгърналата я влажна сива мъгла нищо не можа да види.

Постепенно обаче мъглата взе да се вдига и Сара осъзна къде се намира.

В огромната сграда, която и друг път ѝ се беше присънявала — дето хем беше празна, хем населена; изпълнена с гласове, които не можеше да чуе, и с хора, които не можеше да види.

С тази разлика, че този път не беше сама, а с баща си и с още някой.

Майка й?

Извърна се, но не успя нищо да различи сред обградилите я сенки. А когато пак погледна към баща си, той вече се отдалечаваше от нея. Идеше й да изплаче, да протегне ръка, та да го върне, но тъкмо да го докосне — се случи нещо друго и...

Сара се събуди с буца в гърлото.

Присънното й се беше толкова реалистично, че сълзите, които се бе мъчила да спре насън, сега се стичаха от ъгълчетата на очите й.

Обърса ги с ръкава на нощницата, пое два пъти дълбоко въздух и се опита да успокои сърцебиенето си.

После се напъна да се сети как точно беше завършил сънят — кое точно я беше стреснало да се пробуди.

На другото легло, до затворения прозорец, дишаше равномерно Тифани.

Вратата на стаята беше затворена, вътре беше горещо и задушно и изведнъж на Сара й се стори, че се задушава. Отметна юргана, но и това не помогна — не й беше горещо на самото тяло, но кислородът в стаята не й стигаше и не успяваше да глътне достатъчно въздух.

Изпитваше нужда да разкваси гърлото си.

Дали да не отиде до банята и да си налее чаша вода? Ами ако събуди някого? Или ако налети на Зак или на госпожа Гарви?

Я по-добре да не му обръща внимание, да отпусне глава върху възглавницата и да се помъчи пак да заспи.

Но заспи ли, пак ще попадне в онзи ужасен сън.

Коремът й изкъркори.

Сега, ако си беше във фермата, щеше да си налее чаша мляко, да запали нощната лампа и да почете известно време.

А ако и майка й случайно беше будна — нещо, което много често се случваше през последните й няколко месеца — щяха да се гушнат под одеялото на дивана и да си побъбрят. Ей така, за каквото им дойдеше на ум.

Просто да си приказват.

Изведнъж така й домъчня за майка й, че окончателно се разсъни. Стъпи плахо на пода върху болния си крак да види как ще го понесе. Наболваше я, но не й пречеше да ходи. Нахлузи чехлите и тихичко се измъкна от стаята.

Дори на горната стълбищна площадка въздухът беше по-свеж от онзи в стаята. Ще вземе да предложи утре на Тифани да спят на отворена врата. Или на отворен прозорец. У дома винаги спяха на отворени прозорци, дори посред зима.

От горната площадка стълбището ѝ се стори по-стръмно и по-дълго, отколкото като го изкачваше предната вечер. Ами ако се спъне? Ако се строполи чак долу със счупен крак — и то здравия? Не бива. Няма да го допусне. Стегна се и бавно заслиза към кухнята. Пепър се надигна от леглото си в ъгъла на дрешника, протегна се и дотича да я оближе по глезените.

Пазейки пълна тишина, Сара си наля чаша мляко. Прииска ѝ се да го сложи за секунди в микровълновата фурна, но при тази мъртва тишина в цялата къща неминуемо щеше да събуди някого.

Открехна кухненския прозорец и взе да отпива от студеното мляко, а студът на идещия отвън въздух я галеше по зачервените бузи.

Внезапно кухнята се окъпа в светлина и като се обърна, видя застаналия на вратата по долни гащи Мич Гарви да се чеше по корема.

— Какво, по дяволите, търсиш тук?

— Сля-сля-слязох само за чаша мляко — изпелтечи Сара. Погледът ѝ шареше навсякъде, освен към почти голия ѝ приеман баща.

— Отивай веднага да си лягаш!

Сара установи с ужас, че пръстът му сочи към дрешника и видя как Пепър с подвита опашка се примъкна към купчината си стари пешкири. Отървал се от кучето, Мич се пресегна покрай нея и затвори прозореца:

— Ти какво си мислиш? Че съм толкова богат, та цялата планета ли да отоплявам? Ноември месец е, ако не си разбрала досега.

— Извинявай — сви се колкото се можеше по-далеч от него Сара. — От горещината не можех да заспя и само...

— Само дойде тук с намерението да крадеш от млякото, а?

— Да крада ли? Не, аз...

Той дръпна чашата от ръката ѝ.

— Млякото струва пари, а Анджи планира внимателно всички разходи. Това мляко е предназначено за нещо и излишни количества няма.

Лицето на Сара пламна:

— Из-из-извинявай. Не знаех.

— Ако си жадна, пий вода — изсипа Гарви млякото обратно в картонената кутия и извади една бира от хладилника, преди да го затвори. — Тя е и по-полезна.

Отвинти капачката на бутилката и отпи яка глътка, без да изпуска Сара от погледа си.

Тя скръсти ръце и съжали, че не си беше облякла халата.

— Бягай да лягаш — нареди Мич.

Биреният му дъх моментално я подсети за онази отвратителна последна нощ във фермата, когато баща ѝ бе взел да отваря бирите една след друга, и на Сара ѝ се прииска да се махне колкото се може по-далеч от Мич Гарви.

Промъкна се покрай него през кухненската врата, но той я последва през всекидневната и застана в основата на стълбището да я гледа как прави една болезнена крачка подир друга към горния етаж.

Стаята ѝ се стори дори по-задушна и по-гореща, отколкото при събуждането ѝ от съня, но беше изключено да остави вратата отворена, особено като се сетеше как приемният ѝ баща наблюдаваше преди малко борбата ѝ със стъпалата. Цяла нощ да не мигнеше и да отидеше на първия си учебен ден скапана от безсъние все пак беше за предпочитане пред това Мич Гарви да я гледа как спи.

Изведнъж се сети, че има болкоуспокояващи хапчета. Цели две седмици не беше прибегвала до тях, тъй като ѝ действаха приспиващо.

Но на нея точно това ѝ трябваше в момента.

Погледна към неподвижната Тифани върху леглото до прозореца, после бавно измъкна най-долното чекмедже на скрина и прокара капсулата с чаша вода от банята. Легна си тихичко с надеждата лекарството да ѝ осигури достатъчно сън, че да изкара първия си учебен ден, дръпна завивките до под брадичката си и полека-лека заспа.

* * *

Тифани изчака Сара да задиша дълбоко и равномерно, после се изсули от леглото си, издърпа Сариното чекмедже от скрина и намери опипом пластмасовия флакон с таблетките. Измъкна от нощното си шкафче малкото си фенерче и огледа етикета. Наименованието на

лекарството ѝ беше непознато, но ѝ беше достатъчно да види червената лепенка с предупреждението, че може да доведе до пристрастяване.

Каквото и да съдържаха тези таблетки, все щеше да се намери из училището някой мераклия да ги купи. Ако успее да запомни името на лекарството, може и да го провери в интернет, но това не беше толкова съществено. Винаги ще си намери купувач за нещо, което става за надрусване.

Изтръска шест таблетки, върна флакона на място, скри ги в джобчето на раницата си, дръпна ципа и се върна в леглото.

Утре, след училище, ще проведе шопинг-експедиция.

ПЕТА ГЛАВА

Сара седеше на предната редица в часа по биология и се мъчеше да потисне плача, който ѝ идеше отвътре. Не заради болката в крака и хълбока — с тях беше привикнала дотам, че повечето време не им обръщаше внимание. Но нямаше как да пренебрегне всички тези вперени в нея погледи и разменяните шепнешком коментари.

От които самата тя беше напълно изключена.

А това беше само третият учебен час.

У дома ходеше с най-голямо удоволствие на училище. Ученето ѝ вървеше, всички ѝ бяха приятели и изобщо това бе най-хубавата част от деня ѝ.

Тук, напротив: попаднала в междучасието в ученическия порой по коридорите на уоруйкската гимназия, едва успя да открие къде ѝ е гардеробчето и в коя класна стая трябва да отиде.

Старото ѝ училище имаше само един етаж и беше много по-малко.

Тук вече беше се качила и слязла цели четири пъти по широкото мраморно стълбище в средата на сградата. На всичко отгоре или на нищо не я бяха учили в старото ѝ училище, или тя нищо не беше възприела, тъй като от сутринта не беше разбрала и една дума от онова, което учителите разправяха.

Най-гадното обаче беше, че си нямаше нито едно приятелче.

Очаквала бе да я възприемат като новодошла.

Но не беше очаквала да попадне в ролята на „онуй смахнатото, сакатото“.

С баща-убиец в съседния затвор.

Който при това и нея прегазил.

Щото искал и нея да я убие.

От сутринта беше дочувала такива приказки, от откъслечните разговори на подминаващите я ученици, от пробуждащите им очи, от бързо извърнатите погледи, щом срещнеха нейния.

Та сега ѝ идеше да ревне, само че каква полза щеше да има?

Никаква. Дори още по-лошо щеше да стане. Захапа възглавничката на палеца си, за да не се разплаче и тъкмо се наклони да слуша какво говори учителката, звънецът би и тя погледна малкото листче с програмата, което сутринта ѝ бяха дали от канцеларията.

Обедна почивка. Ама наистина ли? Нима ще разполага с цял час, през който няма да седи в класна стая и да се чуди дали ще успее да настигне съучениците си след всички изгубени заради рехабилитацията седмици?

Намери гардеробчето си, тръшна тежкия учебник по биология, пхна в раницата учебника по литература, който щеше да ѝ трябва след обедната почивка, и се вля в ученическия поток към столовата.

С трите дадени ѝ сутринта от Анджи долара си купи кутийка с мляко, сандвич с яйце и маруля и пакет чипс.

Прибра рестото от трите долара в раницата, понесе внимателно таблата и взе да се оглежда за свободен стол, тъй като усещаше как болният крак започва да поддава.

Зърна Зак Гарви, но на масата му нямаше свободни места, да не говорим, че нямаше и нито едно момиче. Дори и от там, където стоеше, усещаше втренчените им погледи, а докато минаваше покрай масата им, запътена към свободния стол на масата на Тифани и приятелките, чу как някой прошепна: „претрепал един, после нея я сгазил...“

Направи се, че не го чува, забърза се, доколкото ѝ позволяваше кракът, и тъкмо да остави таблата, едно от момичетата тръсна чантата си с учебници върху празния стол.

— Заето е — каза.

Сара се закова на място, залитна, почти изгуби равновесие и предпочете да се подпре на Тифани, а не да остави таблата и да се хване за облегалката на стола.

— Извинявайте — промълви.

Тифани я изгледа кръвнишки, но нищо не каза.

Ето че бе събрала върху себе си едновременните погледи на цели две маси с ученици. Разговорите утихнаха и изведнъж цялата столова взе да я гледа как куцука и си търси къде да седне.

Там някъде, в дъното на помещението, едно момче също седеше и не я изпускаше от очи.

Около масата му имаше куп свободни столове, но щом погледите им се срещнаха, той моментално сведе своя надолу.

Сара усети: и този не я иска при себе си.

Но пък начинът, по който приведе глава, ѝ се стори познат. Имаше чувството, че го е срещала някъде.

В този момент Сара мярна в най-далечния ъгъл на столовата четирима, седнали в единия край на дълга — и в останалата си част съвсем празна — маса. С пламнало лице, пред очите на всички, изкуцука през лабиринта от маси и столове и насмалко да се спъне в чантата, която някой подритна на пътя ѝ. Най-сетне се добра до свободния край на масата и смъкна от раменете си раницата.

Децата в противоположния край на масата скочиха на нозе, грабнаха таблите си и се махнаха.

Сара се огледа и се убеди, че всички присъстващи са видели какво стана.

Седна на стола, но треперещите ѝ пръсти отказаха да отворят кутийката с млякото.

Едва тогава, като че след цяла вечност, шумът от разговорите постепенно пак се усили и хранещите се си намериха и друга занимавка, освен да я наблюдават.

Само че сега, вместо да я гледат, си говореха за нея. Сигурна беше.

Няма значение, рече си Сара.

Изключи от слуха си всички околни приказки и с поглед, вперен право в масата пред себе си, най-после отхапа залък от сандвича.

Вкусът му ни най-малко не подобри настроението ѝ.

* * *

В мига, в който Ник Дънигън пое първата хапка от лазанята, непрестанната буря в главата му утихна дотолкова, че непознатият покой направо го стресна.

И моментално осъзна, без дори да погледне, че в столовата е влязло онова момиче, което вчера видя пред къщата на Гарви.

Но как така гласовете усещаха присъствието ѝ преди него?

Изведнъж му се прищя да изтича и да се вкопчи в нея, но единственото, което успя да направи, беше да вдигне очи от самотната си маса в дъното на помещението. Неудобството ѝ пред погледите на всички, които не я допускаха до своите маси, а я принуждаваха да се мъчи с таблата и раницата, му беше напълно познато.

Гласовете в главата му пак се разприказваха, макар и толкова глухо, че в началото Ник изобщо не успяваше да ги разбере. Но като гледаше как момичето минава от маса на маса, търси къде да седне, но всеки път ѝ отказваха, гласовете взеха да му нашепват какво следва да направи на всички тия деца, които я отблъскват.

И дланите на Ник се изпотиха.

А тя точно тогава го погледна, сякаш усети, че и той я наблюдава.

И като че знаеше какво става в главата му.

Очите им се засякоха и Ник остана с чувството, че ток премина през всяка клетка от тялото му.

И гласовете в главата му замлъкнаха като шокирани.

Сведе засрамено поглед, но вътрешно се молеше тя да дойде да седне при него.

Което, разбира се, не се случи.

А гласовете взеха да обсъждат помежду си какво им иде да сторят на всяко едно от момичетата, седнали заедно с Тифани Гарви.

Ник погледна Тифани и лицето ѝ сякаш се разтопи пред погледа му.

Бони Шуп избухна в пламъци и изпълни мозъка му с писъци на агония, а в това време кожата на черепа ѝ се овъгли и взе да се отлюспва.

Невидимо мачете отрязва главата на седналата срещу Бони Бет Армстронг, която тупна на масата и се затъркаля между таблите с празни, облепени очи, вперени в останалите момичета.

В главата на Ник ужасните гласове ликуваха от хаоса, който му представяха.

Ник стисна очи, приведе колкото можа глава и притисна двете си слепоочия.

„Спрете, взе да им се моли на ум. Оставете ме на мира!“

Идеше му да си изскубе косите, но знаеше, че ще е безполезно.

Идеше му да им кресне да млъкнат, но след последната му такава изява баща му го беше отвел в щатската болница, където нещата бяха по-зле и от онова, което ставаше в главата му.

Отвори очи и ги заби в студената лазаня. Искаше му се да стане напълно невидим за околните. Но в този момент някакъв нов, остър, неравномерен звук разцепи какофонията в ума му.

Алармата на мобилния му телефон.

Ник напипа устройството в джоба си, изключи звука, после бръкна в раницата, но без да изпуска и за миг от очи заобикалящия го ужас. Намери флакона с таблетките, изтръска една и я погълна с малко мляко.

— Лудото хапче ли си вземаш, Ник? — провикна се някой от другия край на столовата.

— Не бива да забравяш лекарството — подсети го друг. — Току-виж си станал нормален.

— Няма начин — моментално възрази трети.

Веднъж отприщили се, подигравките ставаха все по-зли и всеки се стремеше да е по-остроумен от предишните.

Изчезвай!

На всяка цена трябваше да се махне преди да ги е чула новата и да е схванала за какво става дума, за какво го бързат. Не трябва да допусне и тя да го вижда в същата светлина като другите.

Ник грабна раницата, взе таблата и се запъти към изхода. Гледаше право пред себе си, мъчеше се да не обръща внимание на оскърбленията, да пренебрегне халюцинациите, но наоколо му шуртеше кръв от разкъсани артерии, лица се разтваряха като потопени в киселина и червеи изскачаха от празните дупки, където преди това се бяха помещавали наблюдаващите го очи.

Тръшна таблата върху тезгяха до кухненската врата и избяга в библиотеката, да се скрие между стелажите и да изчака лекарството да му подейства.

Някой ден обаче лекарството ще престане да му е полезно.

И тогава единствената му надежда ще е това момиче, чието присъствие бе достатъчно, за да успокои гласовете, при все че не ги заглушаваше напълно.

Сара се спря пред вратата на кабинета по рисуване за да набере смелост за ледения поглед, с който учителката щеше да посрещне петминутното ѝ закъснение за последния учебен час. А след него — и втренчените погледи на съучениците си. Наложил си да влезе колкото се може по-бързо, въпреки че цялото тяло я болеше.

Но вместо да се навъси, учителката по рисуване взе, че ѝ се усмихна, независимо че в същото време раздаваше големи рисувателни листа:

— Влизай, влизай. Ти си Сара Крейн, нали?

— Извинявайте за закъснението — измърмори Сара и се постара да се настани възможно най-незабележимо на най-близкия до вратата свободен стол. Смъкна тежката раница от гърба си и я остави на пода до себе си.

— Предполага се, че вече сте прочели в учебника урока за перспективата — каза учителката и постави пред Сара дебел лист. — Днес ще приложим теорията на практика.

Сара обаче нито беше чела учебника, нито знаеше каквото и да било за перспективата. Още един предмет, по който се оказа напълно неподготвена. Втренчи се в поставения отпреде ѝ празен лист, чудейки се какво да го прави. Изведнъж у Сара проблесна искрица надежда: учителката най-неочаквано взе да прави кратко резюме на урока и макар да говореше на целия клас, Сара имаше чувството, че думите ѝ са предназначени специално за нея.

Хвърли едно око на програмата да види как се казваше тази учителка.

Филипс. Бетина Филипс.

— По-близките предмети са по-едри — обясняваше госпожица Филипс, когато Сара пак вдигна глава. — Ако рисувате път, да речем, най-близките телеграфни стълбове са най-високи и най-дебели. За да изглежда картината реалистично, всичко в нея трябва да е фокусирано върху една въображаема точка — център в безкрайността. Освен това трябва да се съобразите и с гледната точка на самия художник или фотограф: къде се намира той спрямо изобразената от него картина?

Така че искам всеки от вас да си измисли какво ще нарисува и как ще го отрази от собствената си перспектива.

Сара затвори очи и в паметта ѝ изплува образът на огромната къща от кошмарите ѝ. С тази разлика, че днес, седнала пред празния лист, си представяше елементите ѝ далеч по-подробно, отколкото насън. Иззидана беше от камък, с островърх покрив, и Сара се опита да си представи сенките, които покривът хвърляше под лъчите на утринното слънце.

Освен това се намираше доста по-далеч от нея, отколкото в сънищата — на около стотина метра от югоизточния ѝ ъгъл... Отвори очи, примига от силното луминесцентно осветление и избра от кутията на масата среднокафяв маслен пастел.

Ръката ѝ се впусна да рисува.

Само след няколко минути усети някого зад гърба си и като се извърна, установи, че учителката я наблюдава как рисува. А като видя колко трудно ѝ е на Сара да премести стола си, жената клекна, та главите им се оказаха на едно ниво.

— Здравей — каза тихо. — Добре дошла в кабинета по рисуване. Казвам се госпожица Филипс.

Сара видя насреща си чифт добри сини очи върху лице обрамчено от светлокестеняви коси, които се спускаха право надолу по гърба на жената. Беше облечена точно така, както се предполага да е облечена една художничка: дълга пола, блуза на пъстри шарки и лилаво кадифено елече. Точно така, както щеше да се облича и Сара, ако не се беше родила в някаква си ферма.

— Здравейте — рече, усещайки инстинктивно, че Бетина Филипс ѝ харесва.

— Много добре се справяш — прошепна госпожица Филипс и чукна с показалец по листа на Сара. — Продължавай в същия дух. — После се изправи и продължи да навестява всеки ученик поотделно и тихичко да раздава съвети или похвали.

Сара отново се зае с рисунката, но споменът за топлия поглед в очите на госпожица Филипс не ѝ позволяваше да се съсредоточи.

Напъна се пак да си представи къщата, да си спомни алеята, която водеше от обръщалото за автомобили до двойната входна врата, но след разговора с учителката образът нещо ѝ се губеше. Огледа се и

видя, че госпожица Филипс се е надвесила над рисунката на друг ученик, учителката като да усети погледа ѝ, вдигна очи и ѝ се усмихна.

Топлина изби по лицето на Сара, тя пак се зае с рисунката, но този път образът на старата каменна сграда изплава съвсем ясно в съзнанието ѝ. Сара бързо нахвърли очертанията на големите кепенци по фасадата и страничната стена, ръката ѝ взе да прехвърля все по-бързо върху хартията онова, което виждаше в съзнанието си, и тя загуби представа за време.

Щом би звънецът, всички останали се юрнаха да си събират вещите, за да се махнат по-скоро от този кабинет.

— Не забравяйте да надпишете работите си — помъчи се да надвика шума госпожица Филипс. — И да приберете постелите в шкафа.

Сара изчака всички да излязат и чак тогава вдигна раницата си от пода, постави я върху чина и използвайки масата за опора, бавно се изправи на крака.

— Очевидно притежаваш голям талант — каза госпожица Филипс без изобщо да обърне видимо внимание на това колко трудно стана от стола си Сара. — Но сигурно не го чуваш за пръв път, нали? — И се усмихна на момичето без ни най-малкия намек за съжаление.

— Просто обичам да рисувам — отговори Сара, написа името си и предаде листа на учителката. — Рисувам най-вече хора, но и днес ми беше много приятно.

Бетина Филипс оглади листа върху масата:

— Позната ли ти е тази сграда?

— Не — отвърна Сара. — Просто си я представих.

— Сериозно? Изцяло плод на въображението ти, така ли?

Сара кимна и взе да си слага раницата.

Госпожица Филипс постави рисунката върху останалите на катедрата, пресегна се и повдигна отдолу раницата на Сара, помагайки ѝ помогне да напъха ръцете си в презрамките.

— Благодаря — каза Сара и намести раницата да разпредели равномерно теглото.

— Радвам се, че ще учиш рисуване — рече Бетина. — Много добре ще се справиш.

Сара погледна още веднъж учителката и усети прилив на топлина по цялото си тяло.

Изведнџ седмият час по рисуване стана любимия й предмет.

ШЕСТА ГЛАВА

Бетина Филипс свърна с очукания си мини купър по издълбаната на коловози автомобилна алея и мина през ненужно натруфените порти от ковано желязо, провиснали от двете някогашни горди гранитни колони, така обрасли с мъх и лишей, че издълбаният при създаването им декоративен надпис отдавна вече не можеше да се прочете. Бетина отбеляза стареенето им с дълбока прочувствена въздишка, превключи на по-долна предавка и даде газ по дългата дъговидна алея към родната си къща.

Когато беше малка, през почти половин година използваха градинар със задачата да поддържа просторния двор на старата резиденция според точните изисквания на дядо й, но след като старецът се спомина, градинарят беше първият съкратен разход, макар и далеч не последният. Оттогава „Шътърс“ („Кепенците“), както викаха на дома им открай време, взе да запада все повече с всяка изминала година. Бетина правеше всичко по силите й да запази външния й вид, но скромната й заплата едва стигаше да покрие разходите по отоплението през зимите — и то при условие, че с настъпването на най-късите и най-студени дни тя се свиваше единствено в кухнята и студиото си и оставяше останалата част от дома да замръзне.

Все още таеше надеждата някой ден Обществото за опазване на историческите паметници да й направи предложение, на което тя нямаше да може да откаже. Дано станеше само преди старата сграда да рухнеше дотам, че да не подлежи на ремонт.

Вкара колата в гаража, влезе през кухненската врата и се провикна към двете си кучета и три котарака. Както винаги, нито едно от животните не дойде да я посрещне. Е, полека-лека щяха да се явят едно по едно и да я гледат подозрително и с нещо като чувство за вина за всички пакости, които са сторили, докато тя е била на работа.

Прекуси просторната кухня, мина през огромната трапезария и салона зад нея и чак тогава стигна до северната част на къщата, където

беше превърнала някогашната зимна градина на прапрадядо си в студио.

В изпълнение на установения през годините ритуал погледна за миг през задните прозорци през терасата и широката ливада към брега на Шътърс Лейк. Водните птици отдавна бяха отлетели на юг, но и това не бе лишило езерото от ефирната му красота и от възможността му да изглежда различно през всеки ден на всеки сезон. Сега, в средата на есента, повърхността му бе накъдрена от северния бриз — предвестник на приближаващите жестоки студове. Малкото останали папури се бяха превили под слабеещото следобедно слънце. След някой и друг месец езерото щеше напълно да замръзне, снегът щеше да покрие всичко и тайнствената зимна тишина щеше да се спусне не само над езерото, но и над цялата къща.

Бетина пое дълбоко въздух, отвори ципа на папката с ученическите рисунки от отминалия ден и разположи творбите върху работната маса. Най-отгоре лежеше рисунката на онова, новото момиче с куция крак — Сара Крейн.

Сара беше нарисувала каменна сграда само с един кафяв маслен пастел, което придаваше на рисунката й настроение като в старовремска фотография. Но талантът на Сара личеше от всеки неин щрих.

Перспективата й беше безупречно прецизна — от изкусно пресъздадените сенки на различните нива на островърхия покрив до съответствието между покривния силует и щорите по фасадата и видимата страна. Куп неща беше пресъздавала в един много кратък срок, та дори беше успяла да включи — или по-точно, да загатне — елементи от околния пейзаж, включително и светлосенките по част от камъните пред масивната двойна входна врата.

Вратата.

Бетина се отдръпна и пак огледа рисунката.

„Шътърс“?

Приблужи картината до прозореца и пак я разгледа внимателно. Сара беше нарисувала нещо като умален вариант на Бетининия роден дом. Къщата върху листа беше с островърх покрив и с кръгло обръщало за автомобили, които приличаха на Бетинините, а огромните кепенци изключително много напомняха на онези, които бяха дали

наименованието не само на къщата, но и на езерото, на чийто бряг я бяха вдигнали.

С тази разлика, че домът на Бетина имаше и конюшня — сегашният ѝ гараж — от източната си страна, и пристройка за прислугата от западната. А в средата на автомобилната алея се извисяваше огромен клен, чиито листа в момента бързо опадаха и вятърът ги струпваше по ъглите на къщата и покрива.

Въпреки различията обаче, не можеше да отрече и приликите.

Бетина вдигна поглед към огромния остъклен покрив на зимната градина. Дневната светлина скоро щеше съвсем да изчезне, но ако излезеше веднага, все щеше да успее да разгледа фасадата, преди окончателно да се е стъмнило. Прекоси забързано мраморния под на просторното фоайе, а рижавият котарак успя да отскочи от пътя ѝ и да се шумугне под масивната кръгла маса.

Бетина отвори огромната входна врата и излезе с рисунката в студения полумрак. Около глезените ѝ се завихриха пресъхнали кафяви листа, потръпна от студ под тънкия си пуловер, но нямаше време да се връща за горна дреха.

Вдигнала високо пред очите си рисунката, заотстъпва на заден ход към голямата автомобилна алея, търсейки гледната точка, която щеше да съвпадне с онази във въображението на Сара Крейн.

Естествено, такава нямаше да има, тъй като Сарината къща бе съществувала само във въображението на момичето, но колкото и да изключваше тази възможност, Бетина усещаше, че скоро ще открие нещо съвсем близко.

Нещо съвсем близко.

По някое време се озова пред гаража; някогашните помещения за прислугата се падаха от другата му страна, скрити от самата задна страна на сградата. Бетина вдигна рисунката пред очите си, закривайки гледката на гаража и в същия миг осъзна, че е открила гледната ѝ точка.

Сега, след като листопадът бе оголил огромните дървета, Бетина установи, че сложният силует на разбития на различни нива покрив в Сарината рисунка съответстваше напълно на истинския — на старата къща. И прозорците се падаха на едно и също място, а като видя различната дърворезба по двойната входна врата, Бетина усети как по

ръцете ѝ полазиха тръпки, които не се дължаха на мразовития ноемврийски въздух.

И все пак ѝ се струваше невъзможно: ами ако на тази отслабваща светлина само си въобразява, че намира прилики? Прибра се през двойната входна врата, тръгна да пресича фойето на път към зимната градина и в този момент чу тихия вой на Роки.

Спря се и видя шарения териер с неустановено потекло — донесен още като бебе от гората от един от котарациите — да клечи пред вратата на някогашния кабинет на дядо ѝ. Кучето беше извъртяло така главата си, че да я вижда.

Понечи да продължи към зимната градина, но Роки излая — само веднъж, както правеше винаги, когато държеше на своето. А в случая очевидно държеше да влезе в дядовия ѝ кабинет.

— Добре де, добре — измърмори Бетина. — Ама и аз съм една мека Мария.

Роки я посрещна с радостно развъртяна опашка и щом вратата се отвори, се шмугна през нея.

Вътре още ухаеше на бренди и пури.

Пълните с книги библиотечни секции по всички стени, кожените фотьойли и огромното бюро я накараха да се почувства пак като малко момиченце. А в стаята все още се усещаше не само духът на дядо ѝ, но и духовете на бащата и дядото на самия Харолд Филипс. В това време Роки душеше двойната врата на шкафа под едната от библиотеките. Любопитството на Бетина надделя и тя не можа да се сдържи да не коленичи и да не ги отвори.

Вътре по стелажите бяха наредени албуми със снимки, подвързани в еднаква тъмна кожа. Бетина извади първия, отнесе го до бюрото, запали настолната лампа и го отвори, а кучето се сви в нозете ѝ. Първите няколко черни страници съдържаха пожълтели изрезки от вестник „Уоруик Сентинел“, в които се съобщаваше, че Бун Филипс бил назначен за управител на Института за психичноболни престъпници „Шътърс Лейк“, последвани от официални снимки на прапрадядо ѝ на средна възраст, а по-нататък — от негови снимки пред онова, което местните жители наричаха „някогашния приют“.

След някоя и друга страница Бетина стигна до онова, което търсеше: тонирана в сепия фотография на Бун Филипс пред вратата на „Шътърс“ — такава, каквато е била, когато се е нанесъл.

А в средата на кръглата автомобилна алея стърчеше фиданката на сегашния огромен клен.

Снимката бе направена откъм западната част на алеята и се виждаше, че от тази страна на сградата не е имало пристройка за прислугата. Откъм източната страна е възможно да е имало конюшня, но тя нямаше как да се види от този ъгъл, а и нищо не подсказваше да е имало път за нататък.

С една дума, и пристройката за прислугата, а вероятно и конюшната, са били добавени впоследствие.

Бетина измъкна внимателно снимката от фотоъглите, които я прикрепяха към страницата, и я постави на бюрото на дядо си, редом с рисунката на ученичката.

Сара беше изобразила дори и фиданката.

Студ пролази по гръбнака на Бетина.

Огромните кепенци, защитавали някога чупливите прозорци и обитателите на старата каменна сграда от нахлуващите през езерото зимни североизточни ветрове, в днешно време бяха провиснали от пантите си. Все още обаче бяха използвани и Бетина ги затваряше понякога при особено силен вятър.

Но както на снимката, така и на рисунката кепенците бяха строго подредени в една линия.

Нови.

И на рисунката, и на снимката входната врата беше една и съща, но различна от сегашната, сменена от майката на Бетина още преди да я роди.

И неизвестно как, куцата новодошла в Уоруик се беше сдобила най-неочаквано с изображение на Бетининия дом и го бе нарисувала по време на час, но не такъв, какъвто беше сега, а както е изглеждал, когато е бил съвсем нов.

Бетина неволно потри настръхналите си ръце и се извърна към Роки, който вече седеше кротко на прага и я гледаше с кротките си кафяви очи:

— Ти как мислиш?

Кучето само я погледна за още миг, после бавно се затича нанякъде, вероятно да търси котарака, който, откакто се помнеше, го беше осиновил.

— И мен ме плаши — сподели тихо Бетина с вече празната стая. Пресегна се да изгаси настолната лампа и огледа за последно както снимката, така и необяснимата рисунка.

За работата си Сара Крейн щеше да получи отлична оценка.

А пък Бетина щеше да я държи непрестанно под око.

* * *

Сара изчака цялото семейство Гарви да се настани около безупречно подредената трапеза и чак тогава седна на мястото си и простря салфетката върху коленете си. После се увери, че всеки си е сипал от макароните с риба тон, и едва тогава взе своята скромна порцийка.

Макар стомахът ѝ да протестираше отчаяно от глад, най-умишлено остави достатъчно за допълнително на Мич и Зак. Така или иначе, вече ѝ беше съвсем ясно, че колкото по-невидима е в дома на Гарви, толкова по-добре ще ѝ е.

Сякаш доловила мислите ѝ, Анджи Гарви я прикова с поглед:

— Как мина първият ти учебен ден, Сара?

Очите на цялото семейство се насочиха право в нея и Сара усети, че може би са ѝ приготвили някаква клопка. Но пък какво толкова коварно можеше да се съдържа в един тъй елементарен въпрос? Въпрос, който майка ѝ поне хиляда пъти ѝ беше задавала.

Или Анджи наистина се интересувахе най-невинно от първия ѝ ден в училище.

— Добре мина — отвърна най-сетне.

Погледите на всички си оставаха вперени в нея.

— Много хубаво беше — добави моментално. — Хареса ми. Много хубаво училище. — Очите ѝ се стрелкаха ту към Анджи, тук към Мич, и беше очевидно, че от нея се очаква да каже още нещо. — Много домашни дават — допълни плахо.

Без да я изпуска от очи, Мич допи бирата и наклони празното шише към Зак, който го пое и скочи да му донесе ново.

— Домашните са полезни — каза. — Това им е лошото на днешните училища, че не дават достатъчно домашни. На твоите

години няхаме време да се мотаем и да вършим глупости, а трябваше да работим. И то яко. — И я прониза с поглед:

— А когато някой ни питаше нещо, му отговаряхме. Не го карахме да ни изкарва думите с ченгел от устата.

Сара глътна малко вода, пое рязко дъх и се напъна да измисли някакъв бърз отговор. Какво очакваше да чуе от нея приемният ѝ баща? Какво се предполагаше да му отговори? По някое време подхвана:

— Ами, няхах затруднения да намеря класната си стая, а и гардеробчето ми се оказа на много удобно място, на практика точно в средата на цялото училище.

Мич възобнови храненето си, а след него, като по сигнал — и останалите от семейството.

На Сара ѝ поолекна.

— Много ми хареса учителката по рисуване, госпожица Филипс.

Всичките четири глави се вдигнаха и пак забиха очи в нея.

— Н-н-нещо лошо ли казах? — заекна Сара. Какво стана? Къде пак сбърка?

Анджи Гарви отпи от чашата си и попи крайчетата на устните със салфетката си:

— Не ти се препоръчва да общуваш с Бетина Филипс. — Отвращението от името беше изписано на лицето ѝ. — Тя е вещица.

Сара зяпна. Вещица? Какви ги приказва Анджи? Но така и не успя да отвори уста, преди тя да отговори на неизказания ѝ въпрос:

— Жителите на градчето ни са християни и тук няма място за такива като Бетина Филипс.

Сара забеляза, че и изражението на Мич е непоколебимо.

— Забранява ти се да разговаряш с нея извън часовете по рисуване — продължи Анджи. — В нашия дом, и във всеки уважаващ себе си дом в Уоруик, избягваме, доколкото се може, да я споменаваме.

Сара буквално не можеше да повярва на ушите си, но приемната ѝ майка не бе свършила:

— В неделя в черквата ще имаш възможност да се пречистиш духовно.

— Не... не разбирам — остави най-послед вилицата си Сара. Съвсем ѝ се отяде. — Тя ми е учителка и ние си говорихме само за... — Гласът ѝ се изгуби, но погледите пак бяха впити в нея и нямаше

съмнение, че трябва да продължи. — Само за рисуване — успя да прошепне с нещо, което дори на самата нея ѝ прозвуча като оправдание.

— Хубаво де. Ще ти го кажа с прости думи — насочи вилицата си към нея Мич. — С тази жена можеш да разговаряш само дотолкова, доколкото е необходимо, за да преминеш по предмета ѝ. И нито дума повече. Никакви други приказки с нея или за нея. Не трябва да я поглеждаш дори. Дотук ясно ли ти е?

Сара отпусна ръце в скута си:

— Да, сър — прошепна.

— Господи Боже мой, Анджи! — възкликна Мич, без да престава да гледа злобно Сара. — Само това ни липсва: туй момиче да попадне под влиянието на Бетина Филипс!

Анджи положи утешително дланта си върху ръката му, при което само след секунда той тръсна възмутено глава и възобнови вечерята си.

По лицето ѝ се четеше пълно одобрение за думите на съпруга ѝ и предупреждение Сара да се вслуша в онова, което току-що ѝ беше казано.

Хвърли око и на Тифани, но тя само завъртя глава и се загледа настрана.

Посланието им беше ясно и категорично:

На Сара ѝ се забранява да разговаря с единствения отнесъл се човешки с нея жител на Уоруик.

* * *

Лили Дънигън направи опит да се съсредоточи върху кръстословицата, докато мъжът ѝ четеше вечерния вестник, но тишината в дома им я притесняваше.

Прекалено тихо беше.

И това ѝ пречеше да се концентрира.

Освен всичко друго, Ник се бе явил на вечеря в необичайно повишено настроение. Изяде си всичко, което му сипа, после се скри в стаята си да си пише домашните.

Оттогава и гък не беше чула оттам.

Нищо чудно, че не можеше да се съсредоточи: обикновено по това време гласовете в главата му така пощуряваха, че той или се разрежаваше, или почваше да блъска глава о стената — всичко, което можеше да ги заглуши. А ето, че тази вечер беше коренно различен.

Дали пък не са улучили най-последващото лекарство? И какво изобщо става? Предаде се и отместа кръстословицата:

— Отивам да видя Ник.

Шеп Дънигън почти не вдигна поглед от вестника си:

— Никога няма да стане нормален, ако не започнеш да се държиш с него като с нормално дете.

— Само да го погледна какво прави.

Шеп въздъхна тежко и се зае да прегъва вестника на нова страница.

Лили се качи тихо по стълбите и почука на вратата на Ник.

— Влез! — обади се той отвътре.

Лили отвори и надникна. Ник седеше на бюрото си и пишеше в някаква тетрадка, захваната със спирала.

— По какво учиш?

— По химия — рече Ник. Дописа нещо върху листа и остави химикалката. — Свърших.

— Ама съвсем ли? — влезе в стаята и поседна плахо на ръба на леглото му. Колкото и да се беше молила някой ден да види Ник да се държи така нормално, някак си не можеше да повярва, че пред очите ѝ е един нормален тийнейджър, чийто най-голям проблем е размерът на домашното.

— Не, за жалост — отвърна Ник, пхна дебелия учебник по химия в раницата и извади опърпана книжка в джобен формат. — Тепърва трябва да пиша реферат по тоя роман.

Лили се подвоуми дали да не го остави на мира, но въпросът изскочи някак от само себе си от устата ѝ:

— Гласовете няма ли ги тази вечер?

Ник извъртя стола така, че да я погледне в очите:

— Най-странното е, че съвсем ме оставиха на мира.

— Ама наистина ли? Значи сме налучкали най-последващото лекарство!

Ник сви рамене и отклони погледа си.

Очевидно криеше нещо от нея.

— Какво има, Ник?

— Нищо. — Ник взе да се върти насам-натам на стола си — нервен тик, който й подсказа, че я лъже.

— Има нещо. — Пресегна се и хвана стола да спре да се върти. — Да не би да вземаш и някакво друго лекарство?

— Не — рече, но все още избягваше да срещне погледа й.

— Какво тогава?

Ник се поколеба, но най-после отрони с озадачен поглед:

— Стана една странна работа.

Лили се стегна, готова да чуе и най-лошото.

— Появи се едно момиче.

Момиче ли? Всичко друго беше очаквала да чуе, но не и това.

— Момиче? — повтори. — Запознал си се с някакво момиче?

— Е, не съм се запознал съвсем. Отскоро е тук. Живее у Гарви. Казва се Сара Крейн.

И Лили беше чула, че Анджи Гарви е поела приемно дете.

— И кое му е странното?

Ник отново се подвоуми и Лили се уплаши да не би да млъкне окончателно. Той обаче взе, че се захили:

— Ами, щом тя се появи, гласовете млъкват.

Лили изпусна дъха, който неусетно бе задържала.

— В какъв смисъл „млъкват“?

— В буквалния. При появата й престават да ми крещят.

— За мен това не е странно, а по-скоро чудесно — обяви Лили. — Какво друго ще ми кажеш за нея?

— Нищо не мога да ти кажа — погледна я Ник. — Още не съм се запознал с нея.

— Е, щом на теб ти е по-добре, и на мен ми е по-добре — стана Лили. — Така че вземи да се запознаете, окей?

Надвеси се и го целуна по темето:

— Оставям те да си пишеш домашните.

— Окей. Лека нощ.

Лили се върна във всекидневната, взе кръстословицата, но сега не тишината, а огромната новопоявила се надежда й пречеше да се съсредоточи.

— Разбра ли? — рече на Шеп и пак заряза кръстословицата.

— Кое? — погледна я с безразличие Шеп.

— Ник е срещнал някакво момиче.

Шеп свали вестника и я изгледа продължително.

— Но не това е важното. Най-хубавото е, че в нейно присъствие гласовете му замлъквали.

При невярващия вид на Шеп Лили си позволи най-после, след толкова дълго време, да се засмее.

— Будалкаш ли ме?

Лили само завъртя глава.

— И как се казва?

— Сара Крейн. Току-що постъпила в училището им.

По лицето на Шеп пробяга сянка. След секунда мълчание бащата се изправи.

— Отивам да си поговоря с Ник.

Стомахът на Лили се сви на топка. Само това оставаше: да се качи мъжът ѝ горе и да се скара на Ник...

Но какво може да направи тя? Шеп си е Шеп и тя може само донякъде да опази сина си от баща му. Лили прехапа език и го изгледа как се качва по стълбите.

* * *

Ник се мъчеше безуспешно да възприеме онова, което пишеше на страницата пред очите му. Не че беше излъгал майка си, но и не ѝ каза цялата истина. И все пак я усети как се зарадва на чутото. Спести ѝ обаче описанието на това колко странно всъщност реагираха гласовете на присъствието на Сара Крейн, а най-вече не ѝ спомена за ужасните халюцинации, които беше получил в столовата покрай гадното поведение на другите деца спрямо Сара.

Нямаше смисъл да ѝ разправя всичко това. Тя никога няма да го разбере.

Ще вземе да си помисли, че състоянието му се влошава, а то не е така.

Самият той се чувства значително по-добре.

Пое дълбоко дъх и пак се напъна да се съсредоточи върху смисъла на печатния текст.

Но преди да стигне до края на първия абзац, вратата на стаята му се отвори едновременно с еднократното силно чукане.

— Здравсти — рече баща му. — Учиш ли?

— Ъхъ. — Доколкото можеше да си спомни Ник, през последната година баща му надали беше влизал в стаята му повече от два пъти, а при сегашната му поява гласовете пак взеха да негодуват. Как не се сети, че майка му ще съобщи новината за Сара Крейн на баща му! Що не си мълча! Щеше да си спести поредния инструктаж от баща си на тема как следва да се държи „истинският тийнейджър“.

Под което той, естествено, разбира „нормалния тийнейджър“.

А баща му вече се разхождаше из стаята, опипа принтера, разгледа книгите на етажерката, взе някакъв компактдиск.

Печелеше време. И по някое време подхвана:

— Чувам, че си си намерил гадже.

— Е, чак пък гадже — отвърна Ник, без да вдига поглед от книгата.

— Сара Крейн — подхвърли Шеп и Ник усети, че го наблюдава. Нямаше как да не вдигне очи. Кимна. — Дъщеря е на един от моите затворници.

Ник кимна повторно:

— И аз дочух нещо. Живее у Гарви.

— Виж какво. Нямам нищо против да си имаш приятелка — каза Шеп, а погледът му продължи да шари из стаята. — Време ти е, така да се каже. На твоите години всяко момче следва да си има приятелка. Но исках само да ти подсказа, че на децата на затворниците понякога им става нещо в главите, нали ме разбираш?

Ник мълчеше. Та баща му си нямаше и капка понятие от Сара Крейн.

— Сега, в гимназията, му е времето да палуваш, Ник — добави баща му.

— Знам.

— Така че не пропускай тази възможност. Но гледай и да не сгафиш с нещо, дето цял живот ще ти тежи.

Ник кимна, а лицето му пламна от неудобство. Що не го остави баща му да си гледа реферата по литература?

— Опичай си акъла, значи — не отстъпваше баща му, после така му смигна, че на Ник му идеше да потъне вдън земя. — И се пази,

нали ме разбираш?

Ник пак кимна.

— Хубаво, момчето ми. Залягай над уроците.

— Лека нощ, татко.

В мига, в който баща му затвори вратата подир себе си, роптаещите гласове се укротиха.

Ник усети, че на бюрото няма да стигне до никъде, затова изключи компютъра, изгаси настолната лампа, съблече се и си легна с книжката, но Сара Крейн не му излизаше от ума.

Не трябваше ли да я защити в столовата или поне да я беше поканил да седне при него, щом другите я гонеха?

Явно и тя има нужда от приятел. А Ник може да ѝ стане точно такъв.

Утре ще събере смелост и ще я заговори.

Угаси нощната си лампа и установи, че няма търпение да настъпи този миг.

Да запrikaзва Сара Крейн.

Още утре.

Ник затвори очи посред блажената тишина в главата му и се унесе в сън.

СЕДМА ГЛАВА

Бетина Филипс беше все още на три преки от училището, когато забеляза на тротоара приведената под тежестта на раницата си Сара Крейн да куцука два пъти по-бавно от никак не бързащите нататък тийнейджъри.

Бетина намали скоростта на мини купъра и видя как две момичета — Хедър Смит и Джолийн Парсънс — задминаха Сара. Без дори да я погледнат, камо ли дума да й обелят.

Все едно изобщо я нямаше.

Само дето Сара, която очевидно още не беше свикнала с приписаната ѝ от останалите деца роля — на низвергната — беше вдигнала радостно очи към застигналите я Хедър и Джолийн, а секунда по-късно, след като я подминаха, провеси глава.

Бетина спря плавно до Сара и смъкна дясното стъкло.

— Здравей — рече. — Качи се да те закарам.

— Няма нужда.

„Няма нужда“, отекнаха думите ѝ в главата на Бетина, която мигновено осъзна смисъла им.

Някой, най-вероятно Анджи Гарви, е успял да запознае Сара с мълвата. Прииска ѝ се да настъпи мръсно газта и да отпраши, но успя моментално да се пребори с изкушението. Имаше ли смисъл да си изкарва яда на Сара? Поради това повтори предложението си:

— Качвай се. Замръзнала си от студ.

В този миг Бетина мерна в огледалото за обратно виждане появилата се иззад ъгъла с „Куейл Рън“ Тифани Гарви, а Сара изгледа Бетина право в очите и каза натъртено:

— Благодаря, но не мога. Наистина не мога. — Отдръпна се от колата и пак пое по посока на училището.

— Хубаво — викна подире ѝ Бетина. — Ще се видим в час. Но Сара Крейн дори не си направи труда да ѝ махне с ръка, нито да реагира по друг начин на думите ѝ, така че Бетина вдигна стъклото и потегли, задминавайки по пътя си и Сара, и Хедър с Джолийн.

Бетина много добре знаеше какво се говори по неин адрес из Уоруик, най-вече от хората, които се събираха всяка неделя в старата скована от бели дъски общинска черква. Паството на черквата се бе увеличило значително през последните пет години след пристигането на новия пастор, който беше установил, че Бетина Филипс се занимава не само с изобразително изкуство, но и с гадателство — с карти таро, гледане на ръка, астрология, лечебни билки, хомеопатия и всичко друго, което я заинтригуваше.

Западналият вид на къщата ѝ не говореше в нейна полза; още когато беше на годините на Сара, много от съученичките ѝ отказваха да я посещават в старата крайезерна резиденция, още повече че свързаните и с къщата, и с отдавна закрития „приют за психичноболни престъпници“ приказки толкова пъти бяха преповтаряни, та дори и децата знаеха, че домът на Бетина се обитава от призраци и че тя самата е вещица.

След появата си преподобният Бродли Кийнър бе почнал да убеждава в това и родителите им, а факта, че още не я бяха уволнили, Бетина отдаваше най-малко на влаганите от него старания в тази насока.

По-скоро си го обясняваше с качествената си преподавателска дейност и липсата на каквито и да било оплаквания от нея.

И ето че вече и Сара Крейн я бяха запознали, и Сара или се плашеше от нея, или са ѝ заповядали да страни от нея.

Сара обаче не бе като другите.

На влизане в училищния паркинг Бетина се зарече да се изясни със Сара в най-скоро време — евентуално още днес.

Сара Крейн притежаваше талант.

Невероятно специален талант.

И Бетина ще стори всичко по силите си да помогне на Сара да реализира своите дарби така, както самата Бетина се бе старала винаги да се възползва максимално от своите.

* * *

Кейт Уилямс поначало се обаждаше предварително, когато възнамеряваше да посети някое приемно дете, но тъй като случаят така

или иначе я беше довел в Уоруик в понеделник сутринта по съвсем друг повод, тя се сети за Сара Крейн и реши просто да се отбие да види как вървят нещата.

Защо пък не? От службата като цяло одобряваха внезапните посещения и тя самата си беше поставила за задача да прави такива необявени проверки поне по веднъж в ранния етап на всяко ново настаняване. Още повече че това беше най-сигурният начин хем да се убеди каква е действителната обстановка в съответния приемен дом, хем да създаде у приемното семейство усещането, че все пак са под нейно наблюдение. Анджи Гарви, естествено, имаше пълното право да ѝ откаже достъп до дома си, но повечето приемни родители избягваха да се позовават на това си право, което според Кейт се отразяваше полезно на децата, за които отговаряше. Не ѝ ли дадяха възможност да надникне в приемния дом на някое от децата ѝ, Кейт много лесно можеше да си изкара съдебно решение и да се върне да провери какво е реалното положение.

Така че, веднъж взела решението си, Кейт спря колата пред дома на семейство Гарви, метна чантата си през рамо и мина с делова крачка по алеята. Натисна звънеца, потръпвайки от утринния студ.

Изписалата се по лицето на Анджи изненада ѝ се стори абсолютно неподправена, а като отвори широко вратата и я покани да влезе, Кейт вече беше почти сигурна, че ще завари всичко в пълен ред.

— Ха, каква изненада! Кейт! — отстъпи назад Анджи да пропусне посетителката. — Заповядайте. Вътре е пълна лудница, но мисля, че поне малко кафенце е останало.

— Имах работа в района — рече Кейт, — та реших да намина и през вас.

— Много се радвам — каза Анджи, вдигна от дивана захвърленото яке и шапка и ги овеси на закачалката зад вратата. — Нали ще имате време за едно кафе?

— Де да имах — отвърна Кейт и огледа стаята, която беше толкова разхвърляна, колкото я завари при предното си идване. — Исках само да видя как я кара Сара.

— В общи линии добре — сви рамене Анджи. — Искате ли да видите стаята ѝ?

„Още един положителен признак“, рече си Кейт и кимна, после последва Анджи по стълбите. Повечето приемни родители — особено

по-калпавите — не можеха да се нахвалят от питомците си. Свестните обаче си даваха сметка, че няма как нещата да потръгнат идеално, особено в самото начало, и Анджи Гарви очевидно беше от този сорт.

— Как ѝ се отразяват всичките тези стъпала? — попита Кейт като стигнаха до горе.

— Трудно ѝ е. Но не ще да ползва патериците и твърди, че нищо ѝ нямало, така че я оставям да се тренира по тях и само гледам да не се препъне.

Анджи отвори вратата и Кейт влезе подире ѝ в стаята на двете момичета.

И двете легла бяха оправени и всичко имаше подреден вид. Леглото до прозореца бе затрупано с плюшени играчки, а другото бе съвсем празно, само с будилник и лампа върху нощното шкафче — гледка, от която сърцето на Кейт се посви. Как не се сети да купи една плюшена животинка и за Сариното легло.

— Прекрасно — рече Кейт. — Далеч по-чисто от повечето тийнейджърски стаи, в които съм попадала.

— Двамата с Мич много държим на вътрешния ред — и спрямо нашите деца, и спрямо Сара.

— Тя как се разбира с Тифани и Зак?

— Горе-долу в рамките на очакваното — въздъхна Анджи. — На Тифани, естествено, никак не ѝ е приятно, че трябва да дели стаята си, но ще свикне. Поне все още не са се хванали за косите.

— Споделяла ли е впечатленията си от училището?

— Струва ми се, че е малко поизостанала с материала — каза Анджи, — но тя е умно момиче и ще ги настигне бързо. — Тук Анджи направи кратка пауза. — По-скоро ме притеснява социалният ѝ живот.

За пръв път, откакто бе влязла в дома на Гарви, Кейт усети как тревогата я прободее, но мигновено се досети за какво става дума:

— Заради крака ѝ, предполагам.

— Отчасти, да — рече замислено Анджи. — Пък и тя самата е доста объркана. — И пусна слаба усмивка на Кейт. — Но пък иначе нямаше да е тук, нали така?

Кейт огледа наново голата Сарина половина от стаята и прехвърли наум думите на Анджи. Кейт изобщо не смяташе Сара за „объркана“, поне според официалното определение на службите за защита на детето. От друга страна обаче, отчиташе, че Сара е била

откъсната насила не само от своя дом, но и от цялата ѝ позната среда. Какво по-естествено от това да среща адаптационни проблеми. Но поне Анджи Гарви като че проявяваше разбиране към изживяванията на момичето.

— Постепенно ще свикне — увери я Анджи. — Още тази неделя ще я представим на цялата общност в черквата, а и цялото ни семейство е решено да я накараме да се чувства като една от нас. Не се притеснявайте. Голяма късметлийка ще е, ако не я задушим с нашата обич.

Кейт последва Анджи обратно надолу по стълбите и се похвали сама наум за добрия си избор при настаняването на Сара у семейство Гарви.

— И наминавайте при всяка възможност — рече Анджи на изпращане. — По което и да е време.

— Благодаря — каза Кейт. — Обикновено се обаждам предварително.

— Няма значение — засмя се сърдечно Анджи. — Повечето време съм си у дома.

Кейт ѝ върна усмивката и се запъти към колата си.

Замисли се за миг дали да не се отбие покрай училището да се види лично със Сара, но се отказа. По-добре засега да остави нещата в ръцете на Анджи. Ще намери време по-нататък да се срещне насаме с момичето.

Уверила се, че всичките ѝ страхове относно настаняването на Сара са били излишни, Кейт запали колата и пое пътя към дома си в Бърлингтън.

За момента бе затрупана с преписки и всяко ново настаняване ѝ се удаваше все по-трудно и се оказваше все по-сложно от предишното. Сега, като знаеше, че Сара Крейн е щастлива и се приспособява добре, поне за нея нямаше да се притеснява.

Поне засега.

* * *

Сара Крейн напълни таблата си и се стегна да посрещне думите, които вече чуваше да се шепнат, и подигравателните погледи, които я

проследиха как куцука в опашката в столовата. Плати с трите еднодоларови банкноти, дадени ѝ сутринта от Анджи, макароните със сирене и миниатюрната чинийка с плодове, прибра си рестото, пое дълбоко въздух и се извърна с лице към претъпканата столова.

И пак, като вчера, като че всички столове в помещението бяха заети. С тази разлика, че днес раницата вече се изплъзваше надолу от раменете ѝ и ако в следващите няколко секунди не намереше къде да остави таблата, раницата щеше да се плъзне по дясната ѝ ръка, да я тресне по болния хълбок и да я повали на пода. Извърна се пак към касиерката, но мястото ѝ вече беше заето от друг плащащ ученик.

Върху количката за мръсната посуда?

Но някой вече дишаше във врата ѝ и напъваше да остави своите прибори.

Или може би да я препъне.

Сара се стегна, опря се на здравия си хълбок в металния шкаф и се подготви за най-лошото. Но вместо да усети „неволен“ тласък или нечий крак около глезена си, чу плах, несигурен глас:

— Мога ли да ти помогна?

Това пък що за номер беше? Какво ли ѝ подготвяха този път? Но когато се извърна да види говорещия — и по този начин пусна раницата да стигне до сгъвката на лакътя ѝ — веднага го разпозна.

Същото онова момче, което я наблюдаваше в деня на пристигането ѝ у Гарви.

Момчето, което вчера седеше само в дъното на столовата.

Което беше свело поглед, щом срещна нейния.

И сега, вместо да изчака отговор, направо ѝ взе таблата.

— Седни при мен, ако искаш — и така се изчерви, че на Сара ѝ стана ясно: очакваше тя да му откаже.

Сара използва свободните си ръце да вдигне раницата на раменете си и тръгна след момчето през лабиринта от маси и столове, старайки се да не обръща внимание на шепота и подхилкванията — както и на единственото подсвиркване, което щеше да усети, че не е възхищение от външността ѝ, дори ако не беше последвано от бурен смях. След цяла вечност, която в действителност надали беше траяла и цели тридесет секунди, се добраха до една празна маса в дъното на столовата, а останалите деца, изглежда, си намериха най-послед друга тема за разговор.

Сара седна срещу момчето и придърпа таблата си, за да извади оттам чиниите и приборите.

— Помня те — каза. — Беше на улицата в деня, в който се нанесох у Гарви.

Ник кимна и пак се изчерви, макар и по-слабо, отколкото предния път:

— Сигурно съм ти се сторил много невъзпитан — рече. — Казвам се Ник Дънигън.

— А аз — Сара Крейн. — И сведе глава към таблата си. — Благодаря ти за помощта. Насмалко да падна.

— О, те и без да паднеш ще ти се подиграват. Стига само... — Прекъсна го силно писукане от джоба на ризата. Ник бързо изключи алармата на мобилния телефон и пак пламна.

— Ей, Ник, добре, че ни подсети — изрева някой от другия край на столовата. — Не бива да забравяме каква откачалка имаме сред нас, нали?

Ясно! В уоруюискската гимназия и Ник е обект на всеобща подигравка като нея.

— Лекарствата ми — измърмори Ник, измъкна флакон от джоба, изсипа две хапчета в ръката си и ги пое с глътка мляко.

— За какво ти е алармата? — попита Сара. — Ако не я чуят, може и да не се сетят да те дразнят.

— Ами. Те и без нея го правят — сви рамене Ник. — Но без нея като нищо мога да забравя да си ги взема.

— Въпреки, че го правиш по едно и също време всеки ден? — учуди се Сара.

Ник кимна, а устните му се разкривиха в кисела гримаса, която според Сара трябваше да е опит за усмивка. Дали пък да не се ангажира тя да му напомня? Той как ѝ беше помогнал с таблата? Или пък щеше да го засегне още по-силно? Взе вилницата и почна да рови из макароните със сирене. Ник седеше смълчан и не отделяше поглед от хамбургера и пържените картофи върху неговата табла. Вилницата на Сара замръзна на половината път към устата ѝ:

— Ти няма ли да ядеш?

Ник кимна, но не си направи труда да започне.

Сара се озърна, но не забеляза някой да ги наблюдава.

— Какво има? — попита го тихо. — Какво те мъчи? — И съзря страх във вдигнатите му очи. — Кажи ми. Може пък да успея някак си да ти помогна.

Ник пак я изглежда:

— Нали няма да ми се смееш? — прошепна.

Сара забели очи:

— О, ама разбира се! Ще се пръсна от смях. Точно както ти направи, когато щях да си изпусна таблата.

Ник се поколеба, но по някое време се приведе към нея, а когато заговори, тя едва успя да го чуе:

— Понякога ми се привиждат разни неща. Които иначе ги няма. Затова са ми хапчетата.

Привиждали му се неща? Това пък какво можеше да значи? Тоя да не е някой пер... — Но Сара успя да прекъсне мисълта преди да се беше оформила докрай и се засрами от себе си. Какво излезе? Че и тя е същата стока като останалите деца в столовата?

Добре поне че не го каза на глас. *Отсега нататък няма дори да си го помислям*, зарече се.

— И в момента пак виждаш нещо, така ли? — попита го с най-нормален тон, все едно разговаряха за времето например.

Ник кимна.

— И какво точно виждаш? — поинтересува се Сара, забравила за момента собствения си обяд.

Ник се подвоуми, но после я погледна право в очите.

— Червеи — рече. — Знам, че в чинията ми трябва да има пържени картофи, но виждам друго.

Сара погледна купчината оплетени един в друг тънко нарязани картофи в чинията на Ник. Пресегна се и си взе един:

— Нали може да ги опитам? Като малка много обичах червеи с питки от кал. — И без да дочака отговор, сложи в уста едно картофче, сдъвка го и го глътна. — Ммм, че сладко! Съвсем като пържени картофки са на вкус. Нищо, че имат вид на червеи.

— Но нали не са? — попита Ник.

— Изобщо не са — зарече се Сара. — Най-обикновени пържени картофи.

Ник пое дълбоко въздух, отхапа едно крайче, после взе хамбургера си и взе да го яде. В това време Сара най-после вкуси от

макароните със сирене, но внезапно ги извади от устата си:

— Ти сигурен ли си, че тъкмо това не ти е заприличало на червеи?

Ник завъртя глава:

— Те винаги ми напомнят на бели червеи. — И изведнъж се захили: — Само дето може и да не са халюцинация.

Втренчила се в обяда, който очевидно щеше да остане недояден, Сара реши, че Ник Дънигън всъщност ѝ харесва.

Поне повече, отколкото макароните със сирене.

ОСМА ГЛАВА

Сара остана да седи безмълвно на мястото си в кабинета на госпожица Филипс и след като съучениците ѝ излетяха в коридора.

Какво ли толкова е направила?

За какво я кара госпожица Филипс да остава след училище?

Какво ли е сгафила през изминалия ден? Та те изобщо не бяха работили; само слушаха беседата на госпожица Филипс за натюрмортите и как най-добрите били така старателно композирани, че изобщо нямали вид на композиция. Така че нямаше в какво Сара да е съгрешила, след като само си беше водила записки.

Когато останаха сами в стаята, учителката затвори голямата врата и приседна на ъгъла на масата. Сърцето на Сара щеше да изскочи.

Вещица.

Сети се за казаното от приемната ѝ майка предната вечер и погледна към стъклото на вратата, за да се убеди, че Тифани и Зак не надничат оттам и няма да съобщят довечера на майка си, че Сара са я задържали след училище.

— Как ти се видя днешният урок? — попита госпожица Филипс.
— При твоя талант сигурно ти се е сторил елементарна работа.

Сара сви рамене, но нищо не каза.

Учителката млъкна, намести се по-удобно върху масата и Сара изведнъж усети, че какъвто и да е поводът за разговора им, няма нищо общо с отминалия урок. А Бетина Филипс го потвърди със следващите си думи:

— Сара, притесних ли те, като тази сутрин ти предложих да те докарам до училище?

Сара усети как лицето ѝ пламна, но завъртя глава.

— Какъв е проблемът тогава?

Сара прехвърли всички дошли ѝ на ум отговори и изведнъж се сети за децата в столовата:

— Не предложихте да закарате някое друго дете — промълви. — Това, че ми е трудно да ходя, не значи, че имам нужда някой да ме кара. Ако другите видеха, че се качвам, после щяха да...

И млъкна. Ако почнеше да се оплаква от подигравките, току-виж госпожица Филипс отишла при директора, а той ще вземе да привика родителите на децата и тогава положението ще стане съвсем зле.

— Само това ли? — попита Бетина. — Сигурна ли си, че няма и друго?

Сара се поколеба, но в крайна сметка реши, че не вижда причина да не каже на госпожица Филипс самата истина, дори с риска да изкара приемната си майка... „тъпа“ беше първата дума, която ѝ дойде на ум, но Сара моментално я отхвърли. Но пък и какво значение има впечатлението, което ще създаде за Анджи Гарви? Най-малко пък ще вземе да лъже какво е казала приемната ѝ майка. Сара се прокашля и погледна Бетина право в очите:

— Приемната ми майка ми забрани да общувам с вас извън часовете по рисуване.

— Така и предполагаш — усмихна се тъжно Бетина. — И ме нарече „вещица“, нали?

Сара се изчерви и бързо сведе очи, но кимна.

— Ти обаче нали не вярваш във вещици?

Сара не помнеше друг път да е водила толкова неудобен разговор.

— Май не — прошепна, забила поглед в масата пред себе си.

— Чудесно — рече Бетина. — Но е хубаво да сме си изяснили позициите. Ти си талантиво момиче и никак не ми се ще талантят ти да отиде на халос само заради онова, което се говори по мой адрес.

Сара вдигна очи и лицето, което видя, изобщо не беше лице на вещица, а най-нормално — с топли очи и мила усмивка. Как може изобщо да му дойде някому на ум да приказва такива неща за тази жена, каквито разправяха семейство Гарви. А Бетина Филипс като да прочете мисълта ѝ и взе да отговаря на незададения ѝ въпрос:

— Живея в една стара резиденция, „Шътърс“, която е видяла и по-добри времена — заразказва Бетина. — Много по-добри времена. И, естествено, днешните деца твърдят, че е обитавана от призраци. Кое то, разбира се, не е вярно, независимо, че е построена преди повече от сто и петдесет години и е била дом на сума ти поколения на рода

ми. — Меката ѝ усмивка се разля нашироко върху лицето ѝ. — Но това, че съм живеела в обитавана от призраци къща, не е нищо. Била съм *различна* — И така произнесе думата, че от най-обикновено прилагателно я превърна в обидна. — Защото съм художничка — добави, а гласът ѝ спадна толкова, сякаш заговорничеше. — Но и това не е най-страшното, а интересите ми към картите таро, астрологията и всякакви там религии, особено по-мистичните. Изучавала съм лечебните свойства на разни билки и съм ги отглеждала в градината си. Но най-много ги боли от това, че не ходя на черква, а в Уоруик това само по себе си е достатъчно, за да те сметнат за подозрителна. Не обядвам с разни дами, не участвам в правилните комисии, нито се занимавам с подходяща благотворителност. Обличам се така, както на мен ми харесва, и си гледам работата. И всичко това, както си щяла да установиш и без Анджи Гарви да ти го каже, ме прави различна. А пък аз съм си различна открай време, още откакто бях на твоята възраст.

Млъкна, а Сара изведнъж проумя какво точно иска да ѝ каже Бетина Филипс: че когато тя е учела в това училище, тя е била обектът на всеобщия шепот и подигравки. И че когато Бетина е била на нейните години, най-вероятно Анджи и Мич са били сред учениците в столовата, които са ѝ се присмивали за това, че не е съвсем като тях.

— Но най-хубавото от всичко, Сара — рече Бетина и придърпа един стол към противоположната страна на рисувателната маса, — е това, че тъкмо тези, които най-много сплетничат по мой адрес, винаги опират до мен, когато закъсат. Представяш ли си? Чукат потайно на задната врата да съм им гледала какво ги чака.

— Сериозно ли? — не вярваше на ушите си Сара.

— Най-сериозно — повтори Бетина. — А аз правя всичко по силите ми да не ги разочаровам. Държа се любезно с тях. Нарездам картите таро и се стремя да им кажа онова, което очакват да чуят и те си тръгват доволни. Понякога ме молят за билки, тъй като смятат, че правя някакви вълшебни отвари. Билките много често им помагат — но не защото са вълшебни, а понеже познавам лечебните им свойства.

— И Анджи Гарви ли е идвала? — прошепна Сара.

Бетина сви рамене:

— Никога не споменавам имена. Мисълта ми е, че не бива да вярваш на клюките. Ти си на четиринадесет и си по-умна от повечето

тукашни деца. Така че каквото и да чуеш да се приказва за някого, прецени всички факти и сама реши какво да си мислиш за този човек.

— Да, но това не променя факта, че все пак трябва да живея у семейство Гарви — напомни й Сара.

— Абсолютно вярно — съгласи се Бетина. — И най-малко желая да ти причиня неприятности. Но и не ща да те изгубя като моя ученичка само заради някакви си там средновековни глупости. Нито ще се задоволя с това да правиш само минималното, колкото да преминеш по предмета ми. Според мен ти притежаваш многообещаващ талант и смятам, че съм в състояние да помогна да усъвършенстваш уменията си.

— Много ще ми е приятно — засмя се Сара.

— И на мен — рече Бетина и бутна назад стола си. — Но няма да успея, ако започнеш да се боиш от мен. Така че засега ти пожелавам приятна вечер. И довиждане до утре. — Учителката се върна при катедрата си и заприбира някакви ученически рисунки в папката си с ципа.

А Сара си взе раницата и пое към дома в много по-добро настроение, каквото отдавна не й се беше случвало.

* * *

Ник Дънигън беше влюбен.

Или, по-точно казано, беше убеден, че няма начин да не е влюбен. Че какво друго може да е, запита се на минаване през тежката врата на училището към на студа навън. Главата му като че беше празна, нещо го глождеше под лъжичката и само като се сетеше как седеше срещу Сара Крейн в столовата, сърцето му почваше да думка, а по физиономията му се размазваше усмивка, която сто на сто изглеждаше глупава.

Днес до обяд изобщо не беше имал представа що за нещо е това — любовта — но сега му стана ясно.

От нея на човек му става хубаво, иде му да затанцува и в същото време се чувства едно такова, особено.

Но най-вече му става ясно, че е намерил другиго, на когото може да се довери.

Комуто всичко може да каже. Абсолютно всичко.

И как можа така бързо да му се случи?

И защо, щом Сара Крейн се появише, гласовете му млъкваха?

И пазеха пълно мълчание.

Невероятно, удивително, щастливо мълчание, сякаш тя и над тях упражняваше същото въздействие, каквото оказваше и на него. Та не посмяха и да гъкнат, като взе да ѝ разправя за халюцинациите си.

Това само по себе си беше адски странно: досега беше споменавал за халюцинациите единствено на майка си и на лекарите. А ето че днес го сподели и със Сара Крейн, а тя изобщо не му се подигра.

Спря се на стълбите пред училището. Дали пък да не изчака Сара и да я изпрати до дома ѝ. Ами ако тя не поиска да се прибират заедно? Ами ако вече е размислила върху онова, което ѝ разправи по време на обедата, и е решила, че е откачен?

При тази ужасно гадна вероятност направо му се отця да я чака.

Що за тъпа идея поначало? Откъде-накъде толкова хубаво и добро момиче като Сара Крейн ще изпита към него такива чувства, каквито той изпитва към нея? Запрескача стъпалата през едно и щом стъпи на тротоара, свърна надясно и пресече футболното игрище по диагонал към дома си, а под подметките си чу хрущенето на почти замръзналата трева.

Но на минаване покрай трибуната в далечния край на игрището погледът му беше привлечен от нещо, което мръдна изпод седалките. И чу глас, от който стомахът му се сви.

Конър Уест.

Всичките номера на Конър минаваха, тъй като беше син на шефа на цялата уоруикска полиция, състояща се от трима помощник-шерифи, включително и баща му.

— Здравсти — каза Конър.

И докато Ник се усети, се оказа наобиколен от Конър и двама негови приятели. Еуфорията от следобедните часове мигновено се изпари.

И той пак стана лудия Ник Дънигън.

— Значи лунатикът вече си има гадже, а? — изсмя се злобно Конър. — Как ли се чувства човек, след като е изклатил една саката, а?

Боби Фендлър почти се навря в лицето на Ник и гадно се нахили:

— Като ви гледахме на обяд, си викахме: „Тия що не си вземат стая в някой мотел?“

— Сега къде си тръгнал? Да търсиш терен за чукане ли? — обади се и Елиът Наш. — С оная, куцата?

Пробудените гласове в главата на Ник взеха шумно да се възмущават.

— Ще ни пуснеш ли да гледаме? — изнахалства Конър. — Щур купон ще стане: Ник Лунатика се мъчи да го навре на сакатото си гадже.

— Божичко, ще се издрайфам при самата мисъл — хвана се Елиът през корема и се преви, сякаш се канеше да повърне върху маратонките на Ник.

— И ще им се народят куп гърбави психопатчета, представяте ли си? — ръгна Конър Ник в гърдите.

Ник успя да замръзне на място. Още няколко минути и ще им писне и ще го оставят на мира.

Както винаги.

Но съвещанието в главата му надигна вой: бий ги, не им прощавай, тресни им по един, извади им очите, ритай ги, хапи ги, дери ги с нокти, ако трябва, ама ги остави паднали на улицата — да се гърчат от болка, да кървят и да умрат. Воят се засили дотам, че Ник очакваше главата му да се пръсне от болка, а и на зрението му стана нещо.

Вече едва виждаше Конър, Елиът и Боби.

— Млъкнете! — викна задавено Ник. — Млъкнете. Затрайте, моля ви се!

— Да си траем ли? — викна Конър и пак го ръгна в гръдния кош. — Кой си ти, че да ми кажеш да млъкна бе?

Някаква агония експлодира в мозъка на Ник и зрението му изведнъж се проясни.

Месото падаше на ивици от лицето на Конър, а кръвта се стичаше по врата му и капеше по земята.

Елиът избухна в пламъци, но викът от зейналата му уста се удави в гласовете на демоните в главата на Ник.

— Престанете! — викна Ник.

— Я млъквай бе, лузър такъв. — И Боби Фендлър силно блъсна Ник, за да подчертае думите си.

Сега вече от Боби се разхвърчаха цели парчета, носени от някакъв могъщ вятър, и провиснаха от голите клони на обезлистените дървета като окървавени декорации за Хелоуин.

Елиът Наш продължаваше да гори и плътта се топеше по костите му.

А езикът на Конър Уест висеше само на нещо като конец и припляскваше гротескно при всяка казана от него дума.

— Млъкнете! — изпищя Ник и така диво замахна, че тримата му мъчители се стреснаха и отстъпиха. — Оставете ме на мира! Не искам повече да ви виждам!

— Айде, споко бе — обади се Конър. — К'во толко сме ти направили?

Но в главата на Ник, готова да се пръсне от пищящите гласове, думите на Конър се изгубиха като кротко блъбукане, а ужасите, които виждаше, не престанаха дори когато стисна очи. Закри ушите си с ръце и взе бавно да се върти на място.

— Не! Не! Не! — въртенето му ставаше все по-шеметно, сякаш го тласкаше някаква невидима сила.

— Леле-лелеее! — прошепна Конър и дръпна Елиът Наш за лакътя. — Давай да изчезваме, че тоя май съвсем изперколяса.

— Откаченяк — добави Боби Фендлър, но не се сдържа и блъсна за последно въртящото се момче.

Ник изгуби равновесие и се строполи на тревата, а тримата му мъчители се отдръпнаха, озърнаха се да се убедят, че никой не ги е видял, после хукнаха да бягат.

Ник беше обхванал главата си с ръце и се молеше задавено, но и неговият глас потъваше моментално в какофонията на пищящите за отмъщение демони.

* * *

По някое време гласовете се поуспокоиха.

Ник седна, напипа в раницата плетената шапка и я нахлупи на главата си да стопли замръзналите си уши. С крайчеца на окото мярна няколко провиснали от клоните късове месо от Елиът Наш и за миг му се стори, че и в канавката пред трибуната все още се стича кръв.

Но в същото време виждаше и реално съществуващи неща. Току до футболното игрище се издигаха къщи, минаваше тротоарът, и само след няколко преки щеше да си е у дома.

Изправи се, отупа прахоляка и пясъка от панталона и пое към къщи.

* * *

Сара излезе от училището с толкова книги в раницата си, колкото не бе подозирала, че е в състояние да носи, спря се на тротоара и се огледа за Ник. Не че имаха някаква уговорка да се срещнат след часовете, пък и да я беше чакал, тя бе закъсняла заради срещата си с госпожица Филипс. Въпреки това ѝ стана мъчно, че го нямаше; заболя я почти толкова, колкото и от хълбока, който я измъчваше на всяка крачка.

Е, и утре е ден.

Както си вървеше по тротоара, погледът ѝ се привлече от нещо на витрината на сувенирния магазин на главната улица, точно срещу градския площад: голяма — и прекалено пъстра — карта на Уоруик, с отбелязани по нея всички местни исторически забележителности и черкви — макар и не толкова очебийно, колкото местонахожденията на членуващите в местната Търговска камара фирми, които бяха спонсорили създаването на картата.

Сара успя да намери гимназията, дома на семейство Гарви и, разбира се, магазина, пред който стоеше в момента. В самия край на картата забеляза и затвора, в който лежеше баща ѝ. А само на километър и половина от нея, на брега на Шътърс Лейк, откри нещо друго.

Сградата на някогашния затвор, очевидно заменен от сегашния.

Сара килна глава и се загледа в дребното изображение на бившата къща на управителя на затвора — единствената останала оттогава сграда.

И колкото повече се вираше, толкова повече осъзнаваше колко прилича тя на къщата, която бе изобразила в часа по рисуване.

Къщата, която досега бе виждала единствено в мъчещите я от време на време кошмари. Сви очи и заразглежда още по-внимателно

картинката. Вярно, приликата беше съвсем очебийна, но пък малко ли стари каменни къщи има в Ню Ингълънд? Стотици? Ако не и хиляди. Къщи, които няма начин да не си приличат в едно или друго отношение.

Изведнъж си зададе въпроса: дали пък това не е къщата на Бетина Филипс?

И след като реши, че ще е полезно за крака ѝ да походи малко повечко, Сара съсредоточи цялото си внимание върху картата, запомняйки маршрута до мястото на бившия затвор. Когато го запамети достатъчно добре, че да е сигурна, че няма да се изгуби, тръгна по тротоара, а на първото кръстовище пое в северна посока. Притесни се само когато запалиха уличното осветление, но слънцето ѝ се стори още доста нависоко, пък и разстоянието не беше кой знае колко голямо.

Разполагаше с достатъчно време.

Петнадесет минути по-късно Сара вече оглеждаше дългата извита автомобилна алея към „Шътърс“. Ръждясали порти висяха от пантите, а по сложните им орнаменти от ковано желязо се бяха впили клоните на заскрежено дребноцветно чадърче^[1]. Сара смъкна раницата, остави я на земята и разкърши схванатите си рамене.

Щом има порти, значи не е желателно да влиза. Ако минеше през тях, щеше ли да значи, че е влязла без разрешение в чужд имот?

Но пък те защо не са затворени? Вероятно госпожица Филипс няма нищо против хора да вървят по алеята ѝ. А и тя само ще се приближи толкова, колкото ѝ е нужно, за да огледа къщата.

Остави тежката си раница с учебниците до портата и тръгна бавно по автомобилната алея, която се оказа по-дълга, отколкото предполагаше.

Когато отмина последната извивка на алеята, сградата се появи пред погледа ѝ и потвърди казаното от Бетина: наистина изглеждаше запусната.

Кепенците ѝ висяха под всевъзможни ъгли, също като портата от ковано желязо, улуците покрай стрехите едва се крепяха на място, а някои бяха толкова провиснали, че надали успяваха да отведат дори част от дъждовните води.

Всичко по къщата беше разкривено и ръждясало.

По тротоара липсваха плочи, а големият шадраван отпред имаше вид на непочистван от десетилетия.

Нищо чудно, че хората очакваха сградата да е обитавана от призраци.

Страшна, но и необичайно позната.

Сара затвори очи и моментално си представи рисувателната хартия върху масата, заедно с кафявия пастел.

Представи си изображението на каменната сграда с начупения силует на покрива и скатове, хвърлящи странно преплитащи се сенки.

А щом отвори очи, видя същата сграда пред себе си.

По-западнала, отколкото на рисунката ѝ, но несъмнено същата.

Ръцете ѝ настръхнаха, а след малко — и гърбът ѝ.

На всяка цена трябва да се махне, преди Бетина Филипс да е погледнала през прозореца и да види, че е влязла без разрешение.

Тъкмо в този миг иззад ъгъла на къщата се появи черно куче с грива около шията и с приведена глава. Сниши се и впери поглед право в нея.

Сара се смрази. Само това ѝ липсваше сега — да я погне някое куче пазач. Стигаше му само да ѝ скочи и тя щеше да се озове на земята, без изобщо да може да се защити.

Кучето взе да се прокрадва много бавно към нея по автомобилната алея — с настръхнала козина по гръбнака и приведена към земята глава.

Сара не смееше да помръдне. Чуваше се как диша, а сърцето ѝ направо щеше да изскочи.

Изведнъж и двамата чуха затварянето на автомобилна врата, кучето се стресна, прилекна, хвърли последен поглед на Сара и така бързо и безшумно изчезна в гората, сякаш изобщо не се беше появявало.

Заработи автомобилен двигател.

Сара отстъпи от алеята и се прикри сред дърветата.

Спусналото се съвсем близко до хоризонта слънце блестеше право в очите на водача. Сара успя да огледа човека зад волана на минаващата кола: сама жена, с пристегнати плътно на тила коси, но засмяна, сякаш току-що е чула добра вест.

Дали пък не беше някоя от градските сплетници, дето разнасяли клюки за Бетина Филипс, пък после идвали да се съветват с нея?

Изчака колата да се скрие зад следващия завой на алеята, излезе из укритието си и хвърли за последно поглед на сградата.

Изведнъж ѝ се прищя да може и вътре да надникне. Буквално не можеше да си представи как Бетина живее сама в такова огромно жилище.

Съвсем сама ли го обитава, или си има поне няколко домашни любимци? Дали и мебелите ѝ са така скапани като къщата?

Из един от комините се проточи тънка струйка дим. Свечеряваше се и Бетина Филипс беше запалила камината си.

Сара трябваше бързо да се прибере, преди да се е стъмнило, но дори и тогава щеше да ѝ се наложи да измисли за пред Анджи Гарви убедително оправдание за отсъствието си.

Библиотеката! Точно това ще каже. Била е в библиотеката. И за да не се получи пълна лъжа, ще вземе да се отбие там на път към дома.

Но и дума няма да спомене за Бетина Филипс.

Нито една.

---

[1] Пълзящо растение, *Calystegia sepium*. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Сара се напъваше да върви колкото се може по-бързо по заледения тротоар и да не изостава от семейство Гарви, но от студа в неделното утро хълбокът я болеше при всяка крачка. Въпреки всичкото й бързане, семейството бе стигнало почти до средата на пътя към последващата пряка, а Сара едва тогава свърна край ъгъла и пред очите й се появи черквата „Божя мисия“.

Закова се на място.

Само при вида на сградата, обявена за Божия храм през тялото й премина смразяващо усещане — много по-студено от късната есенна утрин.

Ако наистина е Божия дом, защо скованата от летви върху обикновен дървен скелет постройка с една-единствена забита в небето остра кула й предаваше това вътрешно чувство на мрак и зло?

— Хайде идвай де — извика я Тифани.

Но обзелият я ужас бе тъй мрачен, че едва ли не предпочете отгоре й да се стовари гневът на Мич Гарви, отколкото да мине през вратите на черквата.

— Сара? — обади се и Мич с остър тон и така я прониза с поглед, че Сара се уплаши да не е разчел мислите й.

Заби очи пред краката си и ускори крачка, но колкото повече приближаваше черквата, толкова по-студено й ставаше.

Освен това усети, че всички я наблюдават най-внимателно.

Че я преценяват.

И я осъждат.

Идеше й да се извърне и да хукне нанякъде — където и да било — само да се скрие от този странен студ, който я пронизваше.

Но не можа да се сети за подходящо място.

А пък и много по-страшни работи си преживявала, укори се на ум. Най-обикновена черква. Какво толкова й се плашиш.

Пасторът — в дълго бяло расо и черен епитрахил със сребърна бродерия — чакаше на стъпалата пред черквата и кимаше лично на

всеки влизащ енорияш.

Дланите на зъзнещата на стъпалата зад Зак и Тифани Сара взеха да лепнат, щом Анджи Гарви се приведе и зашепна нещо на ухото на пастора.

Пасторът изслуша Анджи, след което насочи вниманието си към Сара, после кимна и семейство Гарви се изнизаха един по един в черквата. Мич я представи на преподобния Кийнър, но Сара се опита да избегне както погледа му, така и допира с протегнатата му ръка дотогава, докато Мич не я стисна болезнено за лакътя, а студените пръсти на пастора се затвориха около дланта ѝ.

Огледа дълбоките бръчки по слабото лице на пастора, а ледените му очи я пронизаха така, сякаш надничаше в душата ѝ.

Надничаше и ненавиждаше онова, което съзираше там.

— Добре дошла — каза ѝ.

Тя прибра ръката си в джоба, но не беше убедена, че изобщо някога ще я стопли. И въпреки че Мич я побутваше към вратата, успя да се запъне на място:

— Нещо... нещо не ми е добре — рече.

— Идвай — сграбчи я Тифани за ръката и я преведе през тясното преддверие в Божията обител.

Единствената светлина се прецеждаше през двата високи, тесни стенописа от двете страни на олтара; оловните им стъкла хвърляха плетеница от сенки върху провесения от самия олтар тънък метален кръст.

А провесен от кръста беше самият скелетоподобен Христос с уста провиснала във вечния стон на безпомощна агония.

Сара потръпна и затвори очи.

От невидимите високоговорители се изтърколи басов, пулсиращ органов акорд, после облеченият в черни роби хор излезе от страничната врата и насяда по местата си, а Сара последва членовете на семейство Гарви до тяхната пейка. Повечето от хористките ѝ се сториха познати — момичетата, които се хранеха заедно с Тифани в столовата.

И ето че, както и в училище, всички до една пак впериха погледите си в нея.

Сара пое дълбоко въздух, зарече се да не им обръща внимание и се озърна да види дали Ник е дошъл.

Не го видя никъде в пълната с народ черква.

Но накъдето и да погледнеше, всички очи като че бяха насочени към нея.

И всички сякаш шушукаха по неин адрес, без да я изпускат от око.

Разпозна и неколцина свои учители, и преподавателя по физическо, дори и жената, която бе видяла да излиза с колата си от дома на Бетина Филипс.

Жената седеше до Конър Уест — един от приятелите на Зак.

Всички знаеха прекрасно коя е тя и искаха лично да я огледат.

Някои ѝ се усмихнаха, но усмивките им бяха студени и не им пречеа да си шушукат помежду си.

Откъде е?

Коя е?

Приемното дете на Гарви.

Баща ѝ убил човек.

И нея се опитал да убие.

След училище остава при Бетина Филипс в класната ѝ стая.

— Изправи се — изсъска ѝ Анджи. Сара се извърна напред и забодя очи в гърба на предната пейка.

Е, какво толкова — черква, рече си. Голяма работа.

Получило отнякъде невидим знак, цялото паство изведнъж се изправи и отвори сборниците с химните. Повтаряйки с леко закъснение действията им, и Сара се надигна, намери сборника и взе да отваря уста, все едно и тя участваше в последвалите две протяжни песнопения. Накрая пасторът се изкачи на малкия амвон високо над черкуващите се и заговори.

Сара се опита да схване думите му, но мисълта ѝ неволно се връщаше към провинциалната черквичка, където сега бяха всичките ѝ доскорошни приятелки, които пееха изпълнени с радост песни, полюляваха се усмихнати в ритъм и предвкушаха угощението след всяка неделна служба, на което всеки донасяше по нещо за ядене от дома.

Стомахът ѝ се сви от носталгия.

Най-неочаквано гласът на преподобния Кийнър стана по-силен и рязък и той така тресна с ръка по амвона, че Сара подскочи на пейката, при все че седеше някъде към средата на черквата.

След което погледът му я прониза дълбоко:

— Сатаната е сред нас — обяви той. — Тук, в нашия Уоруик. И някои общуват с него...

— Не! — изрева паството.

— Но аз ви предупреждавам — провикна се свещеникът и насочи десния си показалец право в Сара, — да не сте посмели да имате нещо общо с онези, които са олицетворение на сатанинското зло.

Сара буквално се смали върху пейката.

— Дръжте се за всемогъщия Бог! — изкрещя пасторът.

— Амин! — отвърна му паството.

Пасторът остави думата да повиси във въздуха, после пое дълбоко дъх:

— Амин — промълви тихо, без да откъсва поглед от Сара.

Миг по-късно, който се стори на Сара цяла вечност, хората се изправи и изпя заключителния химн, а пасторът загърби паството си от правоверни и слезе по витата стълбичка от амвона.

Сара вдигна яката на палтото да скрие пламналото си лице, макар да ѝ се искаше цялата да се скрие някъде.

Но какво толкова е направила?

Защо точно нея сочеха и обвиняваха, че общува с дявола?

Отговорът ѝ беше пределно ясен: защото Анджи Гарви беше съобщила шепнешком на проповедника за Бетина Филипс.

В този миг надигналото се възмущение взе да прогонва появилото се само преди миг смущение. Бетина Филипс ѝ е приятелка — единственият ѝ близък човек, ако не се смята Ник Дънигън.

И никой — дори и преподобният Кийнър — няма да промени този факт.

* * *

Сара седеше тихо на предната седалка на стария понтиак, който Анджи изкарваше на заден ход от двора. Часовникът на таблото показваше 14:07, а в залата за свиждане на затвора не пускаха да се влиза след 14:30. Не стигнеше ли дотогава, нямаше да види баща си.

— Стига си се въртяла — скастри я Анджи, като излезе на „Куейл Рън“ и подкара със скоростта на охлюв.

— Залата за свиждане затваря... — понечи да каже Сара, но Анджи я прекъсна:

— Знам, знам. В 14:30. Освен дето знам, че има хиляди начини да си прекарам по-добре неделния следобед вместо да те разкарвам напред-назад по пандизите. Отсега нататък можеш да вземаш автобуса.

Кое то не беше лоша идея, с тази уговорка, че разписанието на автобусите по този маршрут изобщо не ѝ вършеше работа.

Вече го беше проверила.

— Освен това, млада госпожице, очаквам да видя само отлични бележки за срока — запали цигара Анджи. — Не е работа на една млада дама да кисне по затворите и ако не се учиш като хората, това ще е първата привилегия, която ще ти бъде отнета.

Сара упорито мълчеше, решена в никакъв случай да не даде на Анджи повод да обърне колата и да я върне у дома. Но прелитаният покрай тях пейзаж на отмиращата есен беше не по-малко мрачен от настроението ѝ.

Анджи спря пред залата за свиждания точно в 14:24.

— Ще дойда да те взема точно в четири — рече, без да удостои дори с поглед Сара. — И не желая да ми закъсняваш дори минутка.

Сара закуцука забързано към входа, попълни графите за посетителите и се присъедини към последната група чакащи да минат през металния детектор.

Успя все пак да влезе.

Но човекът, който се изправи да я посрещне в приличащата на пещера зала, отпървом ѝ се стори непознат и за миг ѝ мина мисълта, че баща ѝ го няма. Убеди се, че е той, едва след като дойде съвсем наблизо. Само за седмица баща ѝ беше успял да отслабне повече, отколкото ѝ се струваше възможно. Бузите му бяха съвсем хлътнали, а кожата му беше придобила болезнено жълт цвят.

— Здравей, шушко — поздрави я и нещо проблесна за миг в уморените му очи.

На Сара ѝ идеше да се хвърли в обятията му, да го гушне, да го утеши, но и един поглед към близкия надзирател ѝ беше достатъчен да ѝ подсказва, че най-добре ще е да си седи на отредения ѝ пластмасов стол и само да го държи за ръка.

Но важното беше, че бе стигнала навреме; че гледаше баща си и самият той я виждаше, та въпреки студа, силното осветление и гадната обстановка ѝ беше по-хубаво, отколкото в дома на Гарви.

— Как си? — попита я баща ѝ. — Върви ли училището?

Сара нямаше никакво намерение да му споделя колко гадно е всичко в живота ѝ, но усети, че той е успял да долови част от болката, която се съдържа в погледа ѝ. Опитва се да свие с безразличие рамене:

— Ами, горе-долу всичко е наред. Е, не съвсем... Нова съм... куцам... мислят, че съм зубрачка.

Погледът на баща ѝ моментално се изпълни с гняв:

— Че каква зубрачка си ти!

— Ти знаеш, че не съм — усмихна се плахо Сара, — знам го и аз. Въпросът е как да убедим в същото и останалото население на Уоруик.

Гневът в очите му сякаш поутихна.

— Как е семейството, в което те настаняха?

Сега пък какво трябваше да му отговори? Ако му се оплачеше колко отворителни са, щеше само да му струпа допълнителни грижи на главата.

— Бива ги — рече. И понеже усети, че той е доловил колебанието ѝ, добави и една изстискана насила усмивка. — Просто са по-различни от нас.

— Съжалявам...

— Няма проблем — прекъсна го и реши да му цитира една от любимите му собствени поговорки: — „Никога не знаеш как ще изфалцира топката животът.“ Ти нали все така казваш?

— Точно така — засмя се Ед Крейн.

— А ти как си? — помъчи се да смени темата Сара, та да не почне да я разпитва по-подробно за семейство Гарви. — Защо не се грижиш повече за себе си? Виждаш ми се измършавял.

— Е, сега вече все едно слушам майка ти — отвърна Ед. Но веселото пламъче в очите изведнъж угасна. — Добре съм. Само дето апетитът ми не е кой знае какъв. Тукашната храна не е като оная, дето с майка ти я готвехте.

— Насила я яж, ако трябва — посъветва го Сара и се улови, че повтаря думи, които майка ѝ редовно ѝ казваше. — След някоя и друга година ще излезеш оттук, аз ще завърша и пак ще се съберем заедно у

дома, нали? Както едно време? Така че трябва да си силен, да издържиш дотогава.

— Ще устискам — рече Ед Крейн и изведнъж осъзна колко много премълчава Сара и как никога няма да го узнае, колкото и да я разпитва. Но след като тя е готова да издържи на нейното изпитание, и той ще стисне зъби. — Така че престани да се притесняваш за мен — добави. — И двамата ще се справим. — Стори му се, че Сара е готова да ревне, а това вече нямаше да понесе. Плачът ѝ ще го довърши още тук, на място. — Как си с рисуването? — наклони се към нея и хвана и двете ѝ ръце. — Имаш ли свестен учител по този предмет?

Сара се залови като удавник за въпроса му и преглътна готовите да бликнат сълзи.

— Страхотна е. Казва се госпожица Филипс. Обаче... — Прехапа си езика, но със закъснение.

— Обаче какво? — моментално попита баща ѝ и килна глава по онзи си негов начин, който означаваше, че няма да миряса, докато не получи отговор.

Сара се опита да омаловажи нещата:

— Как да ти кажа... Гарви... хората, у които живея... нещо не я одобряват.

— Защо? — смръщи вежди Ед. — Какво ѝ е?

Сара се подвоуми, но в крайна сметка реши, че няма смисъл поне тази истина да му спестява:

— И хората от черквата не я обичат. Мислят я за вещица.

Ед я погледна невярващо и по всичко си личеше, че не беше очаквал точно такъв отговор. А след като нейното изражение си остана непроменено, той изведнъж се изсмя на глас.

С онзи мощен, басов, гърмящ смях, който мигновено я върна към родния ѝ дом и някогашния ѝ живот.

— Вещица, викаш? — И продължи да се смее така, че по някое време му се наложи да отрие влагата от ъгълчетата на очите си. — Ама и ти на хубава черква си случила! Как изобщо успяваш да ги гледаш сериозно?

Сара прехапа устна.

— Ако беше чул само как говори свещеникът, нямаше да ти е никак смешно.

Смехът на баща ѝ най-сетне утихна и той пак я хвана за ръка.

— Не бива да слушаш такива глупости и да ги вземаш насериозно, шушко. Имаш умна глава на раменете си и си съвсем способна сама да преценяваш кой какъв е и какъв не е.

— И госпожица Филипс каза същото.

— Браво на нея. От това, което ми казваш, ми се струва, че е сваятна жена. — И пак тръсна глава. — Вещица, викаш. Голям майтап.

Атмосферата се разведри и през следващия един час Сара и баща ѝ си приказваха така, както едно време у дома. Дори залата за свиждане с голите ѝ стени не им пречеше да се чувстват като в кухнята на фермичката им в близост до Брънзуик. За жалост, скритият зад решетка голям стенен часовник скоро — прекалено скоро — показва 15:50 и стана време Сара да си върви.

Да напусне уютната си среща с баща си в затвора и да се върне в затвора, наречен „домът на семейство Гарви“.

— Пак ще дойда при първа възможност, татко — обеща му, налагайки си да не разваля създалото се настроение, като се разплаче накрая.

— Ще те чакам, миличко.

— А ти да си ядеш зеленчуците, чу ли?

— Чух — кимна ѝ.

Тя се измъкна преди сълзите да ѝ изневерят, изпълнена изведнъж с ужас от мисълта да не би да е закъсняла с няколко секунди за срещата си с Анджи Гарви.

За такова закъснение можеха да я лишат от следващото ѝ посещение при баща ѝ, а тя не можеше да допусне подобно нещо. Като дойде пак на свиждане, ще му донесе нова картина.

Дали пък да не нарисува портрет на майка си? Досега не се беше опитвала и сигурно ще ѝ е приятно да го направи, дори и да не излезете съвсем хубав.

Не че щеше да има някакво значение.

Баща ѝ така или иначе щеше да го приеме с възторг.

* * *

Сара гледаше онова нещо на кухненския плот така, сякаш беше кобра, а не най-обикновен морков, давайки си сметка, че ако не

успееше да го среже точно така, както Анджи ѝ беше показала само преди секунда, приемната ѝ майка щеше да ѝ се нахвърли със злъч, която, макар и не смъртоносна, щеше да ѝ причини болка, равносилна на ухапване от змия. Приблужи ножа към моркова с надеждата да е налучкала точно ъгъла, който Анджи ѝ беше демонстрирала, и усети ледения поглед на жената над рамото си.

— Най-важно е ястието да стои красиво в чинията — напомни ѝ Анджи и се пресегна да отстрани две резенчета, които не отговаряха на изискванията ѝ. — Особено когато става дума за празничната неделна вечеря. И не забравяй, че всяка работа си иска майсторлъка.

Сара се мъчеше да отбие спомените за това как двете с майка ѝ готвеха заедно; как се смееха, шегуваха, та понякога дори и танцуваха в кухнята, без да обръщат внимание на размера или формата на морковите. Тук изобщо не ѝ беше до пеене, а камо ли да затанцува из кухнята на семейство Гарви.

— Здравсти — каза Тифани, като влезе и отвори вратата на хладилника.

Сара леко се стегна.

— Здравсти — отвърна, стараейки се да не отмества поглед от онова, което вършеше.

— Е, как се чувства човек, след като е посетил някого в затвора? — попита Тифани с подчертана невинност, от която Сара мигновено застана нащрек. И хвърли поглед към Тифани, облегнала се на рамката на вратата с кола в ръка.

— Като за пръв път — доста неловко — мъчеше се да подбере думите си Сара.

— Приказките да не пречат на работата — напомни ѝ Анджи.

Сара се пресегна за следващия морков.

— Но ми беше приятно да видя баща си.

— Онзи, убиецът ли? — попита Зак, цъфнал неочаквано на вратата до сестра си. Сара усети как гневът я прободe от ударението върху думата „убиец“.

— Било е нещастен случай — промълви Сара.

— Бях останала с впечатлението, че нещастният случай е станал, когато теб те е блъснал — уточни Тифани. — Два нещастни случая накуп ми се виждат прекалено много.

Лицето на Сара пламна, но тя продължи да реже мълчешком моркова точно според изискванията на Анджи.

— Той така или иначе ще свърши в ада — отбеляза Зак. — Така че какъв смисъл има да му ходиш на свиждания?

Сара погледна към Анджи, която разбъркваше делово варящите се макарони и се правеше, че не е чула думите на децата ѝ.

— Според мен следва да обърнеш повече внимание на спасението на собствената ти душа, отколкото да киснеш при него — подметна Тифани.

— Но той ми е баща — прошепна Сара с глас, който дори на самата нея ѝ се стори слаб и неубедителен.

— Това не му пречи да отиде в ада — повтори Зак.

— По-добре върви в черквата да се молиш за собственото си спасение — допълни Тифани.

Пръстите на Сара стиснаха ножа.

— В черквата ще се моля баща ми да излезе при първа възможност, а извън черквата — ще ходя да го виждам при всеки удобен случай — отговори им с леко разтреперан глас.

— Режи, режи — намеси се Анджи. — Защото, ако не си свършиш навреме работата, може и да не отидеш на свиждане. Като приключиш с морковите, взemi да накълцаш броколите за салатата.

Това било, значи! Скоро ще я спрат изобщо да не посещава баща си. Каквото и да стори, колкото и да се напъва да са доволни, все ще е недостатъчно.

А наказанието ще е да не я пускат при баща ѝ.

Пое дълбоко въздух и се извърна към Анджи. Но успя с крайчеца на окото си да забележи ехидната усмивка на Зак и блесналите очи на Тифани, които чакаха с нетърпение да видят какво ще стане по-нататък.

— Не можете да ми забраните да му ходя на свиждания — каза Сара, старайки се да контролира гласа си. — Това е мое право.

Анджи се извърна към Сара и взе да бърше ръце в престилката си.

— Ти изобщо нямаш никакви права — обяви и прободе Сара с поглед. — Настанена си у нас, понеже е нужно да бъдеш възпитана в здраво християнско семейство и ние точно такова възпитание ще ти дадем. Баща ти е грешник, и майка ти е умряла вследствие на грях, та

и твоят устрем нататък може да бъде възпрян единствено с всеотдаен труд и молитви за собственото ти спасение. Така че престани да спориш и си върши работата.

Пръстите на Сара стиснаха още по-силно дръжката на ножа в борбата ѝ да овладее беса си:

— Майка ми не умря вследствие на грях, а от рак — рече тихо.

— Едно и също — рече Зак и се пресегна за шепа от нарязаните моркови.

Сара едва се удържа да не забие кухненския нож в дланта му и да я прикове към дъската за рязане.

— Ракът е проявление на злото — обяви Анджи и взе да плакне макароните със студена вода на мивката сред облак от пара. — Злото и грехът са единствените причинители на болестите, а това, че майка ти е боледувала от рак, е признак, че е изгубила Божията милост. Подай ми оная купа.

Сара впери за миг поглед в синята купа, която Анджи сочеше. Правилно ли чу приемната си майка? Всъщност, тя несъмнено точно това каза — нищо по-различно от изреченото по-рано същата сутрин от преподобния Кийнър в черквата.

Анджи току-що бе обявила майка ѝ за олицетворение на злото.

Нарекла бе нечестива съвсем непозната жена, която през живота си не бе виждала!

Целият натрупал се у нея бяс, който бе успяла някак си да задържи, сега започна да изригва. Как изобщо може да живее у такива хора? Как изобщо си представя да седне да се храни на една и съща маса с тях?

Исключено е.

Сара пусна ножа върху дъската, мина покрай Тифани и Зак, прекоси трапезарията, а след нея — и всекидневната. Без да обръща внимание на виковете на Анджи да се върне и да си довърши работата, грабна от закачалката до входната врата шапката, тънкото палто и шала си и излезе.

И още преди да стигне до ъгъла, където се спря да си облече палтото, да увие шала около врата и да нахлупи шапката върху ушите си, вече знаеше къде ще отиде.

А и не се сещаше за друго място, където със сигурност ще бъде приета радушно.

„Шътърс“.

„Шътърс“ и живеещата зад стените ѝ „вещица“.

ДЕСЕТА ГЛАВА

На фона на бързо посивяващото небе старата каменна сграда ѝ се стори още по-внушителна, отколкото предния път, когато слънцето все пак бе отмило малко от мрачния ѝ вид. Сара се спря, огледа островърхия покрив и за миг се запита дали пък не грешеше.

Дали, вместо да поеме между дърветата по дългата, извиваща се автомобилна алея, не следва да се върне.

Да се върне у дома на семейство Гарви и да се помири с Анджи, Тифани и Зак.

Заформящата се в главата ѝ идея обаче не ѝ попречи да се приближи още повече към старата каменна къща. Която, въпреки приликата си със сградата от сънищата ѝ, наяве изобщо не ѝ се виждаше страшна. Напротив, придърпваше я с някаква своя притегателна сила, та вместо да се бои, Сара изпитваше по-скоро някакво странно усещане, че я познава — едва ли не, че се завръща у дома си, сякаш нещо дълбоко в нея е знаело открай време, че това място не съществува само в сънищата ѝ, а е реално и я чака, чака я търпеливо да се завърне някой ден.

А тя бе идвала тук само веднъж, без изобщо кракът ѝ да стъпи вътре.

Отри протеклия си от студа нос с парченцето хартиена салфетка, което напипа в джоба на палтото си, изкачи се по стълбището и натисна копчето на звънеца до огромната дъбова входна врата.

Някъде от вътрешността на къщата долетя самотен кучешки лай.

Секунди по-късно на вратата се появи и Бетина Филипс. — Сара — каза тихо, без никаква изненада в изражението или гласа. — Влизай.

Сара пристъпи в просторното фоайе и усети как мигновено я обгърна усещане за топлина, която прогони пропилия се в тялото ѝ през дългото ходене студ. А заедно със студа изчезнаха и всичките ѝ съмнения, притеснения и тревоги.

При следващата ѝ крачка и самата къща като да се промени. Колкото и да си даваше сметка, че само така ѝ се струва, светлината

сякаш се усили и пламъците в огромното огнище в стената на величественото преддверие между фойето и задната част на къщата като че лумнаха по-силно и взеха да отдават допълнителна топлина.

Бетина погледна към бързо чезнещата светлина навън, затвори вратата и впи очи в Сара:

— Добре ли си? Какво се е случило?

Гневът на Сара към приемното ѝ семейство обаче най-неочаквано се изпари и тя се почувства за миг напълно дезориентирана. *Защо всъщност се беше озовала тук? Каква сила я беше привлякла насам?* Тръсна глава и усети как лицето ѝ пламна от смущение. Дали пак да не си тръгне веднага?

Но желанието да остане надделя.

— Сега ще сложа чайника — каза Бетина. — А ти се съблечи.

Сара закачи шапката, шала и палтото на украсения отгоре с фино издялан бухал дебел дъбов дънер, който стоеше в самото начало на фойето, и последва Бетина през просторната трапезария и през следващата по-малка стая с шкафове, съдържащи прашни кристални чаши в повече разновидности и размери, отколкото бе виждала другаде, освен в стъкларски магазин; накрая стигнаха в кухнята — поне шест пъти по-голяма от онази на Гарви и от кухничката във фермата им.

Бетина измъкна от шкафа над мивката порцеланов чайник, пусна вътре четири торбички чай и го напълни с вряща вода от огромната готварска печка с осем плочи, после кимна с глава по посока на масата, където вече чакаше чиния с нарязан бананов кекс.

— Явно нещо се е случило — каза. — Не вярвам просто ей така да си се вдигнала да дойдеш чак дотук.

— Разправяха, че баща ми щял да отиде в ада — отвърна Сара. — Не исках да се разкрещя насреща им, а не знаех и къде другаде да отида. — И млъкна за секунда. — А вие така добре се отнасяте с мен. — Сара наблюдаваше как Бетина слага чайника и две големи чаши на масата, и изведнъж усети, че цялото ѝ тяло се разтрепери от усещането за нещо познато. Била е тук някога в миналото, седяла е на същия този стол и е яла парче бананов кекс от същата тази чиния с марка „Францискански порцелан“.

И е пила чай точно от тази синя чаша.

А като огледа и високия таван, изжулената дървена маса, която лесно би побрала дванадесет души, и старовремските шкафове с вълнисто старовремско стъкло покрай кухненските стени, усещането ѝ за дежа вю^[1], вместо да изчезне, се засили още повече. Имаше чувството, че се е хранила безброй пъти тъкмо на тази маса и е изчела поне сто книги, свита върху диванчето до страничната врата.

И че това е бил нейният дом.

Взе да рови из ума си да каже нещо — каквото и да било — което да не издаде странната ѝ увереност, че е била тук — дори че е живяла тук — в миналото.

— С-с-сама ли живеете тук? — попита най-сетне. Бетина Филипс май изобщо не забеляза неволното ѝ заекване на първата дума.

— Моят прапрадядо се е нанесъл тук, когато го назначили за първи управител на стария затвор. А когато го пенсионирали и тръгнали да закриват затвора, купил сградата от щатските власти. Самата аз израснах тук.

— Огромна къща.

— Да не ти разправам разходите за отоплението ѝ пък колко са огромни — изви вежди Бетина. После взе чашата си и рече: — Ела да ти покажа студиото. Страшно ще ти хареса.

Сара тръгна подир Бетина обратно по пътя, по който бяха дошли, чак до огромната централна зала на сградата, по чиито стени имаше шест тежки махагонови врати.

— През зимата държа тези помещения плътно затворени — обясни Бетина на минаване към северната част на сградата. — Това е кабинетът на дядо ми, тази е към официалния салон с музикалната стая зад него. А там горе — и посочи извитата стълба към втория и третия етаж — има повече спални, отколкото можеш да си представиш, но само две тоалетни. А най-отгоре на третия етаж е балната зала. Изключително полезни помещения, не мислиш ли?

А докато минаваха покрай всяка затворена врата, Сара беше убедена — *абсолютно убедена* — че знае точно как изглежда съответната стая. Дори музикалната, в която знаеше, че има не само роял, но и клавесин, на който някой — кой ли? — е изпълнявал Вивалди през едно пролетно утро.

Можеше да опише и всяка от спалните на горния етаж, включително и как е украсена.

Вдигна глава към кристалния полилей на близо седем метра над тях, после погледна сложните мотиви по мраморния под. Формата на кристалите и шарките по пода ѝ бяха толкова познати, колкото и собственото ѝ лице в огледалото.

В този момент през ребрата на стълбищния парапет подаде нос същият онзи черен лабрадор, който беше видяла предния път на алеята. Само че днес не изляз.

— Това е Купър — каза Бетина. — На моменти е много дружелюбен, но невинаги.

Сякаш, за да потвърди думите ѝ, Купър се оттегли и безшумно изчезна.

Бетина стигна до последния чифт големи плъзгащи се врати от лявата им страна и ги бутна настрана по жлебовете им.

— А това тук — обяви — е моето студио.

Сара усети как дъхът ѝ секна в мига, в който Бетина запали осветлението в някогашната зимна градина. От пода чак до стъкления покрив, почти толкова висок, колкото онзи в преддверието, се издигаха стъклени стени. А Сара за частица от секундата я видя точно такава, каквато е била навремето — пълна с тропически растения, палми и фикуси в големи саксии, изобилие от цветя и зеленина, които иначе не биха могли да преживеят върмонтската зима. Но видението се скри и пред погледа ѝ остана единствено протритият килим в единия край с диван, два фотьойла и масичка за кафе, подредени около монтираната на пода газова камина.

Навсякъде се виждаха книги с отбелязани страници, чаши за чай, скицници и плетени шалове.

Останалата част от помещението бе запълнена предимно с рисувателна маса, няколко статива и импровизирани етажерки от тухли и дъски, отрупани с бои, четки, моливи, книги и листа.

От прозорците едва се виждаше просторната обрасла ливада, стигаща чак долу до езерото, чиито води сребрееха в облачния сумрак.

И Сара усети, че принадлежи тъкмо на това място.

Тук — въпреки скапващата се фасада и буренясалата градина, отлепващите се тапети и избелялата тапицерия.

А не в дома на семейство Гарви, където иначе бе чисто и подредено и всяко нещо си беше на мястото.

Погледът ѝ се отклони към един от стативите с нов лист плътна хартия, която сякаш чакаше някой да почне да рисува по нея.

Тя да рисува.

На поставката под статива лежеше парче въглен. Без да се замисли, Сара го взе и начерта тъмна вертикална линия.

Върховете на пръстите ѝ изтръпнаха, тя остави чашата и направи втора черта.

Сърбежът се усили, премина от пръстите към китките и ръката ѝ се задвижи все по-уверено. Сякаш водена от невидима сила, Сара се отпусна в топлия, приятен свят на вдъхновението.

— Браво, Сара — прошепна Бетина. — Продължавай. Остави го само да си се рисува.

Сара почти не я чуваше. Рисунката я погълна: тя бе въглена, тя бе и изображението. А тялото ѝ беше просто проводника, по който образът се появяваше по свое желание върху хартията.

Всеки щрих като да бе предопределен. Все едно картината бе стояла скрита в хартията, в очакване някой да я разкрие пред света.

В един момент свърши.

Не остана нито един щрих за добавяне.

Сърбежът взе да изчезва, първо от пръстите и китките, после и от ръцете ѝ. И най-накрая като да се отцеди в пода през нозете и ходилата ѝ така, както мълнията потъва в земята. Схванатите ѝ пръсти се отпуснаха и парчето въглен падна на пода.

Примига, напълно дезориентирана, все едно се събуждаше от някакъв сън.

И погледна да види какво беше нарисувала.

На статива беше изобразена нарисувана с въглен стая.

Тясна, тъмна стая, пълна със скелети.

Но скелетите бяха облечени, макар и само в парцали. Едни седяха, други лежаха, трети се бяха облегли на стената.

В един от ъглите имаше купчина черепи.

Сара огледа и ръката си: пръстите ѝ бяха почернели от въгления прах, докато бе размазвала сенките и линиите.

— Аз ли го нарисувах? — погледна въпросително тя към Бетина.

Бетина само кимна бавно.

Сара отстъпи от страховитото изображение.

— Не — прошепна, а ръцете ѝ се разтрепериха не по-малко от гласа ѝ. — Не може да съм била аз.

— Седни и си допий чая — каза Бетина. — Налага се да си поговорим.

* * *

Ник Дънигън заби поглед в идеално изпеченото пиле и заповяда на гласовете в главата му да млъкнат. Но колкото и да се напъваше да оглушее, знаеше, че е безполезно; бяха почнали да си шепнат още преди да слезе и макар че се мъчеше да не им обръща внимание, шумотевицата постепенно се усилваше и ангажираше все по-голяма част от вниманието му.

— Много вкусно изглежда пилето, мамо — каза толкова силно, че майка му моментално го погледна тревожно, но баща му, изглежда, изобщо не се впечатли.

А истината е, че и самият Шеп Дънигън беше впил гладен взор в пилето. Тръскаше салфетката, преди да я положи в скута си, а в това време жена му отрязва цяла пилешка гърда и му я подаде с чинията.

— Не само на вид, ами и на аромат си го докарала — отчете Шеп, загреба обилно от купата с картофеното пюре и заля всичко със сос.

Ник позина да отхапе от пилешкото краче, което майка му добави към двете бутчета в чинията му, но в същия миг черна линия — плътна и черна, като да бе нарисувана с въглен — пресече лявата страна на полезрението му.

Не! мина му веднага през ум. *Не сега, когато баща ми седи срещу мен.*

Застина на място, дано чертата избелее. Не му се наложи да чака дълго: след не повече от една-две секунди тя изчезна.

Но заедно с нея — и апетитът му.

А и никак не беше убеден, че всичко е свършило. Колко пъти му се беше случвало демоните да му откrehнат само за миг какво се канят да му покажат и после да го оставят да си мисли, че халюцинацията е преминала, а тя тепърва щеше да почне?

— Какво ти стана, миличко? — попита загрижено майка му.

— Нищо ми няма — рече Ник, но думите прозвучаха кухо дори в собствените му уши и вилицата затрака по ръба на чинията, след като сърцето му заблъска като с чук в гърдите му.

Старателно положи вилицата и се опита да внуши на сърцето си да се успокои. Но нямаше смисъл: нещата вървяха все по на зле. Халюцинациите му напоследък бяха толкова черни — така изпълнени с насилие — че почваше да се притеснява да не вземе да посегне на себе си.

Или на другиму.

Ами ако така го обземат, че да не може да се върне в действителността?

Ако се окаже за постоянно пленник на някакъв неописуем ужас, който да не е реален, но да му се струва такъв?

Не че не знаеше отсега отговора на тези въпроси: баща му ще го върне в болницата и повече никога няма да го изпишат.

И няма никога повече да види Сара.

Мисълта, явила се неканена, за миг обаче успя да накара гласовете съвсем да замлъкнат. А той се запита: откога мисълта, че няма да може да вижда повече Сара, започна да го плаши повече и от възможността да го върнат в болницата?

В този момент нещо ново се мерна в края на полезрението му — нова внезапна дебела, черна черта.

Лекарството! Вземи още една доза от лекарството!

Мисълта още беше в съзнанието му, а той вече отместваше стола си назад.

— Извинявайте — промърмори. — Налага ми се да отида до тоалетната.

Майка му сви притеснено вежди, но му кимна и нищо не го попита.

Ник изтърча до стаята си, разтвори рязко раницата и грабна флакона с таблетките. Изтръска една, но така и не успя да я сложи в уста и да я прокара с глътка вода, тъй като зрението му изведнъж се сви, после му притъмня пред очите.

Секунда по-късно вече нищо не виждаше.

Затова пък чуваше как гласовете се усилват, как стенат и вият все по-мощно. Толкова яко, че скоро щяха съвсем да го завладеят.

Ръцете му се затресоха неудържимо, но все пак успя да набута хапчето между устните си и да го преглътне с малкото останала слюнка във внезапно пресъхналата му уста.

Опипом взе да търси леглото, защото, ако го завареха паднал на пода, родителите му веднага щяха да викнат линейка.

Но добереше ли се до леглото, можеше и да го оставят да поспи.

Ако изобщо успееше да заспи.

Напипа леглото и се просна неподвижен отгоре му. Само след секунди отнякъде се появиха точки светлина, после изпълниха цялото му полезрение. Озова се в някаква стая — тъмна, задушна, воняща стая с...

— Помощ! — разпищяха се с все сила гласовете в мозъка му. — Спасете ни!

Ник заскимтя, но вече беше изгубил изцяло контрола върху ума си и не му оставаше друго, освен да се гърчи на леглото и да гледа безпомощно как виденията се надигаха пред очите му, а воят на молещите се демони изпълваше ушите му.

Трупове!

Беше пълно с разлагащи се трупове!

И скелети, и купища черепи, и...

Ник навря ъгъла на юргана в устата си, за да не изпищат при вида на мъртвците и на умиращите в агония в този усвоен затвор, в който бяха затънали в собствените си нечистотии.

А виденията ставаха все по-зловещи, писъците се усиливаха, вече усещаше вонята в ноздрите си и гнилоча — с езика си, а не беше способен на нищо, освен да лежи, да слуша, да плаче, да ги моли безмълвно да спрат и ужасът най-после да свърши.

Но той не свършваше, и когато силите му съвсем се изцедиха, Ник остана да лежи неподвижно, вкопчил се в останките на своя здрав разум.

Ако изобщо му беше останал такъв.

Ами ако го е загубил завинаги?

И времето беше загубило всякакъв смисъл за него, та Ник така и не чу как родителите му влязоха, но като усети допира на майчината си ръка, седна треперейки на леглото и се вкопчи в нея, а стоновете му повтаряха като ехо онези на съществата в главата му.

Тя го задържа в обятията си, взе да го люлее и след малко сълзите ѝ се смесиха с неговите по бузите му.

Не усети как иглата се заби дълбоко в ръката му и почти не забеляза как съзнанието му взе бавно да се отдръпва. В един момент го обви тих мрак и той се отпусна в изтощен, необезпокояван от нищо сън.

---

[1] *Déjà vu* (фр.) — усещане за нещо вече видяно. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Трябваше да я накарам да остане, мислеше си застаналата на входа на „Шътърс“ Бетина Филипс, загледана в отдалечаващата се бавно по автомобилната алея Сара. Не че не беше се опитала, но Сара Крейн отхвърли всичките ѝ аргументи.

Бетина забеляза колко силно се разстрои Сара след като видя какво беше нарисувала. Взе да обяснява на момичето, че художникът невинаги знае какво се крие у него до мига, в който изображението не излезе наяве, но Сара погледна часовника и настоя да си ходи, независимо дали е разстроена или не.

Отказа и предложената ѝ втора чаша чай, та дори и предложението на Бетина да я откара до тях. Поне по втория въпрос Бетина бе проявила разбиране: ако видеха Сара да слиза от колата на Бетина Филипс, приемните ѝ родители кой знае как щяха да я накажат.

Та Сара си тръгна през зимната вечер по палтенце, което и за есенно време не беше достатъчно дебело, и сега, след като си замина, Бетина затвори тежката дъбова врата с усещане за нещо, което от дълго време не я беше спохождало. Чувството за самота.

В желанието си да се отърси от това си чувство, Бетина се върна в студиото и се взря наново в картината, която си стоеше на статива.

Кацна на стола пред статива и се зае да изучава как Сара беше съчетала светлосенките си така, че да изобрази пълен мрак. И как ъгъла на събиране на гредите по тавана на тъмната стая предаваше усещането за теснота.

Гредите...

Бетина се приведе леко напред и кривна глава.

Нещо в гредоредата ѝ се стори съвсем познато.

И усети как по гръбнака ѝ пропълзя студ.

Сара бе нарисувала „Шътърс“ още през първия ѝ учебен ден, без изобщо да беше виждала сградата. И то не в сегашния вид на старата резиденция, а такава, каквата е била при построяването ѝ.

Дали днешната рисунка също не е изглед от дома ѝ от някакво минало време? Възможно ли е подобна стая да е съществувала сред тези стени?

Не. Изключено, разбира се. И все пак...

Тези греди ѝ бяха познати.

Бетина сне рисунката от статива и я отнесе в просторното преддверие. Взе да оглежда таваните и местата, където гредите им стигаха до стените, но почти веднага си даде сметка, че гредите на рисунката вървят перпендикулярно на тези.

Грабна първия попаднал ѝ пуловер от закачалката във фоайето и почна да пали лампите по пътя си. Заслиза по стръмните стъпала от кухнята към студения зимник, който не се стопляше дори и посред най-горещите лета.

А днес ѝ се стори още по-студен от всякога.

Плесенясалият въздух почваше да я души, но тя не му обърна внимание, а тръгна сред покритите мебели и старите кантонерки, съдържащи толкова подробности за миналото на рода ѝ. Днес обаче не я интересуваше нищо друго, освен гредите над главата ѝ. Оглеждаше най-старателно не само ъгъла, под който бяха прокарани, но и начина, по който бяха свързани една с друга.

Огромните греди, поддържали сградата в продължение на близо две столетия, още бяха яки, макар и побелели от старост и паяжини, и не бяха нито веднъж варосвани или измазвани.

Но нямаха и никакво съответствие с рисунката на Сара, която сякаш бе снета от оригиналните чертежи на сградата.

Това не изключваше вероятността мазето да има участъци, в които Бетина никога да не е влизала. Заемалите много място склад за въглища и котелното отдавна бяха премахнати и заменени с мазутна инсталация, която беше много по-компактна.

Но колко ли други части от зимника са били преустройвани през десетилетията, откакто са били положени основите?

И откъде ли да започне проучването си?

В далечния край на помещението, в което се намиреше, бяха струпани стари мебели и древна машинария и не ѝ позволяваха да стигне дори до верижките на редицата древни крушки, които някой някога в далечното минало бе провесил от напречните греди.

За да стигне до този край, щеше да ѝ се наложи да премести тонове излишни вещи, осъдени на мрак от предишните поколения, а никак не ѝ се щеше да се заравя из тях, без да е включила осветлението.

И все пак нищо от онова, което виждаше, не напомняше поне мъничко тясната тъмница, нарисувана от Сара.

Ако все пак приемеше, че тук долу наистина е съществувала подобна стая, не би ли трябвало същата да е отразена в оригиналните чертежи?

Ама разбира се! Нали когато родителите ѝ вдигнаха гаража преди четиридесет години, бяха открили чертежите в кабинета на прапрадядо ѝ.

Но както оглеждаше за последно якия гредоред на тавана — греди, чиито пропорции съответстваха точно на нарисуваните от Сара — Бетина изведнъж съзна, че и без чертежите на сградата истината я боде в очите. Несъмнено някой някога в далечното минало бе скрил в това мазе неща с намерението да останат скрити за вечни времена.

А Сара ги беше нарисувала.

Бетина придърпа пуловера около врата си и бързо се качи по стълбите, изгаси осветлението и плътно затвори и заключи вратата зад себе си.

Кухнята все още ухаеше на топъл ароматен чай и бе изпълнена с ярка светлина. При все че ѝ предлагаше сигурно убежище, Бетина изобщо не се задържа в нея, а прекоси пъстрия мраморен под на преддверието и изтласка настрана тежките махагонови врати на стаята, която не беше използвана, откакто беше престанала да служи за кабинет на прапрадядо ѝ.

Умишлено я бяха оставили във вида, в който беше, когато Бун Филипс почина — единствената стая в къщата, която беше вечно затворена и за нищо не се ползваше.

И единствената, в която Бетина не си беше играла през детството си.

Открай време беше студена стая, а днес ѝ се стори по-студена и от цялата останала къща.

Бетина включи висящия полилей и огледа остъклените шкафове и стигащите до тавана етажерки с книги, медната монтирана на релси, библиотечна стълба, кожените фотьойли и масивното бюро.

Откъде почва човек да търси комплект двестагодишни чертежи?
Нейните родители къде ги бяха намерили?
Защо пък да не почне от бюрото?

Бетина приседна върху напуканата странична облегалка на голямото работно кресло и усети как ароматът на стара кожа и на още по-стари книги я обгърна отвсякъде.

Отвори средното чекмедже на бюрото, огледа разхвърляните писалки, моливи и кламери и пак го затвори.

Горното дясно чекмедже съдържаше вече пожълтелите и пресъхнали пликове и листа за писма на прапрадядо ѝ с личния му щемпел.

Дълбокото чекмедже за папки под него беше пълно с преписки, но нито една не ѝ се стори достатъчно дебела, че да съдържа комплект чертежи.

За всеки случай ги прехвърли набързо; имаха вид на стари досиета на затворници от времето, когато прапрадядо ѝ е бил последният управител на стария затвор. Дали да не вземе някой ден да ги дари на някое историческо дружество, заедно със съдържанието на шкафовете в зимника? Хем ще се отърве от тях, хем можеха да свършат работа на някой историк.

Тъкмо се накланя да затвори чекмеджето, когато забеляза нещо странно.

Лицевата част на чекмеджето ѝ се стори доста по-висока спрямо дълбочината на самото чекмедже.

Затвори, огледа го и премери височината с длан и пръсти. После го отвори и повтори изпълнението и от вътрешната му страна.

Оказа се права. Дъното на чекмеджето бе с поне 7–8 сантиметра по-високо, отколкото следваше да е.

Опипа дъното отдолу и установи, че е равно с ръба на лицевата част.

Ясно: чекмеджето имаше фалшиво дъно.

Заизважда папките и взе да ги трупва върху бюрото.

В дъното на чекмеджето откри миниатюрен процеп. Взе кламер от средното чекмедже, изправи го, после сви крайчето му под прав ъгъл и го пхна в процепа.

Дъното се повдигна с лекота.

А в тайника под него, попадна на куп изписани на ръка страници.

Ръкопис?

Бетина извади внимателно листата от тайното отделение.

В ПАМЕТ НА ЕДГАР АЛЪН ПО

ОТ БУН ФИЛИПС

Ха! Да не излезе сега, че прапрадядо ѝ е бил и писател? Хубава работа? И я да видим какво е написал?

Бетина върна сръчно фалшивото дъно на мястото му, натрупа отгоре му папките и затвори чекмеджето.

Чертежите на сградата — дори да бяха там — щяха да почакаат.

Остави върху бюрото рисунката на Сара Крейн и отнесе ръкописа в студиото, сви се на диванчето, метна отгоре си едно плетено одеяло и се зачете.

* * *

Със закопчано догоре палто, с увит през устата и носа шал и с нахлупена до под ушите плетена шапка Сара измина с мъка и с особено внимание последните няколко метра по автомобилната алея.

Само това ѝ липсваше сега — да се препъне в нещо в тъмното.

Така, както бе скрила ръцете си на топло в джобовете, нямаше и да успее да ги извади при падане. И после какво? Колкото и да вика оттук, няма начин Бетина Филипс да я чуе, а дори и да мине някоя кола по пътя, сто на сто стъклата ѝ ще са затворени. Но пък ако отсега си извади ръцете, пръстите ѝ ще премръзнат.

Успя някак си да се добере до пътя, свърна наляво и се упъти към селото. В първата част от дългия си път към дома на Гарви от ума ѝ не излизаше страховитата рисунка, която бе направила в „Шътърс“. Откъде ѝ се яви? И защо изобщо нямаше спомен как я нарисува?

Възможно ли е художникът да е бил някой друг? Поне с такова чувство беше останала: че я е обладала някаква странна сила, която без нейно участие движеше въглена. Но щом стигна до силната улична светлина срещу градския площад, умът ѝ заряза онова къде е била досега и превключи на крайната цел на пътешествието ѝ.

Колко ли гневно ще ѝ се нахвърли Анджи Гарви?

Обзе я студ, който толкова нямаше нищо общо с времето, че нощта дори ѝ се стори топла.

Какво ще каже на приемната си майка, като я попита къде е ходила?

Дали да я излъже, че е била в библиотеката?

Хич я няма по лъжите и Анджи моментално ще я излови.

Не стига, че беше излязла демонстративно, а ако сега излъже и къде е била...

Не смееше дори да си помисли как ще реагира Анджи.

Първо ще ѝ забрани да ходи на свиждания при баща си, но това ще е само началото.

Пет минути по-късно свърна по „Куйл Рън“ и спря за секунда да доизмисли какво ще каже. Къщата на Гарви тънеше в мрак и само синкавата светлина от големия телевизионен екран се процеждаше през завесите.

Все още не наясно с оправданието си, Сара пое дълбоко дъх и пресече улицата. Изкачи трите стъпала до предната веранда и отвори ветроустойчивата врата.

Външната врата обаче се оказа заключена.

Отиде до прозореца, надникна през полупрозрачните пердета и видя просналия се връз дивана Мич Гарви с един крак върху масичката за кафе.

Почука по стъклото, но кракът му дори не трепна.

Натисна звънеца и зачака, треперейки от студ, но не видя да се светва никаква лампа, не чу никакъв звук, какво движение.

Може да са оставили отключена задната врата.

Затвори ветроустойчивата врата, заобиколи къщата и тъкмо да бутне задната, забеляза подпряния до вратичката за кучето навит спален чувал.

Върху чувала имаше някаква чинийка, и то — непокрита, с половин сандвич.

А към хляба с клечка за зъби беше прикрепена бележка.
Като осъзна какво ѝ е наказанието, сърцето ѝ буквално спря.
Дръпна бележката и я зачете под слабата крушка на верандата.

НЕ МОЖЕ ДА ПРАВИШ ФАСОНИ И ДА СЕ
ВРЪЩАШ, КОГАТО ТИ РЕШИШ. ЛЕКА НОЩ.

Прочете повторно бележката, но не можеше да повярва, че някой
ще я остави да спи на терасата посред ноември.

Та дори кучето го пускаха да спи в пералното помещение.

Какво друго можеше да направи?

Да се върне в „Шътърс“? Бетина нали така или иначе я канеше да
преспи там.

Студът обаче я пронизваше все по-дълбоко, хълбокът ѝ
пулсираше от болка, а с този си крак едва се беше довялякла дотук.

Няма начин да се върне пак чак до „Шътърс“.

Разви с въздишка спалния чувал и изу обувките си. После, както
си беше по палто, плетена шапка и шал, се напъха в чувала и го
придърпа плътно около себе си.

Протегна ръка в студа и успя да напипа сандвича в чинийката.

Загриза го, усети как студът взе да напуска тялото ѝ и набързо го
дояде.

Опъна се по гръб и пулсиращата болка в хълбока взе да я отпуска
въпреки твърдата веранда. Тялото ѝ се постопли, отдаде се на умората,
изведнъж и дъсченият под на верандата престана да ѝ се струва чак
толкова твърд.

За предпочитане беше все пак пред още ходене в студа и мрака.
И като остави последните хлебни трохички да се отронят от пръстите
ѝ, Сара се отпусна в обятията на съня.

* * *

Горе в тъмната ѝ стая Тифани се захили при звука на входния
звънец и зачака развълнувано да види дали родителите ѝ наистина ще

оставят Сара да спи цяла нощ навън.

Никога не беше виждала майка си толкова бясна, колкото след излизането на Сара от дома им малко преди вечеря. Толкова пищисана не беше дори оня път, когато Зак ѝ отмъкна колата, за да се разкарват с Конър Уест, та се наложи да го прибира от полицейския участък в Моргантън.

А най-хубавото беше, че понеже Сара не се върна да се извини, майка ѝ продължи да се помпа цяла вечер. Но въпреки всичкия ѝ бяс, Тифани не можеше да повярва, че наистина ще я остави да спи навън. Сигурно ще я изчака да се понамръзне, но после ще я пусне и ще вземе да ѝ крещи.

След звънеца се чу двукратно почукване, но Тифани знаеше, че колкото и да чука Сара, майка ѝ вече си е легнала — или поне изчезна в голямата спалня в края на коридора, а баща ѝ дремеше на дивана.

С тази разлика, че не дремеше, а спеше дълбок пиянски сън, от който никакви звънци и тропания не можеха да го извадят.

Така че наистина нямаше кой да ѝ отвори до сутринта.

Но после ѝ мина гадната мисъл: *Ами ако майка ѝ свие и на нея ѝ тоя номер?*

Няма начин. Родителите ѝ никога няма да стигнат дотам. Това със Сара Крейн е съвсем друга работа. Така или иначе са я взели само за да изкарат някой и друг долар покрай нея, а тя с това нейно поведение сама си го заслужи. Нека знае сега къде ѝ е мястото в семейството.

Тоест, че няма място в него.

Изведнъж на Тифани ѝ се прищя да види в действителност какво става, да се увери със собствените си две очи, та утре да разправя с пълни подробности случая из училище. Те и преди се подиграваха със Сара, ама сега, като чуят какво я е сполетяло — ще си изпокапят от смях.

Изули се от леглото, наметна халата, който бе захвърлила върху стола пред бюрото си, и на бос крак се измъкна от стаята.

Прескочи скърцащото стъпало на стълбите — да не би баща ѝ да не се е натаралиял дотолкова и да се събуди — но той дори не помръдна, докато тя прекосяваше всекидневната.

Пепър си лежеше на леглото в пералното помещение, зарадва ѝ се, стана и размаха опашка, а тя клекна и го погали, за да не вземе да

заскимти или да се разлае.

Чак тогава надникна през стъклото на задната врата.

Сара беше в спалния чувал на Зак.

И лежеше на верандата.

С шапка на главата.

Идеално! Така ѝ се пада.

Така че тази нощ поне ще се разполага сама в стаята си. Както и следва да бъде.

При което я осени нова мисъл.

Погали още веднъж Пепър по главата, после тихичко се върна в стаята си и за всеки случай заключи вратата.

Клекна пред скрина и измъкна долното чекмедже.

Това на Сара.

Флаконтът с обезболяващите хапчета си беше там, където го беше оставила, когато взе няколко предната седмица. От тях изкара достатъчно пари за един нов пуловер, но сега ѝ трябва и нова пола, с която да го комбинира.

Вече знаеше и на кого ще ги продаде: на Конър Уест, който миналата седмица купи едно и после питаше за още.

Е, сега разполага с още.

Затвори тихо чекмеджето, дръпна ципа на раницата си, сложи таблетките в комплекта с гримове и го напъха на дъното на раницата.

Съблече халата, пъкна се в топлото легло и се намести върху удобния матрак, като не преставаше да си мисли как Сара зъзне, на верандата.

Каквото и да стане утре, днешната вечер беше минала забележително.

Хем Сара я няма, хем се сдоби с куп хапчета за продан на следващия ден.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ник потропваше измръзналите си нозе и свиваше пръсти в оплетените от майка му ръкавици. Ако се движеше, нямаше да му е толкова студено, но си беше наумил да върви тази сутрин заедно със Сара до училище, та от двадесет минути висеше на най-близкия до къщата на Гарви ъгъл и хем се стараеше да не я изпуска изпод око, хем се държеше така, че никой да не усети какво прави. Единственото му постижение до момента беше това, че почти умираше от студ, а ако тя още се забави, щяха да закъснеят.

Може пък да е болна.

Или изобщо да не ходи този ден на училище.

Тифани и Зак бяха тръгнали преди десет минути и сигурно вече бяха стигнали до училищната сграда.

До топлата, уютна училищна сграда.

След като Конър Уест го подмина с колата си и му показва среден пръст, Ник погледна часовника си. Ще я изчака още една минута и тогава...

Тогава предната врата на Гарви се отвори и от нея излезе Сара, стиснала здраво парапета, за да слезе по трите стъпала пред верандата.

И пак тогава гласовете в главата на Ник — същите онези гласове, които гневно загълчаха заради средния пръст на Конър Уест преди секунда — внезапно млъкнаха, щом Сара го видя и му махна.

Ник се забърза към нея. Ако вземе чантата ѝ, може би ще успеят да стигнат навреме. Но видът ѝ изведнъж го порази. Приличаше на човек, който цяла нощ не е мигнал.

— Здравсти — каза. — Какво ти е?

— Добре съм — отвърна му, но по начина, по който гледаше в земята, Ник усети, че не му казва истината.

— Никак не ми изглеждаш добре — рече, но се усети как Сара би могла да възприеме думите му, изчерви се и затърси по-подходящи думи: — Искам да кажа, че изглеждаш великолепно... красива си даже, но...

Посегна към раницата ѝ.

— Я ми я дай да я понося.

Сара се спря, колкото да я свали от раменете си.

— Не успях да се наспя.

— Защо? Какво стана? — не я оставяше на мира Ник.

Сара се поколеба, после сви безизразно рамене, а Ник ѝ повярва точно толкова, колкото и на думите ѝ, че била „добре“.

— Заключиха ме да спя навън — призна му най-накрая.

Ник се закова на място и се облещи:

— Оставиха те да спиш навън? Ама *защо*?

Вместо да отговори на въпроса му, Сара само придърпа палтото по-плътнo около себе си и тръгна по улицата.

— Ако не побързаме, ще закъснеем.

— Ама как така ще те оставят да спиш навън? Ноември е! — Ник я задърпа за рамото на палтото да я принуди да спре. — Оплачи се. Нямах ли си там социален служител или нещо такова?

— Не! — Сара така уплашено го погледна, че Ник се принуди да отстъпи крачка назад. — Ако се оплача, Гарви няма да ме пускат на свиждане с баща ми.

— Как така няма да те пускат! Та той ти е баща! Моля ти се, кажи ми какво точно става?

Сара продължи напред, но по някое време заразправя на Ник за предишния ден: как отишла на черква и така нататък, та чак до връщането си у дома, където намерила бележката върху спалния чувал.

И спря на място едва когато дойде време да пресекат улицата пред училището.

— И друго нещо се случи. Като бях у госпожица Филипс, нарисувах една много странна картина. На някаква тъмна стая, пълна със скелети и черепи.

Ник усети как косата по тила му настръхна, а някъде в далечните ъгълчета на съзнанието му гласовете пак взеха да си шепнат.

— Имах чувството, че съм обладана от дух или нещо от тоя род — довърши Сара, а гласът ѝ стана толкова тих, че Ник едва я чуваше.

— И аз така се чувствам — каза тихо. — Само че през повечето време. — И още посред улицата Ник почна да ѝ разправя за случилото му се предишната вечер. — Ужасно беше... а на всичко отгоре имам чувството, че баща ми е готов да ме върне в болницата.

— И какво по-точно видя? — попита Сара, спряла се в основата на стълбището към главния вход на училището. — Опиши ми какво видя. На какво ти приличаше?

Този път беше ред на Ник да вдигне рамене, но гласовете в главата му се разприказваха малко по-оживено.

— Едни такива, особени работи... плътни черни линии... — Затърси по-точни думи. — Приличаха на огромни греди или нещо такова, нали разбираш? Като...

— В колко часа стана? — прекъсна го Сара.

Гласовете съвсем се засилиха, но нито му крещяха, нито му пищяха, нито виеха от бяс или от болка, или нещо такова. По-скоро май настояваха да ѝ разкаже всичко за тях.

— Започна се по време на вечеря — рече Ник. — Качих се в стаята си, та баща ми да не види колко съм зле, но, изглежда, съм почнал да хвърлям разни работи или нещо от този сорт, понеже по някое време те дойдоха и ми направиха инжекция.

— В колко часа? — не го оставяше на мира Сара. — Инжекцията имам предвид.

— Някъде около осем ще е било. Но не съм сигурен.

— Горедолу по времето, когато си тръгнах от къщата на госпожица Филипс — отбеляза Сара. — А стаята, която рисувах, докато на теб са ти се привиждали онези неща, наистина имаше дебели греди по тавана си.

Гласовете се развълнуваха още повече и Ник изведнъж мярна нещо в периферията на зрението си.

Череп?

Но не беше съвсем сигурен, тъй като то също толкова бързо изчезна.

— Не си спомням точно... Беше много тъмно, а гласовете пищяха все едно, че тях ги изтезваха или убиваха, или... — Тръсна глава. — Не ми се ще дори да се сетя. — Изкачи стъпалата и отвори тежката врата едновременно с биенето на звънеца. — Искаш ли да се видим след училище?

Сара се поколеба само за миг, но мигът се стори на Ник цяла вечност. Най-после тя кимна.

— Разбира се.

Още преди да се пъхне на чина си за първия час — но така и не успя да избегне ядния поглед на учителката, — Ник вече бе взел две решения.

За пръв път в живота си ще се напъне не да забрави, а да запомни поредната си халюцинация.

И няма да позволи никому — нито на семейство Гарви, нито другиму — да се отнася със Сара така, както се бяха отнесли с нея предната вечер.

Никога.

* * *

Конър Уест огледа печално голямата червена оценка „слаб“ в долния ъгъл на контролното по английски, после го смачка на топка и го хвърли майсторски в кошчето, което беше на пет метра от гардеробчето му в коридора. Ако английският беше баскетбол, всеки път щеше да бележи кош на контролните. А сега, ако иска да се спаси да не го скъсат по предмета, ще трябва да представи допълнителен реферат върху някоя книга. Или да изнесе пред целия клас доклад върху някой от авторите, които изучаваха; но дори учителката му госпожа Розел знаеше, че никога няма да го направи. Явно рефератът беше последният му шанс, ако иска да не му се наложи да хвърля и бележника в кошчето като контролното.

Майната му.

Сега ще трябва да хапне набързо и да заседне за половин час пред някой от компютрите в библиотеката, за да намери в сайта с резюмета „Клиф Ноутс“ някоя от книгите, включена в списъка на госпожа Розел. То и ползването на резюметата от „Клиф Ноутс“ се броеше за измама, но дори и дъртата госпожа Розел беше сигурна, че той книгата така и няма да я прочете.

— И все пак писането ще трябва да е от теб, Конър — беше му казала преди малко, след като го задържа след часа. — Но хич не си прави сметка да минеш с „копи“ и „пейст“. Всички сайтове съм прегледала, да не говорим, че имам и една програма, дето следи появата и на най-новите страници и сравнява с тях онова, което си

предал. Опитай се поне да парафразираш, че да имам основание да ти пиша един „добър“. Окей?

Е, какво друго можеше да й отговори? Ако го скъсат по английски, няма да мине в по-горния клас.

Да не говорим, че баща му ще му вземе ключовете от колата.

— Пак макарони със сирене за обяд — изкоментира съседът му по гардеробче Боби Фендлър.

— Чудничко! — блъсна Конър вратата на своето и завъртя комбинацията. — Да ти е драго да псуваш! Ако са като вчерашните, направо ще се издрайфам в занималнята.

— Здравсти, Конър — чу зад гърба си гласа на Тифани Гарви. И изведнъж му просветна пред очите.

А още по-хубаво му стана след като се извърна и срещна погледа й. Тя искаше да му каже нещо и той моментално се сети за хапчетата, които продаваше предната седмица. Дали пък няма нови...

— Не искаш ли да ме заведеш в „Макдоналдс“? — попита Тифани и взе да навива един рус кичур около пръста си и да прокарва език по долната си устна по начин, който мигновено изби от главата му всички мисли за ходене в библиотеката през следващия час.

— Става — рече й. Но се сети за състоянието на портфейла си, та погледна към Боби Фендлър. Боби винаги разполагаше с куп пари. — Що не дойдеш и ти?

— За предпочитане е пред макароните със сирене. — Боби се спря точно преди да хвърли раницата си в гардеробчето и огледа замислено Тифани: — Ще се връщаме ли после?

— Зависи — сви рамене Тифани.

— От кое?

— От това какво ще си купите — отговори Тифани. Озърна се да не ги подслушва някой, после потупа раницата си. — Ако купите онова, което продавам, следобед отивам на шопинг.

Пътюм забраха и Елиът Наш. На паркинга Тифани се пъкна на предната седалка до Конър, а другите две момчета се наместиха отзад. Конър така подпали задните гуми на излизане от паркинга, че сигурно намали бъдещия им пробег с поне две хиляди километра.

Само десет минути по-късно съобщиха през малкото високоговорителче поръчките си и зачакаха храната.

— Та аз, значи — реши да пристъпи директно към въпроса облегалата се на задната врата на Конъровата кола Тифани — имам още от ония сини бонбончета.

— По колко? — попита Конър.

— Десетарка парчето.

— Десет долара? — проплака Елиът Наш. — Откъде у мен толкова мангизи?

— Боби има — съобщи Конър и изгледа приятеля си в огледалото. — Пич, дай на заем една двайсетарка, а?

— Първо ми върни ония, дето ти ги дадох по-рано.

— Ще ти ги дам бе. Вкъщи са ми. Още следобед ти ги връщам.

— Лъжец — измърмори Боби, но все пак извади портфейла си и връчи двайсет на Конър.

— Дай ми и на мен десет — примоли му се и Елиът. — Много те моля.

— Аз затова ли блъскам всяка вечер да зареждам стелажите в „Уол-Март“ — озъби се Боби, но и на Елиът даде десетачка. — Само че тоя път искам да си ми върнете парите. И двамата — добави и изгледа кръвнишки отражението на Конър Уест в огледалото.

Конър само сви рамене:

— Нали ти обещах преди малко да ти ги върна?

Тифани събра парите, бръкна дълбоко в раницата и им раздаде сините капсули — две за Конър и по една за момчетата отзад.

Храната пристигна, но изведнъж на Конър му се отяде — хапчетата в шепата му вече му говореха. Тифани сякаш разчете мислите му:

— Да не си посмял да вземеш, преди да си ме закарал до оня мол до затвора.

— А след мола какво ще правиш? — попита Конър.

Тифани забели очи:

— С тебе — нищо. Ти така ще си се надрусал, че и една беля няма да можеш да направиш като хората.

Конър се захили и пусна хапчетата в джоба на ризата си. Голяма работа, че нямало да може да вкара Тифани Гарви в беля. Дреме му на него за Тифани!

Колко други начини за правене на бели знае той!

Сара седеше зад рисувателната си маса и оглеждаше композицията, която Бетина Филипс беше подредила върху катедрата: кристална топка, плод, сребърен чайник и черно-бяла порцеланова чашка за чай с чинийка със сребърни кантове — всичко това върху карирана покривка, чийто монохроматичен десен се отразяваше в лъснатия до огледален блясък чайник. Поставеният отдясно прожектор хвърляше във всички посоки сенки и отражения, та от художника се искаше не само да нарисува натюрморта, ами и да се съобрази и със светлосенките.

Сара реши да започне с кристалната топка, която доминираше предния план и леко прикриваше останалите предмети, но пръстите ѝ отказваха да вземат молива от пресован въглен, а се колебаеха около маслените пастели. Накрая, без да се замисля, взе среднокафвия.

С няколко широки движения центрира масата на две-трети от височината на листа, но като го погледна, Сара усети, че светлината не идва странично, както им беше обяснила госпожица Филипс, а от големите южни прозорци зад мъжа...

Чакай, чакай!

Какъв мъж?

Какви са тия прозорци?

Вдигна очи. Натюрмортът си беше непроменен на масата.

Всичко си беше като преди малко.

Но щом сведеше поглед към листа...

И добиваше усещането, че самата хартия съдържа скрит под повърхността ѝ образ, който се мъчи да излезе наяве.

Или беше заключен в ума ѝ и се проектираше върху листа, настоявайки тя да му придаде форма и да го извади на бял свят.

Сара изключи мисълта си, остави ръката си да се движи самостоятелно и се изгуби в странныя свят, който създаваше.

С тази уговорка, че не го създаваше — той си беше реален свят: или съществуващ някъде, или съществувал, или предстоящ, или...

Ръката ѝ се движеше все по-бързо, оставяше един пастел и вземаше друг, изпълваше листа с форми и цветове със смели, сигурни

движения, а класната стая изчезваше от съзнанието ѝ, съсредоточило се единствено върху създаващото се на хартията изображение.

* * *

В кабинета по математика на втория етаж кокалчетата на Ник Дънигън побеляха от стискане на ръба на чина. Но болката в главата му не щеше да се махне.

Днес обаче го измъчваха не само бесните гласове, но и нещо ново.

Куче!

А кучето виеше — от бяс или болка, а може би и от двете.

В това време един от гласовете се извисяваше над останалите със своя гаден смях, който разцепваше като банциг мозъка му.

Стържещият смях се усилваше успоредно с нарастващия кучешки вой, а в периферията на полезрението си Ник мерна някакво движение и се вкочани от ужас какво ли ще последва. И само след секунда го видя: огромно жълто куче, което се нахвърли отгоре му из една невероятна тъмнина със зейнала паст, със стичащи се от острите му зъби лиги, с бясно хъхрене в гърлото.

Воят се засили, безумният смях стигна до кресчендо и пулсиращият череп на Ник всеки момент щеше да гръмне, но в този миг кучето се пръсна с кървавочервен взрив, който закри всичко останало от очите му.

Ник Дънигън изскимтя от ужас пред ада, в който пропадаше, и се замоли за спасение.

Спасение за самия него си, но и за виещото куче. И ето че видението взе да избледнява и бесният кучешки вой постепенно премина в мъртвешко гъргорене.

* * *

Двукратното пляскане с ръце на станалата от катедрата си Бетина Филипс стресна Сара:

— До края на часа остава малко, така че почвайте да разчиствате масите и да прибирате нещата си.

Очите на Сара се преместиха от учителката към стенния часовник: ама наистина ли беше минал целия учебен час? Та тя почна да работи само преди няколко минути! Но с часовника не можеше да се спори: последният за деня звънец щеше да бие само след минути!

Оттам погледът ѝ се сведе към разстлания пред нея лист.

Не, рече си. Това не съм го нарисувала аз! Няма начин!

* * *

Тишината обгърна като плащаница Ник и окончателно изтри халюцинациите му така, както прекъсна и гласовете в главата му. Това обаче не пречеше на затворилия очи Ник все още да вижда завинаги запечатилия се в съзнанието му образ на умиращото куче. Напъна се да го прогони заедно с напрегнатостта, стегнала всички мускули на тялото му. Остана да седи неподвижно, с изпънат гръбнак, с вперен в една точка поглед. Усети, че съучениците му го гледаха и си зашушукаха по негов адрес, но му беше безразлично. Искаше само едно. Едно-единствено нещо.

Да види Сара Крейн.

Трябваше да я види.

* * *

Шокът от нарисуваното я изтресе със силата на бейзболна бухалка и Сара не можа да откъсне очи от творбата си.

Дъхът ѝ спря при вида на оцветения в сепия образ на пищящия мъж, пъхнал ръце в устата на побеснялото от болка куче, чиито вътрешности се бяха разлетели от корема му и разсипали по окървавената маса. В ръката си мъжът държеше скалпел, от който капеше кръв, а острието му отразяваше слънцето, нахлуващо през високите прозорци зад гърба му.

Постепенно цялото ѝ тяло се вдърви. Как е могла да го нарисува? А и какво ще каже Бетина Филипс, като види какво е направила? Сгъна

мигновено картината на две, та никой да не мерне какво е сътворила, и взе да мисли трескаво.

— Имате ли въпроси? — обърна се госпожица Филипс към класа.

Звънецът би и всички се устремиха към свободата, предлагана от края на учебния ден.

— Оставете рисунките си на катедрата — опита се да надвика създалия се шум учителката. — И не забравяйте да си напишете имената.

Учениците се струпаха около вратата на класната стая. Единствена Сара остана назад, сгъна повторно рисунката и я напъха в раницата си.

Няма да покаже тази рисунка никому. На когото и да било.

Но още преди мисълта да се оформи в главата ѝ, Сара си даваше сметка, че няма да изпълни докрай намерението си.

Поне един човек ще я види.

На всяка цена трябва да намери Ник.

И то веднага.

* * *

Ник усети, че нещо не е наред в мига, в който видя слизащата по главното стълбище Сара. Лицето ѝ беше посивяло, куцането ѝ бе подчертано от всякога, но тя и дума не обели, а го изчака да отвори пред нея тежката външна врата и да излязат на яркото слънце пред училището.

— Какво има? — попита я след като първо пое раницата ѝ и двамата тръгнаха по тротоара. — Да не ти е лошо?

Сара пое глътка живителен студен въздух и завъртя глава:

— Случи ми се нещо в часа по рисуване. Ама нещо адски странно! Нали ти разправях за това, че се бях потопила в една картина дотолкова, че нямах никакъв спомен как съм я нарисувала?

Пулсът на Ник се учести, но той само кимна безмълвно.

— Днешната ми рисунка беше още по-гадна от предишната — каза Сара. Стигнаха до ъгъла, пресякоха и продължиха по пътя си. —

Отвратителна. — И Сара чак потръпна. — По-отвратителна не можеш да си представиш.

Ник се спря и се извърна към нея:

— Предаде ли я?

— Ти, какво, майтап ли си правиш? — забели очи Сара.

— Къде е? — попита Ник и по необичайно дългото забавяне от страна на Сара веднага усети, че я носи. — Дай да я видя.

Погледите им се срещнаха за миг и му се стори, че тя ще се запъне. Но тя, вместо да завърти глава, я килна към раницата си:

— Вътре е. На дъното.

Ник дръпна големия цип и измъкна сгънатия дебел рисувателен лист, но изведнъж се поколеба: наистина ли държеше да я види? И в същото време осъзна: късно е вече. Ще *трябва* да я види, независимо дали иска или не.

Не може да не знае за какво става дума.

Мъчейки се да успокои разтрепераните си пръсти, Ник разгъна листа и впери поглед в изображението.

— Боже мой... — прошепна, но гласът му утихна при кошмарния вид на изкорменото животно, нахвърлящо се върху своя мъчител. И едва след като запамети и най-малката подробност, пак го сгъна и го набута в раницата на Сара.

Сара беше впила очи в неговите и го чакаше да каже нещо — каквото и да било — но той само продължи по пътя им и тя пое редом с него.

Вървяха смълчани няколко минути. Ник наруши тишината чак когато се отдалечиха на три преки от училището:

— Виждах какво рисуваш — рече тихичко. И добави: — Дори чух кучето.

Сара пак го зяпна. Хем беше убедена, че го е разбрала правилно, хем се надяваше да греша.

— Какво искаш да кажеш? Че наистина видя...

— Чух кучешки вой. По-скоро писък. После го и видях. Същото това огромно, жълтеникаво куче, което се носеше към мен и...

— Кога? — прекъсна го Сара. И пак беше сигурна, че предугажда отговора му, но в същото време търсеше и нещо друго. Нещо друго, освен истината. — За снощи ли говориш?

Както очакваше, Ник завъртя глава:

— Преди малко — рече със същия тих глас. — През последния час. По математика. Точно тогава ми се яви тази ужасна халюцинация. Или поне ми се стори, че е халюцинация. Но... — затърси той безуспешно някакво друго обяснение, — по-скоро съм виждал и чувал онова, което ти си рисувала. *Докато си го рисувала!*

Сара се спря, а думите на Ник останаха да висят помежду им.

— Не... не те разбирам — промълви.

Ник понечи да ѝ отговори, но в същия миг го прекъсна вой на гуми и една кола закова току до тях.

Зад волана ѝ седеше Конър Уест, а по нахилената му физиономия Ник моментално прецени, че се е надрусал.

Или е пиян.

Или и двете.

Пресегна се да дръпне Сара, за да продължат по пътя си, но Конър се измъкна от шофьорското място, затръшна вратата и заобиколи отпред колата така, че да се изтъпани пред тях с провиснали рамене и с ръце на хълбоците.

— Накъде сте тръгнали вие двамата?

Чуло гласа на Конър, едно едро куче вълча порода изскочи иззад съседната къща, разлая се бясно и взе да се щура покрай оградата, която отделяше двора от тротоара.

Още с първия кучешки лай гласовете в главата на Ник се съживиха и взеха да се надвигват със същия бяс, с който лаеше кучето, макар Ник да не успяваше да схване дори една дума от крясъците им.

Бяха прекалено много, прекалени силни, а и кучето бе почнало да вие и...

От колата се измъкнаха и Елиът Наш заедно с Боби Фендлър, и се приближиха, а Сара се стресна от леко изцъклените им погледи и злобните подигравателни усмивки по устните им.

Ник се бореше против възцарилия се в главата му хаос, но и дума не успя да продума, преди Сара да го хване за ръката:

— Върви — прошепна му. — Просто си върви по пътя.

Ник стисна ръката ѝ и пристъпи напред, но Конър му се изпречи.

— Остави ни на мира, ако обичаш — фиксира го с поглед Сара.

— Защо? — озъби ѝ се Конър. — Кой ви е разрешил да се навъртате насам?

Кучето взе да лае по оградата.

Сара се поколеба, но като погледна тримата изпречили се на пътя им, изведнъж ѝ писна:

— Тоя тротоар да не е твой?

— Тротоарът си е наш — заяде се Елиът Наш. — Освен това сме повече от вас и не щем да ни ходите по тротоара. Загрявате ли?

В мига, в който думите на Елиът стигнаха до ушите му, гласовете на Ник почнаха да вият.

— А ако не загрявате какво ви редя, кучето ми ще ви научи — обяви Конър. — Полицейско е.

— Да не си посмял... — отвори уста Сара, но Конър Уест вече насъскваше песа.

— Ей, Кинг! Дръж, мойто момче, дръж!

Кучето се хвърли срещу оградата, но после се отдръпна и моментално млъкна. Присви се към земята и заголи дългите си остри зъби.

От гърлото му долетя заплашително ръмжане, при което Елиът Наш отстъпи крачка назад.

— Добре бе, Конър — рече, но далеч не толкова самоуверен, колкото беше звучал само преди секунди. — Може пък...

При вида на ръмжащото куче, което се канеше да прескочи оградата, Ник така силно стисна ръката на Сара, че насмалко да ѝ изпотроши костите:

— Лаят — прошепна ѝ. — Воят. Пак почнаха. — Гласовете виеха отново в главата му, но един се открояваше над цялата какофония.

Убий го! — пицеше гласът. — *Веднага го убий!*

Едновременно с него се разнесе и крясъкът на Конър Уест:

— Давай, Кинг! Дръж!

Хаосът в главата на Ник се сля с действителността и животът взе да протича в забавен каданс.

Ръмжащото куче направи мощен скок и прелетя над оградата с оголени зъби, насочени право към лицето на Сара.

А самата Сара се смрази при появата на рисунката в съзнанието ѝ.

Онова, нарисуваното куче — *и то ли беше немска овчарка?* — беше разтворило уста точно като това, дето летеше към нея!

С тази разлика, че сегашното не умираше, ами нападаше със стичащи се от бърните му лиги и с побеснял поглед. Но, така или

иначе, беше същото куче.

Убедена беше, че е същото куче.

Само че нищо не можеше да направи, за да го спре. След миг челюстите му ще се впият в шията ѝ, зъбите му ще разкъсат плътта ѝ...

Ник също не изпускаше от око огромния пес, който прелетя над оградата и сега се носеше към Сара, но ръмжането му се заглуши от онзи глас, който се чуваше все по-силно и съдържащо повече бяс и от самото куче.

Убий го! Убий го! Моментално го убий!

Ръката на Ник се вдигна, но той забеляза, че не само тя се надигна да опази Сара от връхлитащото я куче. В ръката му се беше озовал и нож с голямо, лъскаво острие, извито най-отпред нагоре като кинжал.

Ник вдигна ръката с ножа пред снишаващото се към Сара куче, дръпна го рязко нагоре и го извъртя, разсичайки кучешкия корем чак до гърдите. От гърлото на Ник се разнесе вой от чист бяс и ръката му направи последно рязко движение с ножа.

Разпраното тяло на кучето се приземи само на два-три сантиметра от нозете на Сара и кръв бликна от огромната рана, която бе разсякла целия му торс, а Ник не можеше да откъсне очи от ножа в ръката си.

Само дето в нея нямаше никакъв нож.

Ръката му си беше празна.

А гласовете в главата му изведнъж млъкнаха.

Конър Уест се беше втренчил в кучето, което току-що беше насъскал да нападне Ник и Сара. Но след една невероятно кратка секунда животното се беше размазало върху тротоара, червата му се точеха по бетона, нозете му потръпваха и гърлото му едва гъргореше.

— Какво направи бе? — изкрещя Конър и се свлече на колене до умиращото псе. Но щом протегна ръка да го погали, Кинг внезапно го прониза с поглед и заби ядно зъби над китката на господаря си.

Конър нададе бесен вой, който премина в агония, и задърпа ръката си от кучешките челюсти.

Само след секунда кучето издъхна на угасващата дневна светлина.

— Убиец! — изрече задъхано Конър, хванал разкъравената си ръка. — Уби ми кучето!

Боби и Елиът взеха да отстъпват, но Конър се надигна от кучешкия труп и пристъпи към Ник.

Елиът Наш успя да го дръпне за ръкава:

— Зарежи го тоя... дай да изчезваме.

Но Конър не се поддаде, а закова с погледа си Ник:

— Ти го уби, ши...

Но преди да успее да довърши изречението си, вратата на съседната къща се отвори и на верандата излезе жена с притиснат към ухото мобилен телефон:

— Конър и приятелчетата му, заедно с Ник Дънигън — повиши глас жената, та тийнейджърите на тротоара добре да чуят какво говори. — Момичето не го познавам... кучето ми се вижда умряло... Не знам как са го направили... Ще те изчакам. — Слезе от верандата и се запъти към групата младежи. — И те ще те изчакат. Никъде няма да мръднат.

Но Сара почти не обърна внимание нито на приближаващата жена, а още по-малко пък — на приказките ѝ.

Не беше в състояние нито да се помръдне, нито дума да обели.

Кучето беше захапало Конър точно така, както онова, нарисуваното от нея, беше захапало своя мъчител.

Но друго нещо не се връзваше.

Мъжът на картината държеше скалпел.

А Ник Дънигън нямаше нищо в ръката си.

И все пак кучето лежеше мъртво, с корем, разцепен чак до гърлото.

Не е възможно.

Но фактът беше налице...

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Анджи Гарви измина четирите пресечки до дома на Дан Уест с побелели от стискане на волана кокалчета. Само това ѝ липсваше в претоварения ѝ понеделнишки следобед: да ходи да прибира Сара Крейн по молба на обадилия се шериф.

Да не говорим, че изобщо не беше молба. А по-скоро *заповед*. Май сбърка, дете взе това приемно дете.

Сега Мич ще побеснее.

Спря пред съседната на шерифа къща в мига, в който слязлата от колата си Лили Дънигън пресичаше улицата към малката група пред дома на Уест. Успя да разпознае сред насъбралите се както Сара, така и Ник Дънигън. Но видя освен това и нещо на тротоара, покрито с напоена с кръв хавлия.

— Благодаря ти, че дойде, Анджи — посрещна я Дан Уест. — Станало е... — и затърси подходящ израз — малко произшествие... тук... и се нуждаем от разрешението ти да извършим обиск на Сара и на раницата ѝ. А така също и на Ник и неговата раница — обърна се към Лили Дънигън.

Анджи стисна устни. Какво ли е направила Сара? Освен ако белята, заради която я вика шерифът, не я е направил Ник Дънигън. Е, отсега нататък — никакво вземане-даване между Сара и Ник... дете цял град го знае, че трябваше да си седи в психиатрията.

— Търсете, колкото искате — каза Анджи. — Но все пак държа да знам какво... — Гласът ѝ обаче се изгуби при вида на щръкналите изпод напоената с кръв хавлия четири кучешки лапи. — Да не би някой да е прегазил кучето?

— Става дума за моето лично куче — прекъсна я Дан. — И не е прегазено. А някой му е разпорил корема.

Погледът на Анджи се премести върху Сара, но момичето май и досега не беше забелязало, че е дошла. Стоеше си там, вперило очи в земята като някакъв идиот.

— Не мога да повярвам — заяви Лили Дънигън и прегърна през рамо сина си. — Ник не е способен на такова нещо.

Ник се опита да се отърси от ръката ѝ:

— Конър го насъска насреща ни. То скочи през оградата като да се нахвърли на Сара, после изведнъж взе да кърви. След това се свлече на тротоара и... — Този път се изгуби гласът на Ник, който нямаше сили да опише видяното.

А Лили огледа мрежестата ограда около имота на Уест и минаващата отгоре ѝ островърха бодлива тел:

— Сигурно го е раздрала оградата.

— По нея няма нито козина, нито кръв — обори я Дан. — А и самата рана има вид по-скоро на срез, а не на раздиране, макар че последна дума по въпроса ще има ветеринарят.

— Учила съм за медицинска сестра — каза Анджи. — Нека погледна. — Вдигна хавлията, но бързо я пусна, за да не повърне. — Боже мили!

— Той го направи — посочи Боби Фендлър към Ник.

— Добре де! Спокойно! — стисна предупредително Дан Уест рамото на Боби със сила, доста по-красноречива от думите му. — Вече чухме мнението ти. — След което се извърна към Лили и Анджи. — Кръв всъщност няма никъде, освен по Конър, който твърди, че кучето го било ухапало, когато се опитал да му помогне. Трябва много да го е боляло, та да не го е познало. Невъзможно е обаче някой да извърши такова деяние, без поне малко кръв да остане по него.

— А Конър къде е? — попита Лили.

— Жена ми го закара до болницата.

— Какво търсите всъщност?

— И аз не знам — призна си Дан Уест. — Но реших, че няма да е редно да претърсвам вещите им без да имам разрешение от вас двете с Лили. Не за друго, а защото става дума за моето куче и моя син, и не ща някой после да разправя, че съм подхвърлил някакви улики против тези деца.

Анджи грабна раницата на Сара и я набута в ръцете му:

— Търси колкото искаш. И аз държа да знам, ако Сара има нещо общо с тая история.

— Ще трябва да започна от Ник — прехвърли Дан вниманието си към Лили Дънигън. — Все пак и Елиът, и Боби твърдят, че той...

— Елиът и Боби ще кажат всичко, което им дойде на ум, само да не ги изловят за нещо — прекъсна го Лили. — А ако са сигурни, че ще им се размине, сто на сто ще гледат да натопят Ник. Но ти гледай там, макар че каквото и да търсиш, съмнявам се, че ще го намериш у Ник.

Ник застана пред Дан.

— Разкрачи се и вдигни настрани ръце — нареди му Дан. — Носиш ли някакво оръжие по себе си или в раницата?

— Не — отвърна Ник.

Дан опипа джобовете му, отупа го навсякъде, после отвори раницата му и изсипа съдържанието ѝ на тротоара.

Нямаше нищо, освен учебници, тетрадка, няколко химикалки и полупразно шише вода.

Убедил се, че у Ник няма никакви улики, Дан Уест се зае с раницата на Сара и само след секунди държеше разтворена картината, нарисувана от нея преди по-малко от час.

На Анджи ѝ беше достатъчен един бегъл поглед, за да се убеди на мига, че каквото и да беше станало с кучето на шерифа, Сара Крейн — дъщерята на осъден убиец — има пръст в цялата работа.

Самото ѝ семе беше лошо.

Като разгледа нарисуваното кръвопролитие — съответстващо напълно на кучешкия труп на тротоара — Дан пребледня:

— Това твое ли е? — попита Сара.

— Да — кимна тя. — В часа по рисуване я направих — прошепна.

— В часа на *Бетина Филипс* — добави Анджи с разтреперан от бяс глас.

Сара усети моментално, че Анджи исках да прехвърли цялата вина върху учителката ѝ.

— Но тя изобщо не я е виждала. Не ѝ я предадох... Тя няма нищо общо с тази рисунка, а и аз самата нямам нищо общо...

— Така е, като почитат сатаната — рече Анджи и посочи рисунката, която все още беше в ръцете на Дан Уест. — С това се занимават те — с животински жертвоприношения! Убиват невинни животни, та...

— По-спокойно, Анджи — възпря я Дан. — Стига с тия безразборни обвинения. По-добре ме остави да проследя тая работа до дъното ѝ, а?

— Няма дъно — отсече Анджи, приковала с очи Сара. — Злото е бездънно. Неизчерпаемо.

Дан пое дълбоко въздух и продължи да претърсва раницата на Сара, но и там попадна на същата колекция от книги и химикалки като в онази на Ник.

Но нито един нож, нито един окървавен парцал, с който са се почиствали. Нищичко.

— Окей — проточи, а очите му шареха по четиримата млади хора, търсейки нещо — без значение какво, — което да му подсказе какво точно се е случило. Но и тук, както и в раниците и в колата на Конър, не намираше нищичко. — Можете да си вървите у дома, но на всички следва да ви е ясно, че разследването далеч не е приключило. Още сме в самото начало. Но ви обещавам, че ще разкрия какво е станало с кучето ни.

Елиът и Боби понечиха да си тръгнат.

— Ами тези двамата? — обади се Лили Дънигън. — *Техните* родители няма ли да извикаш? Защо не претърсиш и техните раници?

— Защото никой не ги обвинява в нищо — отвърна й Дан Уест с нескрита досада. — Що се отнася до колата на Конър, давам ви дума, че вече я претърсих из основи. Дори Ник и Сара не твърдят да са направили каквото и да било. В същото време и Конър, и Боби заявяват, че Ник го е сторил, а пък според Елиът и Сара е била достатъчно близо до кучето, че да го е извършила.

Лили Дънигън поведе Ник към колата им, Дан Уест извади от багажника на полицейския автомобил брезент и взе да увива в него кучето, а Сара започна да си прибира вещите в раницата. Анджи я наблюдаваше и усещаше как кръвното ѝ се вдига с всяка изминала секунда. Когато Сара най-после свърши, Анджи я поведе, без дума да каже, към колата и я запали, преди още Сара да се беше качила.

Мълчанието ѝ обаче трая само колкото да отлепи колата от бордюра.

— Къде ходи снощи, след като изхвърча от къщи като глезена лигла?

— На разходка — отвърна Сара.

— Разходка — повтори Анджи с глас, който преливаше от сарказъм. — Как пък успя цели часове да се разхождаш на тоя студ с тоя твой крак и хълбок.

Сара вдигна очи и я изгледа от упор:

— Нищо лошо не съм направила — рече с вбесяващо спокойствие.

Кръвното на Анджи нахлу в червената зона, заедно с яда ѝ:

— Досега съм те хванала да лъжеш и да проявяваш непослушание и пълна липса на уважение, а сега се набъркваш и със сатаната. — Млъкна, за да си поеме дълбоко въздух. — Много добре разбирам смисъла на рисунката ти — продължи. После се извърна и погледна Сара с очи не по-малко студени от въздуха навън. — На теб Бог ще ти е съдник, млада госпожице. Но преди да те накаже той, ще те накаже Мич. А след него и аз.

* * *

Седнала до масата в трапезарията, Сара не можа да прецени кое е по-лошото — да слуша тирадата на Анджи Гарви за „злото“, което „носела в себе си като сатанинско семе“, или възцарилата се в цялата къща злокобна тишина в очакване на завръщането на Мич Гарви. А когато той най-сетне се прибра през задната врата в шест без пет, първата му работа беше да извади една бира от хладилника, да я отвори и да се запъти през трапезарията към всекидневната, където го очакваха диванът и телевизорът му.

— Какъв ти е проблемът? — изръмжа на Сара. — Що не подреждаш масата и не готвиш вечерята?

— Семейен съвет — обяви Анджи, преди Сара да успее да отвори уста. После се провикна по посока на стълбите с покана Тифани и Зак да слязат.

Мич, успял да се ядоса още преди Анджи да му съобщи за станалото през следобеда, седна на обичайното си място на масата и впери мрачен поглед в Сара:

— Сега пък какво си направила да пицисаш майка си?

Сара прехапа първите думи, които ѝ дойдоха на езика.

Имаше ли изобщо смисъл да напомня на Мич, че Анджи не ѝ е никаква майка и че майка ѝ е починала? Щеше само да го вбеси повече. Реши, че най-добре засега е само да свие неангажиращо рамене и да си мълчи. След малко по стълбите изтопуркаха и Зак и

Тифани. Живата картина в трапезарията моментално им подсказа, че Сара пак е сгазила лука, та с огромно желание заеха местата си.

— Днес следобед ми се обади Дан Уест — обяви Анджи, приковала с поглед Сара. — Някой заклал кучето му. По най-жесток начин. А Конър бил в болница.

Сара забеляза как Тифани се вдърви, а очите ѝ зашариха тревожно първо към майка ѝ, после към баща ѝ, но момичето запази мълчание.

— Та за какво ти се обади Дан? — попита Мич.

— Защото — пак заби Анджи ледения си поглед в Сара — нашата малка почитателка на сатаната била замесена. Наложил се Дан да претърси раницата ѝ още там, на тротоара, пред очите на целия град. Изтръпвам, като си помисля какви ги приказват сега по наш адрес.

И без да вдигне очи, Сара усещаше, че всички погледи в момента са впити в нея и направо почна да се задушава от беса на Анджи и омразата на Тифани и Зак.

— Унизителна история — изплю Анджи.

— Добре де, Сара какво е направила? — излюбопитства Зак. — Наистина ли е убила кучето на Конър?

— Дан още не знае със сигурност — отговори Анджи. — Но затова пък ето какво е направила! — И хвърли рисунката на Сара на масата, а Тифани се задави при вида на окървавеното куче.

— Ега ти ужаса — прошепна Зак. — Адски гадно!

— Не давам повече да ми спи в стаята — каза Тифани и вдигна очи от картината да погледне майка си. — Хич и не си мисли, че ще ме принудиш!

— И какво по-точно стана? — не обърна Мич внимание на Тифани, поне за момента. — Кой друг беше там?

— Двама приятели на Конър — отговори Анджи, после млъкна за миг. — И Ник Дънигън.

— Ник Дънигън? — повтори Мич. — Той, че е откачен — откачен е, но не съм чул да вреди някому, освен на себе си. Пък и какво общо има тая рисунка с него? Сара я е нарисувала след като се е случила случката, така ли?

— Нарисувала я е преди да умре кучето — подчерта Анджи. — Чак после изкормили кучето, но тъкмо така, както го е нарисувала

нашата малка художничка!

— А кой държеше ножа? — попита Зак. — Сара?

— Точно там е работата, че не е имало никакъв нож — каза Анджи и пак изгледа Сара. — Поне никой не е видял нож, нито са намерили такъв.

— Хайде стига, Анджи — изгълта на един дъх половината си бира Мич. — Как е умряло кучето според теб, след като никой не е имал нож... Или скалпел, като на картината, да речем?

— Магия — отсече мрачно Анджи Гарви.

— Ти пък сега... — поде Мич, но Анджи го прекъсна:

— Нарисувала е картината в часа при *Бетина Филипс* и само след половин час всичко се сбъднало! Точно така, както го нарисувала!

— Ами че нали и ние точно това рекохме снощи — изсъска Тифани. — Че злото, което е поразило баща ѝ и майка ѝ, ще я стигне и нея.

— Престанете с тия глупости... — пак се опита да каже Мич, но този път дъщеря му го пресече.

— Няма да престана, докато тя не се махне оттук — продължи да беснее Тифани. — Не я ща повече в стаята ми и никой не можа да ме накара да я приема насила!

А Зак извърна картината към себе си да я разгледа по-отблизо.

— Ама то това куче наистина прилича на Кинг... Тя откъде е знаела той как изглежда? И как е накарала оня, лудия Ник, да... — И сам се надсмя на думите си: — Няма значение. Той все пак си е луд, нали? — И погледна към майка си: — Добре де, какво ще я правим в такъв случай?

На Сара изведнъж ѝ се стори, че е станала невидима.

Как могат да говорят така по неин адрес, все едно нея изобщо я няма? Но все пак премълча и зачака да чуе какво ще кажат по-нататък.

— Смятам да се обадя на Кейт Уилямс — обяви Анджи. — Да идва и да си я взима.

Сърцето на Сара подскочи при тази неочаквана надежда. Нима е възможно — ама *наистина* възможно? — да не остане тук дори само за още една нощ?

— Чакайте сега — възпря ги Мич. — Дайте да се поуспокоим и да премислим.

— *Татко!* — изпищя Тифани. — Как можеш да оставиш тази... това *нещо* да живее у дома ни? След всичко, което направи?

— А ти да не мислиш, че парите растат по дърветата, а? — засече я Мич, после пак се извърна към жена си. — Нали по едно време ти споменах, че искам телевизор с голям екран за спалнята ни? Бях намислил да те изненадам, но ще трябва отсега да ти кажа. Ще го докарат утре. И ще го платим тъкмо с издръжката, която ни дават за нея. — Анджи само кръстоса ръце пред гърдите си и изгледа вбесена своя съпруг, но на Мич дори не му трепна окото. — От самото начало си знаехме, че ще ни изпратят дете със сериозни проблеми. Така че не виждам защо случилото се трябва сега да ви изненадва.

Обадì се на Кейт Уилямс, молеше се наум Сара. *Обадì ÿ се, умолявам те.*

— И на мен ми е не по-малко неприятно да я търпя у дома ни, но финансите ни са планирани предвид приходите, които окръгът ще ни плаща за това, че я държим, така че нямаме друг избор, освен да стиснем зъби и да я търпим.

— Ти да не би да си вярваш! — надигна се от масата Тифани.

За пръв път Мич се почувства в небрано лозе:

— Добре де, ще я настаним да спи на тавана или нещо такова — предложи, но Тифани му обърна гръб.

— Заклучвам вратата на стаята си — обяви Тифани — и не ми пука къде ще спи тя, стига да не е в близост до мен! — Фръцна се, и напусна стаята и само след секунди Сара я чу да тропа ядно по стълбите.

Вратата на стаята ÿ се затръшна.

А на Сара изведнъж ÿ се зави свят. Ами сега? Къде ще отиде? Ама и те защо не вземат да се обадят на Кейт...

— Ще си събереш нещата, щом Тифани отиде до тоалетната — каза Анджи и искрица надежда присветна в душата на Сара. — А после ще ти покажа къде ще спиш отсега нататък.

Краткотрайната надежда на Сара рухна с гръм и трясък. Стана ÿ ясно, че всичко вече е решено.

И че никъде няма да ходи.

* * *

В къщата бе настъпила промяна.

Бетина я усети в мига, в който отвори задната врата на „Шътърс“ и влезе в дрешника за работното облекло. Какво ли пък толкова е могло да се промени? Сигурно е уморена... Денят ѝ в училище никак не беше лек.

И въпреки това...

Вероятно заради тишината. Обикновено още с отварянето на вратата я посрещаше щастливият лай на Роки — полутериера, полуквото-ти-дойде-на-ум, когото беше спасила от гората преди пет години, — който веднага след това се тръшваше по гръб с надеждата да го погали по коремчето.

Днес обаче нямаше и помен от него, а и котарците не гледаха с укор празните си купички. По-точно казано, котарците никакви не се виждаха.

Бетина остави папката с ученическите рисунки върху сгъваемата маса до пералнята, сне палтото си, разви шала и също го окачи на куките до задната врата, после навлече чакация я винаги там огромен вълнен пуловер, предназначен да я предпазва от мразовития въздух поне докато се позатоплеше кухнята.

Днес обаче къщата ѝ се стори необичайно усойна.

Студена. Но и още нещо.

Какво ли?

Замръзна неподвижна, без нито един мускул да трепва по нея, и се заслуша.

Нищо.

Но дори и тишината не можа да я успокои. На път към кухнята усещането ѝ, че самата аура на къщата се е променила, се засили.

Дали има някой в къщата? Влизал ли е някой в нейно отсъствие?

Не.

Не беше това. Нещо друго имаше. Самата къща като да беше се променила, откакто излезе за училище сутринта.

В кухнята тъкмо взе чайника да му смени водата, когато целият ѝ тил настръхна.

С нея в кухнята има и друг.

Някой, или нещо, я следи.

— К-к-кой е? — провикна се с необичайно силен дори за собствените ѝ уши глас.

Нищо.

Понечи да остави чайника, но се сепна. Беше наполовина пълен с вода от сутринта и все можеше да ѝ послужи като някакво оръжие.

С което да отблъсне съществото зад гърба ѝ.

Стисна с все сила дръжката, стегна се и се извъртя рязко.

И не видя нищо.

Нищо освен Купър — черния в общи линии лабрадор, който се беше измъкнал се от гората седмица след като беше прибрала Роки, успя да събори само за час три статива и една маса, и остана за постоянно. Сега седеше кротко пред вратата за към мазето и не отлепяше очи от нея.

— Какво правиш? — попита го. — Зимника ли охраняваш? Да не би долу да има нещо? — Отправи се към вратата, но кучето изръмжа тихо, предупредително. Бетина отстъпи крачка назад и кучето като да се отпусна. — Купи? — продължи да му приказва Бетина. — Какво ти става? Спасявам те, храня те, приемам те у дома си, а сега не ме пускаш в собствения ми зимник. — Но както му говореше, усети, че всъщност няма никакво желание да слиза в мазето — ама никак.

Изведнъж самата мисъл за стръмната тясна стълба, влажните стени, миризмата на плесен и покритите с паяжини греди...

Онези греди...

Гредите, които Сара беше нарисувала. Бетина усети как цялата настръхна и пак погледна кучето? Какво ли има? Да не би да ѝ чете мислите?

Или и то е усетило промяната в къщата?

Чайникът кипна, тя си направи чаша чай и взе да се укорява за глупавите си мисли. Не ѝ беше за пръв път да се чувства особено в къщата — дори да изпитва страх. Но днешното усещане бе коренно различно от всеки друг път: тогава съвсем сама бе гледала някой филм от онези, които всяват ужас в душата дори на човек в многолюден киносалон, да не говорим за жена, живееща сам-сама в точно такъв вид къща, каквито тези филми особено сполучливо представят.

Да, но днес не гледаше филм, а нещата просто не бяха такива, каквито трябва да са.

И Купър, който обикновено се тръшваше в краката ѝ, независимо къде се намираше тя, сега стоеше пред вратата на стълбището към зимника и я наблюдаваше.

Добре де, а къде са останалите животни?

Като по поръчка, през вратата на кухненския килер се измъкна Пайуакет — кафявият тигров котарак, кръстен на котарака в стария филм^[1], който си беше пуснала вечерта, след като го беше донесла у дома — и се уви около нозете ѝ.

Глупачка. Втелява се. Всичко си е наред.

С Пайуакет по петите ѝ и Купър, оставен на страж на определения от самия него пост в кухнята, Бетина се отправи с чашата чай и папката с рисунките към студиото си. Но вместо да пренебрегне мрака в стаите, през които минаваше, за да пести от сметката за електричеството, тази вечер запали всяка лампа, покрай която мина, прогонвайки колкото се може по-далеч мрака.

Мъглата се стелеше по огромните прозорци на бившата зимна градина, та вместо да види просторната почти замръзнала ливада, стигаща чак долу до заледеното езеро, Бетина съзираше в прозорците само собственото си отражение, което за част от секундата почти ѝ заприлича на нечие друго — на жена, която Бетина разпозна като себе си, но която в момента не се намираше в безопасност вътре в къщата, а се губеше из мъглата навън.

Престани, Бетина, рече си. Стегни се. Просто върши онова, за което дойде тук.

Сложи папката върху рисуващелната маса, отвори ципа и извади рисунките на учениците от изминалия ден.

Най-отгоре бяха онези от последния час, с класа на Сара Крейн. Бетина ги прехвърли набързо, търсейки приноса на най-добрата си ученичка към тазвечерната ѝ работа.

Но не намери нищо.

Обичайната сбирка от рисунки, от безлични до едва разбираеми, но нищо от Сара.

Какво е станало? Сара присъстваше в часа и колкото и труден да се беше оказал натюрмортът за повечето ѝ ученици, поне на Сара не се предполагаше да създаде проблеми.

Но очевидно не си беше предала работата в края на часа.

Някъде към средата на купчината рисунки изведнъж застана нащрек.

Миг след това отнякъде над нея долетя мощен трясък и Пайуакет мигновено хукна на разузнаване.

Рефлексът ѝ обаче — внезапно то стягане на всичките ѝ мускули и приливът на адреналина в кръвта ѝ — бе *предшествал* трясъка.

Само с част от секундата, но това не ѝ пречеше да е убедена, че беше усетила шока преди да чуе звука.

Това пък как стана?

Придърпа пуловера по-плътно около себе си и тръгна подир Пайуакет, но се поколеба. Дали пък да не се обади в полицията и да остане да ги изчака тук, докато...

Докато какво? Какво всъщност ще каже на полицаите? Че нещо в къщата ѝ не е наред и че е чула някакъв трясък горе, като от нещо паднало? Ами то цял град знае, че живее с пет животни. Да не очаква полицията да дойде да разследва някоя строшена ваза само защото я е страх да отиде сама да я види в собствения ѝ дом?

Пък и дори наистина нещо да не беше наред — дори наистина да има някой друг в къщата — Купър и Роки щяха да се съдерат от лаене.

Роки!

Ама, разбира се, че е бил той. Роки — оказал се по-непохватен и от Купър в най-лошите му дни — сигурно се е опитал да се качи със скок на леглото ѝ, но е успял само да се тресне в нощното ѝ шкафче.

И все пак, преди да тръгне да проучва станалото, Бетина се върна в кухнята, където завари Купър все още на пост пред вратата към зимника.

— Хайде, Куп! Да вървим да видим какви ги е надробил Роки.

Големият пес обаче не помръдна.

— Моля ти се!

Купър се подвоуми, хвърли нов подозрителен поглед на вратата за мазето, после се изправи и последва Бетина до началото на стълбището. Но вместо да изтича както винаги напред, тази вечер кучето изчакваше на една-две крачки зад нея, а когато стигнаха първата площадка, май вече беше готово да се върне обратно.

Дали не беше чул нещо?

Бетина също спря и се послуша.

Нищо.

Нищо, освен пипалото студен въздух, което като че се спусна отгоре ѝ и от повее кожата на Бетина настръхна, а Купър тихо изръмжа.

— Да вървим! — настоя Бетина, но и се запита дали думите ѝ са адресирани към кучето или към самата нея.

Стигна до етажа, но взе да усеща нещо ново: въздухът беше влажен и миришеше на плесен.

Като в мазето.

Сърцето ѝ се канеше да излети от гърдите. Какво става?

— Може някой прозорец да се е счупил — прошепна на глас. Но дори в собствените ѝ уши думите прозвучаха неубедително.

На горния край на стълбището сивият тигров котарак Форлорн — едноушко с нещастен вид, заради който Бетина му беше дала точно това име^[2] в мига, в който го видя — така се беше вторачил в стената, че Бетина неволно проследи погледа му.

И пак нищо не видя.

Гола стена, без нищо по нея, което да заслужи вниманието на един котарак. Грабна го и притисна към себе си топлото му тяло, но дори и то не я съгря наред мразовития дълъг коридор.

Нито една врата не беше отворена.

А все още не беше видяла две от животните.

Тръгна по коридора, взе да се ослушва пред всяка врата, после пъхаше ръка да светне лампата, преди да отвори вратата докрай.

Стаите до една бяха празни.

Нищо необичайно не забеляза.

Но и нищо сякаш не беше така, както трябва.

В мига, в който затвори вратата на синята спалня, тишината на къщата се наруши от джафкането на Роки и само след секунда малкият териер изприпка надолу по стълбите от третия етаж. Втурна се по коридора и така се хвърли в обятията на Бетина, че насмалко да я събори, а освен това си докара и злобно съскане от Форлорн.

— Какво има? — запита ги Бетина, докато го оставяше на пода. — Какво си направил?

Роки обаче само направи нов опит да скочи в ръцете ѝ.

Температурата в коридора сякаш спадна още, а миризмата на плесен се засили.

Пред погледа на Бетина последната врата вдясно бавно се отвори навътре на скърцащите си панти.

Тялото на Купър се вдърви и кучето се притисна о нозете ѝ.

Роки плахо изскимтя, а Форлорн тихо изсъска.

Бетина усети как я обзема ужасен страх — ужас, който като че излизаше от стаята с все още скърцащата врата.

Устата ѝ пресъхна. Идеше ѝ да хукне обратно надолу по стълбите, да избяга от къщата и да отиде...

Къде ще отиде?

Където и да е! Навсякъде другаде, но не и тук, в тази къща, в която нищо май не беше наред, животните се държаха особено, както никога дотогава, вратите се отваряха сами и...

Изведнъж древният и напълно глух бял котарак Худини, който от близо двадесет години живееше у Бетина, се показва от стаята в дъното на коридора.

Следван по петите от Пайуакет.

В мига, в който всичките ѝ животни се събраха около нея, магията като че ли се изпари.

Къщата възвърна нормалното си състояние, ако не се смяташе странната миризма. Бетина пусна Форлорн сред останалата менажерия, отиде по широкия коридор до последната врата, пресегна се да запали полилея и се огледа.

На пода лежеше падналата от телевизора счупена лампа — голяма, грозна лампа, модел от средата на двадесети век, оформена като скачащ вълк, чиито очи светваха при запалването ѝ за най-голям ужас на детето Бетина, която и на зряла възраст не беше престанала да я ненавижда.

Е, най-послед краят ѝ беше дошъл. Браво на Худини, че е успял да я строши!

Загадката най-послед беше разгадана.

Бетина изгаси полилея и затвори вратата, за да не излиза повече миризма на плесен. Ще измете парчетата от лампата и ще проветри стаята в края на седмицата.

И чак когато слезе долу в кухнята, Бетина си зададе въпроса как е успял Худини, че и Пайуакет, поначало да влезе в стаята? Самата тя не беше влизала в нея от години. Явно от прекалено много години, след като толкова миризма се беше насъбрала.

Но пък, от друга страна, влизането на невероятно тесни места си беше открай време специалитет на Худини, с което си беше заслужил напълно името.

И все пак...

Престани! — заповяда си Бетина. — Стига си се навивала!
„Шътърс“ си е най-обикновена къща.
Нали?

* * *

Щом часовникът в нишата под главното стълбище отмери девет часа, Бетина пак тръгна нагоре по стълбите, този път с намерението да си ляга.

Худини се беше свил на кравай върху ръкописа на прапрадядо ѝ, който в по-голямата си част беше все още на нощното ѝ шкафче, където го беше оставила.

Но поне петдесет листа се бяха разпилели по пода около шкафчето.

Останалите четири животни взеха да се настаняват на редовните си места за нощуване — всичките върху леглото ѝ. Бетина започна да гали белия котарак, а той моментално се размърка.

— Какви си ги вършил, бе, сладур? Да не си чел писанията на стареца?

Прокара за последно нокти по козината на котарака, после се наведе и засъбира страниците, които животното беше разпиляло в процеса на лягане.

Събрала най-сетне листата, Бетина приседна на ръба на леглото и взе да ги подрежда.

Но когато се опита да отмести Худини от ръкописа, че да ги пхне обратно по местата им, котаракът отказа да помръдне. Нито пък даде на Бетина да го гушне: присви назад уши, изсъска и замахна светкавично с лапа — добре, че тя успя да отдръпне навреме ръката си.

— Окей, окей — рече помирително Бетина. — Предавам се.

Остави петдесетината листа в ръката ѝ до другите, върху които се беше плъоснал котаракът, и отиде в дрешника да се приготви за лягане. Когато се върна след няколко минути по бархетна пижама и плътен халат, установи, че Худини се е преместил.

Сега вече лежеше върху онези страници, които първоначално беше отхвърлил от ложето-ръкопис. Но щом Бетина се опита да го върне отново на леглото, Худини пак присви очи и я изсъска.

— Какво ти става бе, човек? — зачуди се Бетина. Оттам погледът ѝ се премести върху останалите животни, които до едно я гледаха вторачено седнали, вместо да се свият в обичайните си пози за сън. — И изобщо какво ви *има* на всичките?

Пайуакет примига невинно.

Роки и Форлорн потропнаха с опашки.

Купър скочи на пода и отиде до вратата, но вместо да задраци по нея да го пуснат навън, седна отпреде ѝ с явното намерение да остане на пост така, както беше седял преди това на долния етаж.

Хубаво, де, ама на пост срещу какво?

Бетина прогони мисълта от главата си, убедена, че ако не го направеше, нямаше да може да заспи от страх.

Пък и нищо не се беше случило въпреки по-раншните ѝ притеснения — *добре, де, въпреки обзелия я по-рано страх.*

С изключение на една счупена грозна лампа.

Пъхна се в леглото и протегна уж небрежно ръка към ръкописа, готова да бъде нападната от Худини, но котаракът остана неподвижен, макар и втрещен в нея.

По някаква случайност Худини беше разхвърлял страниците от самото начало на историята — ако ръкописът изобщо представляваше някаква история — озаглавена „Месоядно“.

„Съвсем уместно“, мина ѝ през ум, като си даде сметка от колко точно такива месоядни животни е заобиколена. И се поколеба.

Надали точно тази нощ бе най-подходящата за четене на странните фантазии на своя предшественик. Онези, които досега беше прочела, не приличаха на нищо от онова, което дотогава ѝ беше попадало, а бяха по-скоро картинни описания на отвратителните деяния на хората, заслужили да бъдат в някогашния тукашен затвор.

Странното обаче беше, че прапрадядо ѝ не упоменаваше конкретни случаи, нито подсказваше някъде, че писанията му са базирани на такива случаи.

По-скоро ги беше представил като белетристика.

Като плод на собственото му въображение.

Бетина се запита дали няма да намери някое по-подходящо четиво от „Месоядно“, но в мига, в който взе да прелиства страниците, Роки заръмжа, а Пайуакет замахна към халата ѝ с извадени нокти.

Дори Форлорн изсъска и ѝ се озъби.

Какво им ставаше на тия животни?

Нямаха нищо общо с домашните ѝ любимци — поне не с онези, които беше оставила у дома си сутринта.

И те — като къщата — се бяха променили.

Имаше чувството, че в къщата се е появило нечие присъствие, някаква невидима сила, заплаха, каквато дотогава не беше усещала.

И очевидно животните също я усещаха.

— Кое то пък е пълна глупост — произнесе тя на глас, но в огромната къща гласът ѝ прозвуча като слаб шепот.

Пъхна се под завивките така, както си беше по халат, после придърпа плътто яката му към врата си. Изведнъж убедила се някак си, че всъщност не ѝ е оставено да избира, се зачете в ръкописа — пленителната история на един човек и неговото куче.

И то не какво да е куче.

А немска овчарка — огромно, пъргаво, идеално дресирано и абсолютно покорно на господаря си.

Бетина Филипс се опита да спре, след като стигна до пасаж, в който човекът завърза кучето си към масата и взе скалпела.

Опитът ѝ се оказа съвсем неуспешен.

Някой — или животните, или странната невидима сила в къщата — преобръщаше страниците една подир друга.

---

[1] „Камбана, книга и свещ“ (*Bell, Book and Candle*, 1958 г.) на режисьора Ричард Куин. ↑

[2] *Forlorn* (англ.) — отчаян, безнадежден. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На Шеп Дънигън хич не му се слушаше монотонното слово на управителя — до болка познатата му вече политически коректна лекция по въпроса за сексуалния тормоз. Толкова пъти я беше слушал, че и сам можеше да я изнесе, но все пак нямаше да е лошо да демонстрира на шефа, че умее да работи в екип. Имаше чувството, че и останалите присъстващи в просторната зала надзиратели и администратори от затвора проявяват същото отношение: повечето му съседни или си проверяваха електронната поща по блекберитата, или си чатеха с някого по телефоните и изобщо правеха всичко друго, освен да слушат поредната порция политически коректни дрисни, спусната им от щатската управа, включително и това, че вече не се говореше за затвор, а за „изправителен дом“. Това пък кой го измисли? Сигурно същите лъольовци, дето няколко десетилетия се мъчиха да наложат наименованието „поправително заведение“. И откога същите тия глупаци са започнали да наричат надзирателите „изправителни служители“?

Кого си мислят, че заблуждават, освен себе си? Пандизът си е пандиз и повечето му обитатели нито се разкайват, нито очакват да бъдат „изправени“. Занимава ги единствената мисъл кога ще ги пуснат. А пък Шеп имаше точно обратната цел — да ги държи зад решетките колкото се може по-дълго — която се споделяше от повечето му съседни на събранието.

Включително и Мич Гарви, разплул се на съседния до него стол и проявяващ още по-слаб интерес и от Шеп в думите на управителя. В същото време обаче Мич беше съвсем наясно, че не е сред любимите образи на Шеп и че чувствата им са взаимни. За какво тогава се беше натресъл едва ли не в скута му?

Шеп получи отговор на въпроса си само секунда след като управителят млъкна.

— И какво направихте двамата с Лили с тоя, вашия син? — попита Мич и махна капачката от картонената чаша изветряло кафе, в

каквото столът на затвора, изглежда, се беше специализирал.

Шеп си преговори набързо на ум събитията от предната вечер.

Ник не беше извършил нищо, за което да му се полагаше наказание. Поне доколкото на самия него му беше известно.

— Какво искаш да кажеш?

Веждите на Мич излетяха нагоре и устата му се изкриви в леко подигравателна усмивка:

— Само не ми казвай, че не знаеш.

— Какво да знам? — подразни се Шеп от неспособността на Мич да е по-конкретен. Но на него такъв си му беше стилът: придърпва те полека-лека, после ти отпуска малко влакното, пак навива няколко врътки на макарата и изобщо умира да се прави на по-важен, отколкото е.

— За кучето — изглежда го право в очите Мич. — Не си ли чул за кучето на Дан Уест?

На Шеп му идеше да хване Мич за раменете и да го разтърси яко, но все пак успя да запази спокойната си усмивка.

— Не съм — рече. — Какво му е станало?

Мич се навря в лицето му по-близо, отколкото Шеп би предпочел:

— Ще излезе, че Ник и нашата приемна дъщеря са убили кучето на шерифа.

— Ти да не си изперкал? — отдръпна се от него Шеп.

— Питай Дан, като не вярваш — заяви Мич и подигравателната усмивка тръгна да се разлива по цялото му лице.

Шеп не можеше да повярва на ушите си. Е, Лили обезателно щеше да отвори дума, ако имаше нещо такова.

„Обезателно“ ли каза?

Не е задължително. Нямаше да каже нищо, което би могло да доведе до връщането на Ник в болницата. Шеп стана от стола, кимна на управителя и излезе от залата. Първата му работа, като влезе в офиса си, беше да грабне телефона и да се обади на шерифа.

— Още не сме получили заключението на ветеринаря — каза му Дан Уест след като първо потвърди, че кучето наистина било умряло предния ден и че Ник и Сара Крейн били донякъде замесени в цялата история, макар и заедно с още неколцина души, включително и собствения му син Конър.

— Засега още не знам какво точно се е случило. Лично на мен ми се струва, че са му порнали корема с един замах. Конър и приятелите му твърдят, че нямат нищо общо със случая, но в същото време няма и доказателства нито за участието на Ник, нито на момичето.

— Странна работа — рече Шеп.

— Много странна — съгласи се Дан. — Но ти давам дума, че тая история ще я разровя до дъното, пък каквото ще да става.

— Дръж ме в течение, ако обичаш.

— Задължително.

Шеп затвори телефона и се облегна на канцеларския стол.

Току-виж пък Лили излязла права, след като Дан няма никакви сериозни подозрения спрямо Ник. Но пък, от друга страна, знае и отношението му към Мич Гарви и трябваше да му снесе клюката, та да не изглежда като идиот пред колегите си надзиратели, хеле пък пред Мич.

Май се налага да си поговори сериозно с Ник, като се прибере.

Първо ще поговори с Ник, а после ще си поприказва и с Лили.

* * *

Мич изчака до последната възможна минута, преди да смачка чашата от кафето, да я хвърли в кофата за боклук до входа и да се върне на работа.

Само дето не се отправи към килийното отделение, в което служеше. Беше решил да се отбие за малко при Ед Крейн.

Прекося двора с обичайната си наперена походка, обади се на главния надзирател на отделението на Крейн и се запъти към последната килия в дългата редица на горния етаж.

Ед Крейн лежеше по гръб със затворена книга от библиотеката върху гърдите, но стана веднага, щом забеляза приближаващия се Мич.

Мич огледа спретнатата килия с надеждата да намери повод да друсне някое наказание на това мръсно копеле, но Ед май беше от ония затворници, които Мич най-много мразеше: поддържаше килията си чиста, не се караше с никого, та дори и не си правеше труда да се оплаква, че бил опандизен погрешка.

Накрая Мич се спря пред нарисувания с въглен портрет на Сара, който Ед Крейн бе закрепил старателно с лепенки на стената над леглото си.

— Това на дъщеря ти ли е?

Ед кимна.

— Добре го е докарала.

Ед пак кимна, само че по-бавно. Сега пък какво? Тоя тип за какво сега пък се заяжда със Сара?

Мич се приближи още повече към портрета, като да търсеше нещо по лицето на Сара. После, все още загърбил Ед, рече:

— Я ми кажи, Крейн: и дъщеря ти ли е склонна към буйстване като теб? — Ед не му отговори, при което Мич Гарви се извърна и присви заплашително очи. — Зададох ти въпрос, Крейн. Умният пандизчия отговаря, когато му се зададе въпрос. Особено от мен.

Ед стисна устни, после завъртя глава:

— Сара е душичка. Почти никога не се ядосва за нищо.

— А с религията как е? — попита Мич. — Приучил ли си го това дете да се бои от Бога?

— На теб пък какво ти влиза в работата? — наежи се Крейн.

— Влиза ми, влиза ми — подсмихна се Мич. — Ти не ме ли познаваш, Крейн? — И без да дочака отговор, Мич се приведе към него и прошепна заплашително: — Аз съм новия ѝ татко, Ед. Сега аз съм татко ѝ и ти казвам, че изобщо не е възпитана като хората. Има му нещо на това момиче. Май е тръгнала по стъпките на Сатаната.

— На Сатаната ли? — оцъкли се насреща му Ед. — Какви ги приказваш, по дяволите?

— А! Чу ли се сам какво каза? — запита самодоволно Гарви. — И пред дъщеря си ли така кълнеш?

— Не разбирам какво искаш да ми кажеш — рече Ед.

Но Мич видя как очите му започнаха да се изпълват със страх.

— Вчера убила едно куче. Беззащитно куче.

— Глу... — понечи да каже Ед, но си прехапа езика, да не даде повод на Гарви да му лепне някое наказание. — Сара не е способна на такова нещо.

— Самата истина ти говоря, Ед — запъти се към вратата Мич. — Вярвай ми. Но благодарение на мен и моето семейство, малкото ти момиченце все още има някакви шансове.

— Никакви шансове не ѝ трябват — не отстъпваше Ед. — Много свястно дете си е тя!

— Може и да е... а може и да не е — отвърна Мич. И изведнъж тонът му се втвърди: — А ти гледай да не сгафиш в нещо по време на престоя си тук. Нали ми схващаш намека? Не желаем да Сара да ѝ се случи нещо, което не е заслужила, нали ме разбираш?

Мич се застоя в килията, колкото да види как Ед побледня, осъзнавайки надвисналата над дъщеря му заплаха. Засмя се самодоволно и тръгна да си гледа работата. Само физиономията на Крейн му стигаше, за да оправдае труда да дойде чак дотук.

Понякога си мислеше, че надали има на света по-приятна работа от неговата.

* * *

Бетина Филипс мина по чиновете, върна оценените рисунки от предния ден, похвали представилите се добре ученици и им даде напътствия по днешното задание. Когато стигна до Сара Крейн, момичето сякаш физически се сви и макар че вдигна глава, очевидно отбягваше погледа на Бетина.

— Искам да те видя след часа — каза учителката, но колкото и да се мъчеше гласът ѝ да е приветлив и топъл, остана с чувството, че на Сара ѝ иде буквално да побегне от кабинета.

Какво му става на това момиче?

Сара все пак кимна по някое време, а секунда след това би звънецът.

Учениците тръгнаха да напускат забързано стаята, а Бетина взе да подрежда катедрата си и да слага в папката рисунките, които вечерта щеше да прегледа. Само минута по-късно на мястото си беше единствено Сара.

— Вчера не си ми предала рисунка, Сара — отбеляза Бетина. — Какво има?

Погледът на момичето беше забит в масата пред нея.

— Не ми хареса онова, което направих.

— А защо смяташ, че щом ти не си го харесала, няма да го харесам и аз? — изглежда я въпросително Бетина.

Сара понечи да ѝ отговори, но после се отказа.

— Аз най-сериозно държа да виждам всичките ти работи — не отстъпваше учителката. — Как иначе ще знам доколко напредваш?

Сара пак се размърда притеснена на стола си и май пак тръгна да каже нещо, но премълча, а Бетина вече беше съвсем сигурна, че нещата не опират само до това, дето не си била харесала вчерашната рисунка. И се сети за откъслечните приказки, които беше дочувала цял ден — не само между учениците, но и между някои учители.

— Я ми разкажи какво стана вчера с Ник Дънигън и Конър Уест, Сара.

И Сара внезапно взе, че изправи глава.

— Не знам какво точно стана, госпожице Филипс. Конър почна да насъсква кучето си срещу нас с Ник и докато се усетим, нещо му стана — опита се Сара да сглоби някакво описание на случилото се, но то и днес ѝ прозвуча толкова неубедително, колкото ѝ се беше сторило и вчера, когато всичко стана пред очите ѝ. — Не знам как стана, но изведнъж коремът му се оказа разпран, то падна на тротоара и... и...

Бетина забеляза как цялото тяло на Сара потръпна и как гласът ѝ ѝ изневери, но и самата тя беше не по-малко потресена.

Според това, което успя да измъкне от Сара, излизаше, че кучето на Дан Уест е умряло по абсолютно същия начин като онова в разказа, който бе прочела предната вечер.

— Гледката трябва да е била ужасяваща — каза по едно време. Приблужи се до Сара, придърпа табуретка и седна. И едва тогава пак заговори, подбирайки най-старателно думите си:

— Не те разбирам съвсем, когато казваш, че коремът на кучето бил разпран. Самият срез дълбок ли беше?

Сара кимна.

— Толкова дълбок, че... — пак млъкна, но после пое дълбоко въздух, — ... че всичките му вътрешности изпаднаха — успя да довърши изречението си.

— Боже мой! — едва изрече Бетина. В стаята настъпи тишина, а Бетина се мъчеше да потисне следващия си въпрос. Нито желаше да го задава, нито да чуе отговора, но съзнаваше, че измъкване няма. Когато най-после отвори уста, гласът ѝ трепереше.

— Би ли ми казала що за куче беше?

— Немска овчарка — вдигна очи Сара. — Огромно. И стана нещо необяснимо. То летеше към нас, а Ник внезапно вдигна ръка и... — Тръсна глава, сякаш да се отърси от самия спомен. — И коремът му просто се разтвори и червата му изтекоха. Без изобщо никой да го докосне! Абсолютно никой!

Бетина усети как я обзе ужасен студ.

— Искаш да кажеш, че сякаш беше срязано със скалпел или нещо такова, така ли?

Сара кимна.

— Но най-странното е... — Гласът на момичето пак заглъхна. Бетина усети, че то хем не иска да продължи, хем нещо напира отвътре му.

Посред цялото мълчание Бетина постепенно осъзна какво точно не желае Сара да ѝ каже.

— Рисунката... онази, дето я направих в час вчера... — успя да промълви Сара, а гласът ѝ се превърна в почти неуловим шепот.

— Да?

Сара най-после погледна Бетина право в очите:

— Всичко това вече го бях изобразила. Искях да нарисувам натюрморта, дето го бяхте подредила, но нещо ми стана. И пак почнах така, както предишния път у вас. Когато свърших, се оказа, че на картината има мъж със скалпел, а на масата пред него лежеше изкормена немска овчарка...

Неспособна да довърши изречението, Сара закри за миг лицето си с длани, но после успя да се овладее.

— Нямаше как да ви я покажа — прошепна, и отново пое дълбоко въздух.

Бетина положи длан върху ръката на Сара:

— Всичко можеш да ми показваш — рече. — И всичко да ми казваш. — Но сама се зачуди дали наистина си вярва. Какво става наистина? Как е могла Сара да нарисува нещо, което самата Бетина прочете няколко часа по-късно?

— Благодаря — прошепна Сара. Но... — И за кой ли път реши да си премълчи. След секунда вече се беше запътила към вратата, замаяйки раницата през рамото си. — Трябва да вървя... Ако пак закъснея, Анджи няма да ме пусне никъде, докато съм жива.

— Сара...

Сара вече беше на вратата, но рязко се извърна:

— Анджи смята, че съм поклонничка на Сатаната — рече и гласът и неочаквано загрубя. — С ушите си я чух! На всичко отгоре е решила, че именно вие ме тласкате натам!

— Чакай, Сара — подхвана Бетина, но беше късно.

Изведнъж Бетина се озова съвсем сама в кабинета, а в мозъка ѝ кипяха образите от прочетения предната вечер разказ — разказът, чийто най-мрачен момент Сара бе изобразила с изумителна точност, без изобщо да го беше чела. По същия начин, по който бе нарисувала „Шътърс“ в някогашния ѝ вид.

И както беше нарисувала тъмната, тайна стая, за която Бетина беше вече на път да повярва, че наистина съществува някъде из зимника на дома ѝ.

И за пръв път, откакто се помнеше, Бетина Филипс се замисли дали наистина желае да се прибере у дома си тази вечер.

Но пък къде другаде можеше да отиде?

* * *

Ник се отдалечаваше бавно от училището. Едва се влачеше, с надеждата да чуе зад гърба си вика на Сара да я изчака, за да вървят заедно, но, формално погледнато, без да нарушава нареждането на майка си: „Искам след училище да се прибираш право у дома, Ник. Директно. Без никого да изчакваш. Разбра ли? Не желая да се замесваш повече в каквито и да било проблеми.“

Не че досега се беше „замесвал“ по собствено желание. А и съвсем ясно му беше, че под „никого“ майка му имаше предвид не друг, а Сара Крейн. Но ако не я изчакаше, а тя случайно излезеше, какво толкова щеше да стане, ако изминеха заедно поне част от пътя?

Нищо, разбира се.

Но тя не се появи, а в мига, в който Ник свърна покрай ъгъла на път към дома, гласовете в главата му взеха да мърморят.

— Млъкнете! — заповяда им на глас. Изведнъж му стана все едно дали някой може да го чуе. — Писна ми от вас. До гуша ми дойдохте.

Гласовете обаче не млъкнаха, така че Ник просто реши да не им обръща внимание, което се оказа не особено трудно, тъй като днес те предпочитаха да си шепнат помежду си, вместо да се мъчат да му вгорчат живота.

Но още щом подмина входа към парка, косите на тила му настръхнаха.

Някой го следи.

Усеща го.

Явно и комисията в главата му го усети, понеже приказките им изведнъж се усилиха.

Мълчете!

При все, че не я произнесе на глас, думата така прокълня в главата му, че буквално го стресна. Подейства, поне за миг. Гласовете млъкнаха, а Ник се ослуша да чуе нечий стъпки, гласове, изобщо някакъв признак на следене.

Нищо.

И гласовете пак се надигнаха.

Озърна се и видя зад себе си само две непознати деца чак на позадната пряка.

Изглежда всичко беше плод на въображението му. Не виждаше друго обяснение. Нито го следеше някой, нито го наблюдаваше.

И все пак Ник забърза леко ход, като не преставаше да си повтаря, че няма нищо и че просто проявява параноична реакция. Но и това не прогони усещането, че някой го наблюдава и дебне. Ръцете му настръхнаха.

Изведнъж от хрусталака пред него изскочи Конър Уест с бинтованата ухапана ръка във вързаната през врата му черна прашка.

Очите му блестяха с леден гняв:

— Ха! Кого виждат очите ми! — рече и застана така, че да му препречи изцяло пътя.

Ник се обърна кръгом, решен да се върне там, откъдето е тръгнал, и почти успя да побегне, но отзад го чакаше Елиът Наш, който взе да идва все по-близо.

С разтуптяно сърце Ник понечи да слезе на уличното платно, но и този му път се оказа препречен — от Боби Фендлър.

Единственият изход за Ник беше да се втурне през портата в самия парк. И макар само със секунда закъснение, се усети, че не

биваше да се отдалечава от улицата, където все някой можеше да го види и да му се притече на помощ.

Гласовете в главата му вече пищяха, но на него не му идваше нищо друго наум, освен да хукне с все сила по пътеката за бягане.

Да бяга и да се надява да срещне някой любител на джогинга.

Не бе изминал и двадесет метра, когато чу тупурдията зад гърба си и в един момент някой взе да го дърпа за раницата. Въпреки това Ник успя да остане на крака. Изви се назад само толкова, колкото да разпознае Елиът Наш, после се помъчи да се изхлузи от раницата.

Вече беше късно. Преди да измъкне ръце от презрамките ѝ, вече беше наобиколен от Конър, Елиът и Боби.

— Ако имах нож — каза Конър Уест, без дори да се задъха от краткото преследване, — щях да те порна и да те изкормя, както ти направи с кучето ми.

— Аз не убих кучето ти — отрече Ник.

— Да, да! — отвърна му Конър. И внезапно ритна Ник по капачката на коляното. Ник се просна на земята, обхванал с две ръце болното място.

— Искаш ли да почувстваш и ти същото? — озъби се Конър и пак изрита Ник, който се гърчеше да се отмести. — Къде ти е ножът? Искаш ли с него да те клъцна? — И още един ритник. — Ъ? — И още един. — Казвай къде го държиш бе, гъз!

Гласовете в главата на Ник му крещяха да отвърне на ударите, да ритне Конър, да го препъне или...

Гласовете бяха без значение; щом се опитахе да се изправи, някой го риташе за пореден път.

Ник се сви на топка и взе да се моли да чуе, както вчера, когато кучето се готвеше за скок, онзи мощен глас, който беше надделял над останалите и му беше дал силата да спре кучето с един-единствен отчаян замах с ръка, в която дори нямаше нож.

Но днес нито един глас не се извиси над другите. Какофонията в главата му и подигравките на ония тримата, които не спираха да го ритат, се смесиха в кошмар от хаотични звуци и прогаряща болка.

Ник се сви още по-плътнo, обхваната главата си с ръце с надеждата да я опази, но ритниците на ония ставаха все по-силни и по-силни.

Ще го убият.

Ник стисна зъби, твърдо решен да не им угоди, като изплаче, но внезапно някой — дори не видя кой по-точно — грабна някакъв сух клон и с такава сила го стовари отгоре му, че светът около него се завъртя в черен вихър с бляскащи точки от болка.

И гласовете, шумовете, болката — всичко това потъна в някакъв тунел, изпълнен със спокоен, беззвучен мрак. Преди да се отдаде на тишината и мрака обаче, чу за последно гласа на Конър Уест:

— Това, твоето, нищо не е. Чакай да видиш на сакатото ти гадже какво сме му намислили!

Сара!

Ник се напъна да се изправи, но нито ръцете, нито краката му го слушаха. Отпусна се върху заледената пръст и потъна с удоволствие в мрака.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сара отмести тежката училищна врата с надеждата да не се е забавила толкова при госпожица Филипс, та Ник да си е тръгнал без нея. Но не видя никого нито по тротоара, нито по ливадата пред училището, а това означаваше, че е станало дори по-късно, отколкото предполагаше. Ник си е отишъл, а Анджи ще е бясна.

Слезе по стъпалата и тръгна наляво да пресича ливадата, но изведнъж се стресна и се запита защо е поела в противоположната посока.

Защо?

Защо не върви право към дома, както ѝ е заръчала Анджи?

Достатъчно ще е да се обърне и...

Само че вече се беше отдалечила от училището. И беше стигнала до портата към парка, без изобщо да може да си спомни как е дошла дотук. И изобщо нищо не помнеше. Имаше чувството, че е направила само няколко крачки, а паркът бе поне на две преки от училището.

Как беше стигнала дотук? Какво я беше довело насам? Озърна се, но не забеляза нищо особено.

Но пък, от друга страна, беше убедена, че присъствието ѝ тук не е безпричинно. Навлезе малко по-навътре в парка, като през цялото време се слушваше, но не чу нищо, освен по някоя минаваща по „Мейн Стрийт“ кола. И тъкмо се канеше да се върне на тротоара, когато забеляза нещо наред пътеката за бягане.

Раницата на Ник.

Сърцето ѝ взе да блъска. Приближи се бавно и се приведе трوماво да я вдигне.

— Ник? — провикна се. — Къде си, Ник? Ник!

Някъде отляво дойде слаб стон. Сара пусна раницата и се втурна натам. Ник, в безсъзнание и целия окървавен, лежеше на замръзналата земя, скрит наполовина от някакъв храст, с окървавен клон от дърво до главата.

— Помощ! — развика се Сара. — Помощ!

И без да обръща внимание на болката, се свлече на земята.

— Ник? Ник!

За миг ѝ се стори, че той изобщо няма да реагира, но после очите му едвам се отвориха.

— С-Сара? — успя да прошепне.

— Какво стана? Кой те подреди така? — И сама си отговори още преди Ник да беше оформил думите си. — Конър, нали? Той и приятелите му!

— Искях да ги с-спра — шепнеше Ник. — Както направих... — гласът му се загуби, но успя да добави: — вчера.

Вчера ли? Какви ги приказва? Та нали вчера кучето им се нахвърли и...

Нов стон на Ник прекъсна мислите ѝ. Той се опита да седне, не успя и пак падна възник на земята.

— Къде ти е телефонът? — попита Сара. — Трябва да се обади на „Бърза помощ“.

— В дж-джоба ми — успя да каже Ник. — Но не на 911. Обади се на майка ми.

— Та ти изобщо не можеш да станеш — рече Сара, и се опита да извади колкото се можеше по-внимателно телефона от джоба на Ник, но не успя да го направи, без да предизвика у него болезнена гримаса. — Ако майка ти реши да те вдигне, може само да направи някоя беля.

— По главата ме удариха — каза Ник. — И ме ритаха. Но май нищо не са ми строшили. — Пак се опита да стане, пак не успя и леко кимна: — Окей. Но и на майка ми се обади.

Двата разговора отнеха по-малко от минута, но като понечи да върне телефона в джоба му, Ник отмести ръката ѝ.

— Задръж го — рече. — Така ще мога да ти се обаждам.

— Но той си е твой...

— Задръж го за известно време, окей?

Опита се да го разубеди, но в този момент чу воя на пристигащата линейка и взе, че пусна мобилния телефон в раницата си.

— След минутка ще са тук — каза на Ник. — Ще се оправиш.

Ник успя някак си да ѝ кимне.

— Радвам се, че не беше с мен, но...

— Ако бях с теб, сигурно нямаше да посмеят да те пипнат.

Ник завъртя глава и лицето му се разкриви от болката, причинена дори от това слабо движение.

— Щ-щяхме да успеем да ги спрем — рече. — Като вче... — И млъкна, понеже сирената, от която Сара вече едва го чуваше, изведнъж замлъкна. — Отиди да им кажеш къде съм — каза, а Сара се изправи. Като я видя да тръгва към пътеката, Ник пак се обади: — Ще ти звънна — рече. — Довечера, след като майка ми се прибере.

Лили Дънигън наби спирачки зад линейката по-малко от тридесет секунди след пристигането ѝ и хукна в парка. Сара остана да види как медицинският екип прегледа набързо Ник, после го сложи на носилка и го натовари в линейката. Лили Дънигън или не я видя, или се направи, че не я вижда, но мина покрай нея без да отбележи присъствието ѝ и тръгна след „Бързата помощ“.

Отслабващата следобедна светлина подсети Сара да си погледне часовника на излизане от парка и да ускори крачките си към дома. Анджи сто на сто ще е ядосана, но дали пък ако не ѝ разкаже защо е закъсняла...

Не. Няма смисъл. На Анджи ще ѝ е все едно какво я е забавило.

Тя просто ще е ядосана, а Сара ще бъде наказана.

* * *

Сара лежеше върху старото походно легло, което ѝ бяха дали, и се чудеше как ли би постъпила Анджи, ако осъзнаеше, че тя, наказаната, предпочита хиляди пъти да е тук, а не долу при семейство Гарви. Толкова вбесена беше, че Сара е закъсняла, че дори не я и изслуша, а направо я изгони в „стаята“ ѝ без вечеря. А пък Сара не намери за нужно да ѝ обяснява за банана в раницата си — останал ѝ от обяда — който щеше идеално да замести вечерята, нито да ѝ спомене, че би предпочела да си седи сама на тавана, вместо да седне на трапезата с цялото ѝ домочадие. Да не говорим, че и таванът не беше чак толкова зле, колкото вероятно си мислеха семейство Гарви. Намери една стара маса да ѝ служи за бюро, плюс парче въже и няколко стари телени закачалки в чекмеджетата на някакъв стар скрин, сигурно отдавна забравен там от домакините. Опъна въжето между две греди и повеси повечето си дрехи на закачалките, а останалите си вещи

разположи в скрина, без да се съобразява повече с оплакванията на Тифани за това колко място била заемала.

Голата крушка, провесена през една от гредите беше малко възсилна, но като цяло на тавана ѝ беше далеч по-уютно, отколкото в разделената на две стая на Тифани.

Тъкмо дояде банана си и мобилният телефон на Ник извибрира в джоба ѝ.

Сара преглътна и последния залък банан, седна, извади телефона от дънките си и понечи да го отвори. Но после се поколеба. Ами ако не е Ник? Но дори и да не е — голяма работа! Нали той лично ѝ го даде? Дори Анджи няма да се подразни, че отговаря. Е, за Анджи не се знае, но никой друг. За всеки случай се обърна с гръб към вратата на тавана, да не би някой случайно да я подслушва.

— Ало?

— Аз съм — каза Ник.

На Сара направо ѝ олекна.

— Добре ли си?

— Дадоха ми цял куп болкоуспокояващи — рече той с изморен глас. — Имам две спукани ребра и разни други наранявания, но утре ще ме изпишат.

— Каза ли им кой те преби?

— Само това остава.

Сара се намръщи, после схвана мисълта му:

— Ако им се размине, нищо няма да им пречи да повторят, нали?

— Най-вероятно — съгласи се Ник. — Но не става дума само за мен. Конър и теб те спомена. Така че се пази от тях, разбра ли?

— Какво ни пречи да се оплачем в полицията? — попита Сара.

— Ти какво? Да не забрави, че полицията е бащата на Конър? Пък и Конър сигурно смята, че по този начин си го връща.

— Връща ли си го? За какво?

— Затова, че му убихме кучето.

— Но ти... — опита се да каже Сара, преди Ник да я прекъсне.

— Имам чувството, че аз го убих, Сара. Може и да ти се стори налудничаво, но докато ме биеха, се опитах да направя на Конър същото, което сторих и на кучето му вчера.

— Какви ги приказваш? Та ние нищо не сме направили!

Ник млъкна за секунда, а когато пак заговори, беше със снишен глас, сякаш не искаше никой да го чуе:

— Струва ми се, че не е така. Поне до мен що се отнася. Нали ти казах как точно в момента, в който си го рисувала, имах халюцинация как коремът на кучето се разпаря?

Всички нервни окончания по тялото на Сара изтръпнаха, но тя нищо не му отговори.

— Когато кучето на Конър ни се нахвърли, един от гласовете в главата ми взе да крещи и аз някак си разбрах какво трябва да направя. Просто отвътре ми дойде. Сетих се за халюцинацията и... — Поколеба се за кратко, после довърши: — ... и усетих, че съм способен да го извърша! Че е достатъчно само да вдигна ръката си така, все едно държа нож, и... и...

Гласът му се изгуби. Настана продължително мълчание, а като се убеди, че Сара нищо няма да каже, Ник продължи:

— Ама ти нали беше там... Нали сама видя какво стана?

Сара потръпна при спомена.

— Но ти нищо не направи — упорстваше.

— Според мен точно аз го направих — отвърна Ник. — Всичко онова, което ти си рисувала, ми се яви, и после, като кучето на Конър ни налетя, просто последвах заповедта на гласа в главата ми. А днес се опитах да го направя повторно.

Сара така здраво стискаше телефона, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха. Какви бяха тия приказки от Ник? Изключено е да е сторил онова, което си приписваше.

— Но номерът не се повтори, така ли? — Трепетът в гласа ѝ издаде самочувствието, което се мъчеше да излъчи.

— Имам чувството, че не стана, понеже теб те нямаше — каза Ник. — Ако беше с мен, сигурно щях да успея да ги спра.

— Не — отсече Сара. — Онова, което сполетя кучето на Конър, нямаше нищо общо с нас.

— Според мен имаше — не се предаваше Ник. И преди Сара да успее да каже каквото и да било, добави: — Сестрата дойде. Трябва да прекъсна. До утре.

И телефонът в ръката ѝ замлъкна.

Сара прекара следващите продължителни минути в дълбок размисъл, мъчейки се да проумее казаното от Ник.

Сигурно е от лекарствата, с които го тъпчат. Няма друг начин!

И съвсем неумишлено Сара стана от походното легло и отиде до мръсния тавански прозорец. Отърка част от мръсотията и се опита да погледне в мрака.

Там някъде, сред сенките на идващата нощ, имаше едно лице — едно-единствено лице — което можеше да ѝ обясни случилото се.

Но за тази цел трябваше да се добере до въпросното лице.

Още тази вечер.

Веднага.

* * *

Сара се послуша да прецени обстановката в къщата.

Телевизорът на Мич дънеше през мощните многоканални колони за домашно кино, едва приглушени от целия етаж, който разделяше партера от тавана. Сара отключи прозореца и се напъна да вдигне старата дървена рамка със стъклото.

Тя се беше запекла от натрупалите се многобройни слоеве боя.

Притисна още по-силно дланите си към нея и взе да бута нагоре, но прозорецът помръдна чак след като сума ти трески и люспи от боята се забодоха под кожата ѝ, изскърца възмутено и се отлепи на не повече от сантиметър.

Напъна силите си докрай, но прозорецът не отстъпваше. Трябва да го победи, ако иска да види Бетина Филипс.

Огледа целия таван с надеждата да открие нещо, с което да повдигне прозореца. Накрая зад пукнатото огледало намери почти идеалния за целта инструмент: стар ръжен от ковано желязо.

Чудесно. Занесе ръжена до прозореца, пхна го в процепа и натисна надолу.

Бавно — и с шумно несъгласие — прозорецът се откряна достатъчно, че да може да подхване остъклената рамка отдолу.

Колкото и да се стараеше Сара да не вдига шум, прозорецът така скърцаше и стържеше, че и умрелите можеше да събуди, да не говорим за някой член на семейството Гарви, но по някое време отворът стана достатъчно голям, че да може да се измъкне през него, а никой така и не се качи на тавана да ѝ попречи.

Сега оставаше само да ги изчака всичките да си легнат.

Най-после в десет телевизорът замлъкна. А в десет и половина през пода се разнесе мощното хъркане на Мич от спалнята им с Анджи, която се намираше точно под походното легло на Сара. Щом хъркането стана равномерно, Сара си облече парката, напъха ръкавиците в джобовете ѝ, уви шала около врата си и нахлупи плетената вълнена шапка до под ушите.

Прехвърли единия си крак през прозореца, после и другия, и стъпи неуверено върху стръмния покрив. Замръзна за миг като видя колко високо се намира над двора и се запита наистина ли е готова да рискува пак да си счупи крака — че и нещо по-лошо — само за да стъпи на твърда земя, да не говорим за тепърва предстоящото трамбоване чак до „Шътърс“. Ами ако не завари Бетина у дома?

Там ще е. Сара не изпитваше никакво съмнение по въпроса.

А ако не разговаря с Бетина, изобщо няма да мигне цяла нощ.

Бавно, опипвайки с крак къде да стъпи, преди да стовари там цялата си тежест, Сара се спусна по покрива чак до големия кленов клон, който се простираше над него.

После бавно се запуска по самото дърво, от клон на клон, докато стигна до най-долния. И пак се спря. Все още не беше късно да се върне, да се покатери обратно, да пролази отново по покрива и да се приюти на тавана.

И пак погледна надолу, а земята ѝ се видя много по-далечна от действителните два-три метра, които я деляха от нея.

Шейсет сантиметра, рече си. Като провисна от клона, само толкова ще ми остават. Но ако пак си счупя хълбока при падането?

Престани да мислиш за това!

Стегна се, провеси се от клона само за пръстите на ръцете, отправи безгласна молитва към който от боговете случайно я слушаше, и се пусна.

Здравият ѝ крак пое по-голямата част от тежестта на тялото ѝ, а болката в чупения хълбок бе съвсем кратка и незначителна. Пое си два пъти дълбоко въздух и закуцука към мъглявия ореол на уличната лампа, надалеч от грозотата на домакинството на Гарви и към убежището, което резиденцията на Бетина Филипс ѝ предлагаше.

От разстлалата се над градчето мъгла нощната тишина бе добила призрачен вид. Сара напредваше с наострени уши, да чуе и най-малкия

звук. Главната улица и площадът имаха съвсем обезлюден вид, но когато само след секунди мина покрай единствената кръчма в градчето, изведнъж ги чу.

Стъпките зад гърба ѝ.

Някой вървеше подире ѝ.

И не толкова го чуваше, колкото го усещаше. Закова се на място, послуша се, но нищо не долови.

Усещането обаче не я напускаше.

Дали да не се върне?

Не! Само напред!

Опита се да ускори крачките си, но ето че освен усещането, вече различаваше и шума от движещото се зад нея нещо.

Човешки стъпки.

Нея ли я следят?

Но защо?

Дори да върви някой подире ѝ, това не значи задължително, че я преследва.

Освен ако не е Конър Уест. И изведнъж в главата ѝ отекнаха думите на Ник: *Конър и теб те спомена.*

Глупачка! И то — глупачка с развинтено въображение! Нищо няма зад нея. Никой не върви след нея. А дори и да върви, по-добре да се изправи очи в очи насреща му, отколкото да бездейства насред тази съгъстяваща се мъгла.

Сара се стегна, наложи на сърцето си да се успокои и изведнъж се завъртя на пета.

Нищо! Нямаше жива душа! И зад нея, и отпред, тротоарът си беше съвсем безлюден и нищо не нарушаваше нощната тишина.

А онова, което бе дочувала, бе ехото от собствените ѝ стъпки, отразявано от сградите, покрай които вървеше.

Или пък само ѝ се беше сторило, че чува нещо.

И тъкмо когато пулсът ѝ почти спадна до нормалното си темпо, иззад ъгъла отпреде ѝ излезе кола и бавно се насочи към нея.

Сара се сгуши в рамката на магазин за домашни потреби, притисна се плътно в сянката и вдигна качулката на парката си. Ами ако я търси Мич или Анджи? Или дори Конър Уест? Какво може да направи?

Не може да бяга... а и няма къде да се скрие...

Паниката започна пак да я обзема, а сърцето ѝ заблъска тъй лудо, че сигурно и човекът в приближаващата кола щеше да го чуе.

Колата обаче отмина и стоповете ѝ бързо се скриха в мъглата.

Продължи напред, придържайки се към сенките в желанието си да стане колкото се може по-невидима.

На края на града тротоарът внезапно свърши, Сара се спря и затърси пътя, който чезнеше в гъстата мъгла. Тя можеше да крие всичко — Конър и приятелите му можеха да я причакат, без тя изобщо да ги види. Пък и да ги видеше, какво щеше да стори? Нито можеше да избяга от тях, нито имаше с какво да се отбранява.

Май трябваше да си седи у дома.

Само дето там изобщо не беше домът ѝ и никога нямаше да стане, така че колкото и да я беше страх, трябваше на всяка цена да се срещне с Бетина Филипс.

Дължна беше да стигне до „Шътърс“.

Тръгна по асфалта — една бавна крачка подир друга — и имаше чувството, че самата тя се разтваря в мрака.

Ами ако пропусне автомобилната алея към голямата сграда? Ако я подмине и продължи нататък в ледовитата мъгла, та стигне чак до...

До къде, наистина? Та тя дори няма представа какво следва след „Шътърс“, освен езерото.

Не, няма начин да я пропусне. Ще види портата.

Напъха ръце дълбоко в джобовете си и продължи да крачи в тъмнината.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бетина Филипс се стресна в съня си. Сърцето ѝ биеше силно, мозъкът ѝ тънеше в мъгла.

Какво става?

Къде се намира?

Постепенно чувството за дезориентираност премина. Беше си у дома, в студиото, и беше задрямала, четейки, върху шезлонга.

Но тя никога дотогава не беше заспивала на шезлонга. А след като мозъкът ѝ взе да се съсредоточава, усети, че дори сега, в будно състояние, не се чувстваше никак си у дома си.

В къщата имаше нещо ново, нещо различно.

Стиснала Форлорн в обятията си и следвана по петите от Купър, Бетина разтвори големите врати на зимната градина и влезе в просторното фоайе.

И замръзна на място.

Провесеният от тавана огромен кристален полилей се полюляваше бавно като гигантско махало, а от плавното му ритмично движение голямата зала сякаш оживяваше с бавно помръдващи сенки.

Не стига това, ами ѝ се стори, че дочува нещо откъм горния етаж.

Нещо като гласове.

Що не вземе да се махне, да прекара някъде другаде нощта?

Мисълта още витаеше из главата ѝ, когато Бетина установи, че се е запътила към стълбището, все едно привлечана от мощен магнит.

Още на първото стъпало Форлорн изведнъж се вдърви в обятията ѝ, после издрапа да го пусне, скочи на пода и изчезна през трапезарията към силно осветената кухня.

Дали пък, вместо да се качи догоре, да не последва котката. Но каква полза би имало от това? Ако горе се е счупил някой прозорец, така ли ще остави мъглата, дъжда и снега да влизат в къщата само защото се е изнервила?

— С мен ли си, мойто момче? — попита седналото вече в нозете й куче, което я гледаше разтревожено. — Давай да вървим да си свършим работата.

И Бетина бавно, с една ръка приплъзваща се по гладкия парапет и със заглушени от постелката стъпки, се заизкачва по извитото стълбище към площадката на втория етаж.

Където пред нея се простря стигащият сякаш до безкрая коридор, в чието дъно се намираше стълбището към третия етаж.

А от двете страни на коридора вратите на спалните, които от години стояха затворени, сега или бяха леко откренати, или отворени докрай.

Врати, които сутринта, на излизане от дома си, беше оставила затворени.

И над всичко това цареше пълна тишина.

— Може и нищо да не е — прошепна на кучето, но гласът й още не беше затихнал, когато пак го чу.

Същия шум, който бе чула и отдолу, само преди секунди.

Същото приглушено говорене, което и сега идеше отгоре, но откъм далечния край на къщата.

Купър заголи горните си зъби и тихо изръмжа.

— Шшш — пипна тя кучето по главата да го успокои. — Идвай.

Минаха по коридора и заизкачваха стълбището за прислугата към третия етаж.

Но по средата на стълбите ги посрещна полъх от леден въздух — въздух с миризмата на плесен — като онзи в мазето, — и тя се закова на място, но полъхът така бързо изчезна, че се усъмни дали изобщо го е имало.

— Окей — прошепна на Купър. — И друг път ни се е случвало. Сигурно Пайуакет и Роки правят някоя беля, нали? — Но усети, че не вярва на думите си и че Купър също не й вярва.

И тук, както и на втория етаж, всички врати бяха отворени — едни само откренати, други зееха.

С изключение на онези към огромното работно помещение в далечния край на коридора, което прислугата бе използвала не само за гладене и кърпене на дрехи, но и за простиране, когато дъждът или студът не позволяваха да изнасят прането навън, а така също бе изпълнявала всички други задачи, които предшественикът на Бетина

предпочитал да се вършат у дома, а не да се възлагат на външни изпълнители.

Само че в това помещение бяха работили не само слуги, но и затворници. Двукрилата врата към него беше плътно затворена, но именно иззад нея идеше онзи тих ропот от гласове.

Сякаш след десетилетия пълна тишина просторната стая се беше напълнила отново с някогашните слуги и затворници. Бетина нямаше да се учуди, ако от коридора дочуеше съскането на някоя стара парна гладачна преса или гневни гласове, негодуващи от непосилния труд. Запъти се към вратите, но Купър се отдръпна и пак заръмжа тихо.

— Няма страшно — каза Бетина и го погледна за миг. — Идвай с мен!

Но като пак пристъпи по посока на работното помещение, изпод вратата на балната зала в коридора навлезе облак плътна бяла пара.

— Нали ти казах? — обърна се към кучето. — Просто счупен прозорец, откъдето нахлува мъгла.

Но Купър пак отстъпи крачка назад.

— Не се плаши бе, женчо — присмя му се Бетина, стегна рамене и тръгна непоколебимо към вратите.

Но в мига, в който протегна ръка към дръжката, отворената врата на стаята от лявата ѝ страна изведнъж се захлопна така силно, че Бетина подскочи и се извъртя.

Насрещната врата също се затвори с трясък и Бетина инстинктивно понечи да се върне обратно. Купър се разлая с пълен глас, а някъде отдолу долетя и воят на Роки.

Забърза се и в един момент се усети, че вече тича по коридора, а вратите и от двете ѝ страни се затваряха гръмовно.

Прогонват ме, мина ѝ през ум. Не ме искат тук.

Стигна до горния край на стълбището едновременно със затряскването на последните врати и запрескача през едно стъпалата надолу, предвождана от Купър.

Някъде по средата кучето се препъна и се изтъркаля до долната площадка.

— Купи! — проплака Бетина, но преди още ехото от гласа ѝ да заглъхне, кучето скочи обратно на нозе и хукна напред, Бетина — подир него. Но не успя и две крачки да направи към главното стълбище, когато дебелиите дъбови врати от двете ѝ страни взеха да се

затръшват, и то с такава сила, че очакваше касите им да изскочат и да се разлетят на трески. Купър вече летеше надолу по стълбището с подвита опашка, при все че главата му бе навирена и виеше към нея, та Бетина пак се затича. Още преди да стигне до стълбите, главата ѝ така беше взела да кънти от ударите на вратите в рамките им, че и тя се понесе надолу без всякаква мисъл, че може да се спъне и евентуално да падне. Единствената ѝ цел беше да се махне оттам.

Цялата къща като да бе оживяла. Врати се блъскаха навсякъде, а какофонията от гласове по горния етаж ставаше все по-шумна.

Изобщо не беше вятърът. Онова, което вилнееше из къщата, нямаше нищо общо с вятъра. И каквото и да беше то — сега се беше устремило към нея.

Усещаше го — като беснееща из цялата къща осезаема сила.

Какво да прави? Накъде да бяга?

Насочи се по навик към зимната градина, но вратата ѝ в същия миг се затвори с трясък и тя се върна.

Трапезарията! А зад трапезарията — кухнята!

Но и техните врати се затръшнаха, та накрая не ѝ остана никакъв избор. Понесе се към главния вход. Полилеят се люлееше лудо над главата ѝ, врати и прозорци не преставаха да тряскат. Къде е Купър? И къде изчезнаха Роки и Пайуакет?

Но и те нямаха значение. Единственото, което ѝ оставаше да направи, беше да се махне от къщата.

И то веднага, докато все ще можеше.

Ако все още можеше.

Оставаха ѝ някакви си три метра до вратата, когато чу нов звук.

На камбани! Мощни, кънтящи камбани, все едно чудовищен часовник отмерваше най-тъмния час на нощта. Бетина замръзна, а камбаните не млъкваха, но колкото повече звънът им се усилваше, толкова повече утихваше какофонията в къщата.

Вратите престанаха да се блъскат.

Надвикващите се гласове замлъкнаха.

Полилеят спря да се люлее.

После и самите камбани — мощните дрънчащи камбани — също позатихнаха.

Входният звънец!

Онова, което я беше стреснало, се оказа входният звънец.

Бетина се вторачи във вратата за един дълъг миг.

Звънецът отново издрънча, последван от чукане. Само дето чукането прерасна в яростно блъскане.

И на Бетина изведнъж всичко ѝ се изясни.

Цялата къща очакваше онзи, който стоеше пред вратата.

Като че цялата къща се беше подготвяла за този посетител.

И цялата къща копнееше той да пристигне.

Блъскането се поднови до такава степен, все едно някой се мъчеше да разбие входната врата със стенобойна машина. Всеки нов удар разтърсваше гредоредите в къщата и заплашваше да направи вратата на трески, за да влезе онова нещо отвън, независимо дали тя щеше да му отвори или не. Но и от засилващото се блъскане на Бетина ѝ стана ясно, че вече не зависи от нея дали да отвори.

Тласкана от някаква непреодолима сила, Бетина отиде до вратата и дръпна резето.

На прага стоеше треперещата от студ Сара Крейн, вдигнала юмруче за поредното почукване по дървото.

* * *

Два часа по-късно Бетина и Сара все още седяха в притихналата зимна градина. Къщата около тях се беше умълчала, а мъглата навън — вдигнала. Над езерото висеше почти пълна луна, а повърхността му блещукаше така, сякаш бе застлано с паваж от скъпоценни камъни. Бетина изслуша безмълвно всичко, което Сара ѝ разказа, само от време на време я прекъсваше с по някой въпрос. Страхът, който бе изживяла тъкмо преди Сара да пристигне — онзи абсолютен ужас, дето я обзе, сякаш къщата искаше да я изхвърли навън в нощта — беше изчезнал; старият дом ѝ се струваше съвсем безопасен, уютен и, както винаги, кротко задрямал. Сега, след като часовникът в преддверието отмери полунощ, Сара най-последно я погледна уплашено.

— Какво става? — попита. — Какво означава всичко това?

Но Бетина, вместо да ѝ отговори, контрира със свой въпрос:

— Ще се чувстваш ли удобно, ако преспиш тук тази нощ?

Сара кимна, без ни най-малко да се подвоуми:

— Обичам тази къща. Тук... — и млъкна за миг, да намери най-подходящата дума — ... тук ми е много хубаво. Имам чувството, че принадлежа към нея.

— Добре, поне по този въпрос сме единодушни — отбеляза Бетина. — А като гледам колко часа стана, май ще е най-добре да си лягаме.

— Искам да рисувам — завъртя глава Сара. — Що за странно желание точно когато така ми се спи, че едва държа очите си отворени?

— Никак не е странно — отвърна Бетина. — Бих казала, че е по-скоро изява на талант. Талант, който не може да бъде озаптен. Така че, ако ти се рисува — рисувай. А пък аз ще запаря още един чайник.

Сара сне от раменете си плетеното вълнено одеяло, с което се беше увила след пристигането си, стана и се изправи пред статива. Сложи му нов рисувателен лист и взе молив от въглен.

Бетина я изчака да направи първата линия, след това се запъти към кухнята да кипне водата.

Нямаше никаква представа какво ще нарисува Сара тази вечер, но беше убедена, че каквото и да е — ще е важно.

И ще бъде свързано по някакъв все още неразбираем за нея начин с къщата.

С нейната къща.

С тази къща.

* * *

Пожар!

Вълмата лют черен дим душаха Ник Дънигън, прогаряха дробовете му, а пламъците овъгляваха ръбовете на джинсите му, топяха каучуковите подметки на маратонките и лазеха нагоре по нозете му. Ноздрите му се изпълниха с вонята на горяща плът и той взе да ритам пламъците с надеждата да се освободи от огъня. После направи опит да се обърне и да побегне, но краката му вече не го слушаха.

Ще умре!

Ей така ще си умре тук, сред пламъците, докато дъхът прогаря тялото му, кожата му се сбръчква, тънкият слой тлъстини под нея се топи, а след това пламва, така че самият той се превръща в огън и...

и... И както риташе с пълна сила и се мъчеше да измъкне нозете си, всичко внезапно се промени.

Събуди се и отвори очи, а пред тях всичко бе бяло.

Пълна белота.

Тогава се сети, че е в болница и завивката го стягаше, та не можеше да мръдне краката си. Посегна да измъкне подвитата завивка и усети как убийствената болка го прониза от горе до долу.

Инстинктивно се опита да положи длан върху болката, но установи, че нещо е прикрепено с лепенка към показалеца му и че ръцете му са оплетени в куп тръбички и кабели. И главата не беше престанала да го боли. Напротив, сега го цепеше още по-силно и така туптеше, че ослепителната белота на стаята пулсираше с всеки блъскащ удар на сърцето му.

Болкоуспокояващите, които му бяха дали, изобщо не бяха успокоили болката; само му бяха причинили кошмари.

Отпусна се върху възглавницата и затвори очи да прогони ослепяващата белота. Потта от лицето му се стичаше в ухото му. Имаше чувството, че главата му всеки миг ще гръмне.

Опита се да намери опипом копчето, с което да повика медицинската сестра, но преди да го напипа, под затворените му клепащи проблесна друга, мощна оранжева светлина.

Присви очи против болката в главата, после пак ги отвори.

Пламъци — *истински пламъци!* — облизваха долния край на завесите и ужасът от кошмара наново го заля. Огънят много бързо стигна до тавана, после взе да пълзи към него, да почерня акустичните пана, да ги поглъща с ненаситен глад.

Изведнъж една от горящите тавански плочки се отлепи и Ник видя безпомощно как падна близо до краката му.

Бялото одеяло лумна.

С тази разлика, че сега беше буден.

Този път не сънуваше!

Напъна се да изкрещи, да викне за помощ, но гласът му се удави сред пищящите гласове, които внезапно изпълниха главата му — до един изпаднали в паника и настояващи да им обърне внимание.

Опита се да седне в леглото, да отдръпне крака от пламъците, но завивката беше така здраво подпъхната, че не можа да помръдне.

Междувременно пламъкът бе прогорил одеялото и чаршафите и сега подхващаше матрака.

— Помощ! — изкрещя Ник, но беше останал без сила и вече беше прекалено късно — поне в това беше убеден. Пламъците около него ставаха все по-високи, надигаха се като огромен звяр, надвесваха се отгоре му. Усети как и лицето му почва да гори.

А димът и горещината отново опърлиха дробовете му.

И пак го задуши вонята на собствената му горяща плът.

— П-пожар... — издъхна за последно, а какофонията от писъци в главата му взе да затихва и над тях се извиси един-единствен глас.

Смях.

Смехът на онова нещо в главата му, което се радваше на поглъщащия го огнен ад.

Ник нададе последен измъчен вик — по-скоро молба за бърза смърт.

В този миг нечия хладна длан се опря в челото му и той усети как в ръката му се заби игла.

В съзнанието му се мярна лицето на Сара Крейн.

Която му се усмихна.

А след това — мрак.

Благословена тъма.

* * *

Анджи Гарви лежеше по гръб, вперила поглед в тавана, и слушаше мощното хъркане на Мич до себе си. Но онова, което я беше събудило, не беше хъркането му — това си беше неин кръст и тя още преди години се беше примирила с носенето му. Не, нещо друго беше смутило съня ѝ. Кое?

Бутна леко Мич по рамото. Той се обърна и временно спря да хърка, а Анджи взе да се ослушва.

Нищо.

Но самата тя беше убедена, че има нещо и няма да може да заспи, ако не изясни какво е. Измъкна се изпод завивките и стъпи на пода.

И едва тогава осъзна какво не е наред: около нозете ѝ се виеше студено течение.

Кое то не следваше да го има.

Още преди лягане беше проверила дали всичко в къщата е затворено. Да не би Закари да е забравил после отворен прозореца в неговата стая?

Сигурно не. Закари беше добре момче.

Но след като Бог ѝ беше показал в какво се състои проблемът — течението, което се промъкваше под вратата — сега от нея се очакваше да го разреши. Стана, взе халата си от долния край на леглото, навря нозе в любимите си плъстени чехли и тихо отвори вратата.

В коридора обаче изобщо не можеше да става дума за течение. Направо цареше леден студ. Анджи облиза пръст и го задържа в близост до пода, после тръгна подире му и накрая откри източника: течението, приличащо вече на истински студен вятър, слизаше надолу по стълбите право от тавана.

Ох, това момиче!

Да не си мисли, че парите растат по дърветата?

Изкачи се по тясното стълбище до таванската врата, отвори я и дръпна верижката на лампата. Крушката се полюляваше на жицата си и хвърляше сенки из цялата стая. Анджи мигновено установи произхода на ледения вятър.

Прозорецът зееше отворен.

Въздухът — толкова студен, като че идеше право от Северния полюс, и нищо чудно наистина да беше тръгнал оттам! — нахлуваше през прозореца и слизаше по стълбището, а в същото време пещта в мазето дънеше с все сила, за да произвежда топлина — топлина, която на тях с Мич им струваше куп пари, но сега излизаше обратно навън! Добре, че го откри навреме, иначе и всичките пари, които щатското правителство им плащаше за онова тъпо момиче, нямаше да им стигнат да си платят сметката.

На пода под прозореца имаше ръжен от огнище и Анджи моментално видя охлузването по перваза от насилственото вдигане на стъклото. Не стига, че хаби топлоенергия, ами и прозореца е трябвало да похаби. Стисна здраво ръжена. Ако не знаеше, че Всевишният не одобрява убиването на хора, като нищо щеше да измлати Сара един-два пъти не за друго, а за да я научи да цени парите.

— Стани, Сара! — заповяда ѝ, а някаква вена в главата ѝ взе да пулсира — безпогрешен признак, че е качила кръвното далеч над препоръчителните граници.

Което също се дължеше и на Сара Крейн!

Момичето обаче изобщо не помръдна.

Анджи захлопна прозореца и го заключи, после се отправи гневно към походното легло, на което спеше Сара.

Само че то беше празно.

Анджи прецени още веднъж тежестта на ръжена и си даде сметка колко хубаво постъпва Бог, че държи Сара далеч от обсега ѝ точно в този момент. После захвърли ръжена върху леглото и слезе по тясното стълбище.

Дали да не събуди Мич с новината, че Сара се е измъкнала от къщи?

Да, но Мич ще вземе да събуди всичко живо, включително и Дан Уест. Не, няма смисъл да вдигат толкова голям шум — поне не за жалко същество от рода на Сара Крейн.

Но какво да предприеме тогава?

Отговорът всъщност ѝ беше предварително известен. Пое дълбоко дъх, свлече се на колене, сведе глава и взе да се моли. Както винаги, Бог бързо се отзова на молитвите ѝ и ѝ каза как точно да постъпи.

Слезе до долу да се убеди, че и предната, и задната врата са заключени. Сара може и да се е изнизала от къщата, но това не значи, че ще я пуснат да се вмъкне незабелязано.

Ще трябва да им се помоли да я пуснат и да се надява, че Бог ще се чувства значително по-милостив от Мич, който дотогава ще е разбрал колко топлина са похабили. Но така или иначе, Анджи ще се погрижи да бъде волята Му. Все повече се убеждаваше, че Той умишлено е пратил Сара у дома им, а един от поводите Му е бил Анджи да научи Сара да носи отговорност за делата си.

Що се отнася до Анджи, тя, както винаги, ще изпълни съвсем точно Божията воля.

Предната врата беше заключена, но за по-сигурно Анджи я отключи и после пак я заключи.

После сложи и резето.

И изпълнила точ в точ Божията воля, Анджи Гарви се легна отново.

Сега вече можеше да заспи спокойно.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Оставете ме тук — каза Сара, заковала поглед в къщата, която все още беше на една пряка разстояние, но светеше като маяк в мрака преди зазоряване. Това можеше да означава едно-единствено нещо: че поне един в семейството Гарви, най-вероятно Анджи, будова и я чака. — Последната пряка ще я мина пеша.

— Не е ли по-добре да вляза да поговоря с Анджи? — предложи Бетина. — Да я уверя, че си прекарала нощта в безопасност у дома ми.

— Само по-лошо ще стане — рече Сара, чийто глас бе успял да се разтрепери. — Моля ви се!

Бетина спря неохотно колата и изчака Сара да слезе.

— Ще се видим в училище — каза. А когато Сара ѝ отговори само с едва доловимо кимане, Бетина повтори: — Сигурна ли си, че ще се справиш?

— Няма страшно — въздъхна Сара. Затвори вратата, изчака колата на Бетина да се скрие зад ъгъла и едва тогава се отправи към къщата, обмисляйки какво ще каже на Анджи. С кой акъл беше отишла да спи у Бетина? И защо Бетина я събуди чак в шест сутринта?

Поне на втория въпрос отговорът ѝ беше известен: завършила бе рисунката си след полунощ. Пък и не Бетина я беше поканила; тя сама отиде непоканена, така че не ѝ оставаше друго, освен да опере пешкира, както обичаше да казва майка ѝ.

Наложи си да не се поддава на подтика да се обърне и да тръгне в обратната посока. Качи се по предните стъпала и опита ветроустойчивата врата.

Заклучена.

Натисна звънеца.

Анджи отвори предната врата и я загледа ядно.

За миг Сара реши, че Анджи просто ще затръшне вратата под носа ѝ, но след малко тя взе, че отключи ветроустойчивата врата.

Сара я отвори, влезе и в същия миг усети уханието на пържен бекон откъм кухнята. Но вместо да се върне към подготовката на

закуската, Анджи не отместваше студения си приковаващ поглед от Сара.

— Дължиш ми извинение — каза по някое време.

— Аз...

— И на Мич също.

Сара не вдигаше очи от пода.

— Но най-вече трябва да се молиш на Господ да ти прости всичките лъжи, измами и кражби.

Тук вече Сара не издържа и вдигна рязко глава:

— Не лъжа, не мамя и не крада! — каза така натъртено, че в очите на Анджи лумна гняв.

— *Млъкни!* — сряза я приемната ѝ майка. — Престори се, че си лягаш. Това не е ли лъжа? Отворила си с взлом оня прозорец и си повредила перваза му, вместо да слезеш долу и да излезеш през предната врата като честен човек. Това не е ли измама? Да не говорим, че си го оставила отворен, та всичката топлина да излиза навън, а това ни удря в джоба и си е равносилно на кражба от портмонето ми.

— Съжалявам — промълви Сара, при все че си даваше сметка колко малко означават в случая тези нейни думи и колко са закъснели.

— На колене! — заповяда ѝ Анджи. — Моментално! Тук! — Анджи коленичи наред всекидневната и дръпна със себе си и Сара, без да обърне внимание на стона, който Сара не успя да преглътне от болката в ранения ѝ хълбок и крак. — Моли се на Господ да ти опрости греховете и да ти покаже как да си възвърнеш милостта му.

Сара преклони глава:

— Съжалявам — прошепна пак. — Наистина съжалявам. Но толкова съм объркана...

— Бог ни е дал десетте Божии заповеди, та да не се объркваме — прекъсна я Анджи. Сключи ръце пред гърдите си и приведе глава: — Научи ме, Господи. Кажи ми как да изведа това дете до пътя на правдата.

Сара затвори очи и се напъна да се съсредоточи върху молитвите, които Анджи очакваше тя да отправи, но тялото така силно я болеше, че по бузите ѝ потекоха сълзи и тя усети, че каквото и да се опита да каже, само ще се разплаче.

А плачът ѝ само щеше да влоши положението.

Секундите се провличаха в минути, всяка минута като да траеше цял час, но по някое време все пак чу как Анджи измърмори последната дума.

— Амин.

— Амин — повтори тихо Сара. Напъна се и тя да стане заедно с Анджи, макар хълбокът ѝ да заплашваше да сдаде под нея.

— Господ желае да те предам на Мич и той да определи наказанието ти. Той всеки ден се разправя с такива като теб и със сигурност ще знае как да постъпи и в твоя случай.

Гърлото на Сара се сви, макар че ѝ призля от мисълта какво би представлявало подходящо наказание според Мич Гарви; хукна покрай Анджи към банята и едва стигна тоалетната чиния, преди да повърне. Докато се мъчеше да отмие горчивината от устата си, мярна как Анджи е застанала на вратата с победоносен вид.

— Ето го насъбралото се в тебе зло — каза Анджи. — Бог го изхвърли! — Сара нищо не каза, само обърса лице с износената кърпа. А Анджи продължи: — Мич е горе. Слага брава на таванската врата. Ще закове оня прозорец, та да не може да се отваря.

Както окачаше кърпата, Сара усети как пръстите на Анджи се впиха в ръката ѝ и само след секунда я полу-водеха, полу-влачеха по стълбите към втория етаж, откъдето Анджи я изтласка по тясното стълбище до тавана, а Мич ѝ се захили отвисоко.

Само дето в усмивката му нямаше и капка топлота.

— О, я виж кой се е прибрал! — рече. — Някой, който обича по цяла нощ да скита.

— Много съжалявам — прошепна Сара.

— Ти тепърва ще има да съжаляваш — отвърна Мич. И неговите пръсти се впиха в плътта, която вече бе посиняла от хватката на Анджи. Мич я дръпна навътре в таванското помещение и затвори вратата.

— Но пък няма за какво да се притесняваш — каза на отстъпващата назад Сара. — Само косъм да падне от главата ти, и щатското правителство ще ни спре парите. Така че този път минаваш метър.

Паниката на Сара взе да се уталожва.

— Обаче едно ще ти кажа, а ти си отваряй ушите. Ако още веднъж притесниш или мен, или жена ми, лошо ти се пише. — И

опита в дланта си тежестта на чука, сякаш преценяваше колко болка ще може да ѝ причини с него. — Така че си прави сметката, разбра ли? Сега ще те оставя тук да си мислиш цял ден за постъпката си. И те предупреждавам: ха си направила и най-малкия опит да излезеш днес от стаята си, така ще те подреда, че никога повече няма да се измъкнеш оттук. — След което устните му се извиха в усмивка не помалко ледена от погледа му: — И баща ти ще го подреда. Разбра ли ме?

Сара пак кимна.

— Да те чуя! — настоя Мич и тресна с чука по масата, която Сара използваше за бюро.

Сара инстинктивно подскочи.

— Да, сър — прошепна. — Разбрах.

— А като се върна довечера от работа, очаквам да заваря една нова Сара Крейн. Ясно ли е?

Чукът отново се вдигна, но този път Сара не дочака удара му:

— Да, сър — промълви.

Мич излезе, заключи вратата след себе си, а Сара се сви на топка върху тясното походно легло и даде свобода на сълзите, които толкова дълго беше потискала.

* * *

След петата си обиколка на затворническия двор Ед Крейн намали темпото до ходом и с ръкава на сивата си затворническа риза оттри потта, която бе лъснала по челото му въпреки мразовития въздух.

— Ей, Ед! — намали ход и Мостела, по прякор Мишока, и влезе за малко в крак с Ед. — Онова копеле Мич иска да ти каже нещо.

Ед проследи наклонената глава на Мишока и се убеди, че Мич Гарви го чака, опрял се на стената, кръстосал ръце пред гърди и с поглед, който буквално пробиваше дупка през Ед.

— Нищо друго ли не каза?

Мишока сви рамене, ускори крачка и отмина напред.

Ед прекоси двора, слаломирайки между групичките затворници, които си говореха тихичко и дъхът им образуваше облаци в студения утринен въздух.

— Искал си да ме видиш.

И понеже знаеше от горчив опит, че не е здравословно да се приближаваш до някой надзирател, умишлено застана далеч извън обсега на Мич Гарви.

Устните на Гарви се свиха в ледена усмивка.

— Искях само да те осведомя как вървят нещата с дъщеря ти.

От блясъка в погледа на Гарви на Ед му призля и едва успя да удържи ръцете си да не се свият на юмруци.

— Е?

За съжаление, не успя да произнесе тази дума толкова безизразно, колкото му се щеше, та можа да забележи в очите на надзирателя колко го зарадва притеснението му за Сара.

— Просто съм длъжен да ти спомена, че предприемаме определени „възпитателни мерки“ спрямо малката ти принцеса. Крайно време е да се научи да показва поне малко уважение към своите родители. Да не говорим за проявата на отговорност за собствените й деяния.

Кръвта избуя по бузите на Ед, но той успя да задържи отпуснати ръцете си. *Не се хващай на стръвта*, рече си. *Все едно не си го чул.*

— Ама и тя е голямо серсемче — продължи Мич при вида на пламналото лице на Крейн. — Зор ще видя да избия от главата й всичкото глупаво възпитание, което си й дал, но ти гарантирам, че ще успея. — И киселата му усмивка съвсем разцъфтя. — Все ще намеря начин, по който да й втълпя боязън от Бога.

Думата „избия“ тресна Ед като каменарски чук. Но какво можеше да направи. И веднъж само да замахнеше към Гарви, не му мърдаше цял месец в единичката. А пък нали той сам беше докарал Сара до сегашното й положение? Нямаше никакво намерение да дава на Гарви повод още повече да й вгорчи живота. Въпреки целия си бяс, успя да овладее и езика, и юмруците си, но през цялото време усещаше как Гарви вижда нарастващия му гняв и му се кефи.

— Като баща аз съм доста по-различен от теб — продължи Гарви, но с понижен глас, който съдържаше много повече заплаха, отколкото подигравателния му тон преди малко. — Така че ще я понауча на туй-онуй, докато е у нас. Или, ако трябва да съм по-точен, на куп неща ще я науча, докато е у нас.

Ед стисна зъби, най-после стисна и юмруци, обаче усмивката не слизаше от лицето на Гарви. *Дръж се*, заповяда си Ед. *Не му доставяй*

удоволствие. Но вече беше почти изтървал контрол върху гнева си, та направи крачка напред.

А Гарви инстинктивно отстъпи. Обаче се съвзе мигновено и лицето му се свъси:

— На твое място — озъби се — бих се въздържал. — Ха си направил някоя глупост, ще се стъжни не само твоят живот, но и този на момичето ти. — Обърна гръб на Ед и се скри в затвора.

Ед Крейн остана на място, давайки си сметка, че не може с нищо да помогне на дъщеря си. Сигурно щеше да е по-добре, ако през онази нощ беше умрял той, а не оня тип.

По-добре щеше да е за оня.

А може би по-добре и за самия Ед.

Но от всяко положение щеше да е по-добре за Сара.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бетина успя да си намери място в претъпкания паркинг на затвора, паркира и угаси двигателя, но не слезе веднага. Остана седнала зад волана, вперила поглед към двете наблюдателници, високите стени със спирали бодлива тел по билата и униформените служители, влизащи и излизащи през главния вход. Може би постъпва неправилно. Сигурно взема прекалено насериозно цялата тази работа със Сара Крейн.

Вероятно се ангажира прекомерно със случая.

Но Бетина беше учителка, и всички други учители, които познаваше, се грижеха за своите ученици — особено онези, които животът беше ощетил. А Сара Крейн беше най-ощетена от всички, които Бетина познаваше. Днес следобед отсъстваше от часа ѝ, а от канцеларията я уведомиха, че този ден Сара изобщо не е идвала на училище.

Вътрешно беше убедена, че Сара не е признала пред семейство Гарви къде е прекарала нощта, за което очевидно са я наказали. Но ако отидеше у Гарви, нещата около Сара само щяха да се влошат. И на директора не можеше да се оплаче — Джо Маркъм щеше веднага да ѝ каже, че връзката ѝ със Сара е „неподходяща“ и че тя трябва да си гледа собствената работа, с което щеше да ѝ внуши, че само още малко и ще даде на училищното настоятелство отдавна търсения от него повод да я уволни.

Оставаше ѝ само патронажният социален служител на Сара, а Бетина си нямаше и понятие кой е. Е, можеше да се разрови из бюрокрацията на окръга, но това сигурно щеше да ѝ отнеме поне няколко дни.

От друга страна, можеше да поиска среща с бащата на Сара, който сто на сто щеше да знае кой е общественият настойник на дъщеря му.

Погледна часовника на таблото. Времето за свиждания беше към края си — ако наистина иска да види този човек, по-добре да побърза.

Петнадесет минути по-късно Бетина седеше пред кръгла гетинаксова масичка в гола зала, изпълнена със затворници, съпруги, майки и деца, които не спираха да се надвикват, за да се чуят с близките си. Миг след това в помещението въведоха висок, слаб мъж с изпълнени с тревога уморени очи, който седна срещу нея.

— Господин Крейн? — попита Бетина и се пресегна през масата да се ръкуват. — Казвам се Бетина Филипс. Преподавам на Сара по рисуване.

Моментално забеляза как погледът му живна при споменаването на Сара. Мъжът придърпа стола си към масичката и се приведе напред:

— Много е добра, нали? — попита с нотка на гордост в таланта на Сара. — И то много над гимназиалното ниво, не мислите ли?

— Така е — съгласи се Бетина. — Досега май не съм имала ученик с такъв самороден талант като нейния. — Млъкна за миг, после реши да приеме предложението от Ед дебютен ход. — И точно затова съм дошла, господин Крейн.

— Наричайте ме Ед — предложи Крейн. — Нали знаете, че сте любимката на Сара?

— И аз я намирам за изключително близка — усмихна се Бетина. — Но имам чувството, че приемното ѝ семейство не подкрепя таланта ѝ до степента, в която ние двамата с вас го правим. — Светлината, която струеше от очите на Ед, когато говореше за дъщеря си, моментално угасна и Бетина усети, че е засегнала болна тема.

— Какво по-точно ви е казала? — попита Ед, но гласът му се сниши и той хвърляше притеснени коси погледи към най-близкия надзирател. — Какво е направил Гарви?

— Не смятам, че все още е направил каквото и да било. Но друго искам да ви питам: знаете ли кой е патронажният служител на Сара? Може би ще ми се наложи да се срещна с него.

Ед понечи да отговори, но после затвори уста и очите му възприеха онзи изтощен поглед, с който беше дошъл в залата за свиждане. — Ама и аз съм един баща! — измърмори по-скоро на себе си, отколкото на Бетина. После май се опита да се стегне. — Ще ми повярвате ли, ако ви кажа, че помня само малкото ѝ име? Кейт не-знам-коя-си... Представяте ли си? Толкова съм се вгълбил в собствените ми проблеми, че дори не помня името на жената, която трябва да се грижи

за дъщеря ми... — Тук гласът му се изпълни с горчивина: — Всъщност аз знам кой трябва да се грижи за нея — аз. Но вместо това...

— Гласът му се изгуби, а когато най-сетне погледна Бетина, изражението му беше толкова тъжно, че ѝ се прищя да се пресегне през масата и да го прегърне. — Извинявайте — каза, — просто... — Млъкна за миг, после завъртя глава. — Съжалявам.

Почувствала се напълно безпомощна, Бетина протегна ръка с желание да го докосне, но един от надзирателите я изгледа така строго, че дръпна пръстите си като опарена и взе да търси в ума си нещо — каквото и да било, — с което да разсее мъката на Ед Крейн. Естествено, темата, която се налагаше от само себе си, беше една.

— Отгледал сте прекрасно дете — каза му. — Добра, възпитана и, разбира се, наследила от някого голям талант.

— Със сигурност знам, че не е нито от мен, нито от жена ми — въздъхна Ед.

— Някой дядо или баба? — килна глава Бетина.

— Възможно е, но нямам представа — сви рамене Ед и пак погледна Бетина. — Истината е, че ние с Марша осиновихме Сара два дни след раждането ѝ. — Събра едрите си фермерски длани и ги протегна. — Толкова дребна беше, че се побираше ей тук. Направо не можех да повярвам. Тъй мъничка и беззащитна, че още тогава се зарекох... — Думите отново го затрудниха, но Ед успя този път да се насили да довърши изречението си, независимо колко болка му костваше. — Заклех се да се грижа за нея, докато съм жив. Е, хубаво я подредих, нали? — Бетина млъкеше. След дълго чакане, той продължи:

— Така и не разбрахме кои са истинските ѝ родители. Изобщо не се обадиха.

— Понякога е за добро — каза Бетина в момента, в който по радиоуредбата обявиха, че остават само две минути. Уви шала около врата си и пхна ръце в ръкавите на палтото. — Съжалявам — рече, привеждайки се леко напред. — Може би не биваше да идвам. Но се радвам, че дойдох... приятно ми беше да се запознаем, Ед.

Ед обаче като че ли не я чу, така че Бетина се изправи и понечи да последва останалите посетители към изхода. Точно преди да се извърне, той пак проговори:

— Дръжте я под око заради мен, окей? — помоли я с пълни със сълзи очи. — А пък аз ще се напъна да си спомня фамилното име на Кейт.

— Не се притеснявайте — отвърна Бетина. — Ще я намеря. И за Сара ще се грижа. Не се тревожете излишно.

— Не мога да не се тревожа — каза Ед. — Тук няма кой знае какво друго да правиш. Но и аз се радвам, че дойдохте. Сега поне знам, че и някой друг освен мен го е грижа за момиченцето ми.

Изгубила доверие в способността да контролира гласа си, Бетина само му кимна и бързо си проправи път между масите, столовете и хората и излезе през тежките блиндирани врати на приемната за посетители. Подписа се в регистъра и излезе, но изведнъж тялото ѝ се смрази от нещо много по-ледовито от чистия нюингландски въздух.

Нямаше никаква представа как ще изпълни даденото обещание, но се зарече да намери начин.

Длъжна беше да намери.

* * *

Шеп Дънигън прибра пачката счетоводни разпечатки и бюджетните предвиждания, които трябваше да прегледа по молба на управителя, и щракна ключалките на куфарчето си.

На спокойствие, у дома щеше, за един час да свърши повече работа, отколкото за два дни в службата. Провери за последно електронната си поща, изключи компютъра и на излизане спря пред бюрото на Бони да провери дали няма някое съобщение.

Бони му подаде половин дузина розови листчета:

— Нищо, което да не може да изчака до утре — каза му. — А и да ги изгубиш — няма страшно. Имам копия от всичките.

Шеп изгледа мрачно листчетата:

— Е, точно заради тях не ми излизат сметките. — Прехвърли ги едно по едно и ѝ ги върна. — Няма как да ги изгубя, понеже изобщо няма да ги нося у дома.

— Никак не ме бърка — съгласи се Бони. — Приятна вечер.

— Задължително — каза вкиснато Шеп. — Аз, бутилката вино и разпечатките от бюджета. Самата романтика.

Прекара личната си карта през скенера и изчака металната решетка да се приплъзне настрани. В момента, в който се канеше да мине от другата страна, през външния вход влезе жена, която бутна пред себе си двойната врата към приемната за посетители.

Жена, която Шеп моментално разпозна.

Бетина Филипс.

Шеп замръзна на място и остави металната врата да се затвори отпреде му.

Тая пък какво търси тук, дявол да я вземе?

Последния път тая откачалка беше дошла в затвора с предложение да въведат часове по рисуване за затворниците, но лично Шеп се беше погрижил планът ѝ да бъде отхвърлен от раз. Не стига, че жена му ходеше от време на време при Бетина да ѝ гледа на листенца от чай — или на каквото там ѝ гледаше — ами сега и в затвора беше се намъкнала. Какво ли е намислила тоя път?

Прекара пак картата през скенера, отиде до входа на центъра за посетители и надникна през стъклото. Бетина Филипс беше все още на рецепцията, но само миг по-късно предаде документа си за самоличност, взе пластмасова табелчица от дежурния надзирател и беше допусната през вратата в самата зала за свиждания.

А щом тя влезе, Шеп мина през двойната врата и поиска от служителя да погледне дневника на посетителите.

Ето я — последният посетител за деня: Бетина Филипс. Написано с печатни букви име, подпис, номер на шофьорската книжка.

Само че не беше дошла на среща нито с управителя, нито с някой от персонала.

А беше дошла на свиждане с Ед Крейн.

Добре де, но какво общо има тя с Крейн? Човекът лежи за убийство, но каква връзка може да има това с Бетина Филипс? И изведнъж се досети: Ед Крейн е бащата на онова, сакатото момиче, с което Ник дружи напоследък — приемното дете на Мич и Анджи Гарви.

Но и от това не му стана ясно защо Бетина Филипс може да е дошла на свиждане с Крейн, освен ако не проявява някакъв извънреден интерес към дъщеря му. А ако се окаже, че е така, той лично ще забрани на Ник изобщо да контактува повече с това момиче. Само това

му липсва: Ник да се замеси с единствената жена в града, която всички смятат за по-луда и от сина му.

По дяволите!

На излизане от сградата Шеп добави Бетина Филипс към списъка на проблемите, с които трябваше да се пребори.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Залючена ли си? — притисна Ник телефона така силно, че ухото му почна да изтръпва. Седнал беше на ръба на леглото и не можеше да повярва на онова, което Сара му разправяше. Ами ако стане пожар? Как ще излезе тя от къщи?

— *Върви да ѝ помогнеш* — прошепна един от гласовете в главата му. — *Веднага отивай.*

— *Убий ги* — подсказа му друг глас. — *Ще ти помогна. Силен съм... по-силен съм от теб... само ме вкарай у тях... и ще успеем... ще успеем...*

— Не! — Ник се помъчи да не произнесе на глас думата, но не успя съвсем. После стисна очи с напразната надежда, че ако се съсредоточи единствено върху шепота от Сара, останалите гласове в главата му някак си ще млъкнат. Те обаче отказваха.

— *Питай я* — повтаряше съвсем нов глас. — *Питай я какво е нарисувала? Онова ли, дето ти го показах? Питай я... сега я питай или...*

Ник потръпна и се напъна да изключи от мозъка си този шепнещ глас, но беше прекалено късно. Демонът в него настояваше да узнае.

— Ник? — гласът на Сара успя да пробие данданията в ума му. — Какво ти е?

— К-к-какво нарисува снощи? — попита Ник, чийто глас също беше спаднал до шепот. — Гласовете се интересуват. — Изчака отговора ѝ, но след като Сара нищо не каза, продължи: — Огън, нали? Нали това нарисува? Огън.

Рязкото поемане на дъх от страна на Сара му бе достатъчно, за да разбере, че е улучил. За пореден път тя беше нарисувала онова, което той виждаше.

Ами ако той е този, който вижда онова, което тя рисува?

— Някой се качва по стълбите — прошепна Сара и прекъсна връзката.

— *Върви при нея* — заврънка го пак един от гласовете. — *Помогни ѝ!*

— Не мога! — изхлипа Ник. — Какво искате от мен?

— *Направи нещо! Няма значение какво!* — настояваше друг глас. — *Направи нещо, иначе...*

Внезапно вратата на стаята му се отвори и баща му нахълта, без изобщо да почука. Гласовете изведнъж замлъкнаха и в настаналата тишина Ник усещаше единствено блъскането на сърцето си. Да не би баща му да го е чул как спори с гласовете?

Защото, ако го е чул...

— Как си?

Ник се помъчи да направи разбор на въпроса. В какъв смисъл как е? Във физически, или в душевен? Но нищо в поведението на баща му не му подсказа смисъла.

— Добре съм — рече внимателно. — Малко поохлузен тук-там — и се пипна по гръдния кош, който бе плътно бинтован под ризата му. — Ребрата ме понаболяват. Ама иначе съм окей.

Шеп приседна на ръба на леглото.

— Майка ти каза, че пак си имал една от ония...

Баща му се поколеба за миг, а Ник се досети защо: откакто се помнеше, баща му мразеше да говори за проблемите му, сякаш по този начин можеше да отрече съществуването им.

— Халюцинации, татко — каза. — Наричат се...

— Знам как се наричат — прекъсна го баща му. — Та пак ли получи такава?

Ха сега де? рече си Ник? *Какво да му отговоря? А и той, след като вече знае, защо ме пита?* Но погледът на баща му го приковаваше и нямаше как да премълчи.

— Е, не беше истинска халюцинация — промълви накрая.

— Какво значи „не истинска“ — присви очи баща му. — Имаше ли я или я нямаше?

— Ами... по-точно беше нещо като... видение.

— Видение ли? — веднага повтори с подигравка в гласа баща му. — И кое прави видението по-предпочитано от халюцинацията?

Сега вече гласовете се размърмориха.

— Нищо — отговори на мига Ник с надеждата да прекрати разговора, преди гласовете да са се развикали толкова, че да не може

повече да чува баща си. — Не съм казал, че е за предпочитане. Но е по-друго. Вече виждам неща, които имат някакъв смисъл. — И изтръпна в мига, в който думите се отрониха от устата му; излизаше, че е започнал да вярва в реалността на халюцинациите.

— Значи става все по-зле и по-зле — заключи баща му с изписан по лицето гняв. — И знаеш ли защо? Положението ти взе да се влошава, откакто в града се появи онова момиче... сакатото, дето другаруваш с него.

Главата на Ник се изпълни с вой.

— Не! — изправи се Ник и изглежда гневно баща си. — Това изобщо не е вярно. Сара ми е приятелка... и точно тя ме намери в парка! Спаси ми живота!

— Може и да е така — каза Шеп. — Но според мен именно тя е тази, която те е вкарала в парка. За мен ти ставаш все по-зле, откакто се запозна с нея.

— Ама...

— Така че ти забранявам повече да я виждаш.

— Не! — замоли се Ник. — Изобщо не си прав. Когато съм с нея, се чувствам по-добре. Гласовете почти млъкват. — И взе да рови из ума си за думи, които биха могли да убедят баща му. — Когато съм с нея, съм все едно нормален.

Баща му обаче сякаш изобщо не го чу.

— Ще ти го кажа с прости думи, Ник. Ако не престанеш да се срещаш с тази Крейн, ще се наложи да те върнем в болницата.

Гласовете взеха да вият и Ник по навик кръстоса ръце върху гърдите си и се прегърна, доколкото можеше, за да не изкрещи на хора от гласове в главата му да млъкне, понеже усещаше, че подобен крясък само би влошил още повече нещата. Взря се в очите на баща си с надеждата да открие някаква възможност за компромис, но не би. Поне засега по този въпрос нямаше смисъл да спори с него.

Но и не можеше току-така да се предаде.

— Мъча се да се оправя — рече с треперещ глас. — Наистина се старая. Повярвай ми.

— Знам само едно: не мога да те оставя да се размотаваш с твоите видения в компанията на това момиче, чийто баща е в затвора, на чиято управа съм член. Така че решавай ти: или ще спреш да общуваш с нея, или ще те върнем в болницата.

Явно друго предложение нямаше да получи. И на фона на беснеещите в главата му гласове, Ник се предаде пред баща си:

— Ще направя така, както искаш. Само не ме връщай в болницата.

Най-после баща му се усмихна, но без капчица топлина:

— Хубаво. Стой по-далеч от това момиче, пък да видим какво ще излезе, окей?

Ник не можеше дори да си представи как ще страни от Сара, но му се налагаше да кимне.

— Окей? — повтори баща му.

— Окей — прошепна Ник.

— Добре. Да смятаме разговорът ни за приключен. След няколко минути сядаме да вечеряме.

— Ще слеза.

Баща му излезе, без да си направи труда да затвори след себе си и Ник едва устиска да не отиде и да затръшне вратата зад гърба му. Само щеше да натегне повече обстановката, а и вече размишляваше по какъв начин да заобиколи бащината заповед.

Можеше да се вижда със Сара в училище, особено ако предварително се наговореха „случайно“ да се срещнат. Как ще му попречи баща му в такива случаи? Как изобщо ще узнае? Та той поначало май не обръщаше особено внимание на Ник.

Пък и да иска да не вижда Сара, пак няма да може.

Гласовете в главата му няма да му позволят.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Бетина Филипс едва изчака последните ученици да се източат от кабинета, втурна се в тълпата по коридора и си запроправя път през сменящите класните си стаи ученици към училищната канцелария.

Инид Хоугън, която беше секретарка още от времето, когато самата Бетина беше гимназистка — а нищо чудно да е била там още по времето на баща ѝ, като се имаше предвид всеобщото мнение, че Инид не е мръднала изобщо през последните четири десетилетия — вършеше онова, което беше редовното ѝ занимание в тази част на учебния ден: приключваше с официалното нанасяне на отсъствията в ученическите досиета. През всичките години, откакто Инид беше застъпила на този пост, единствената промяна бе в това, че сега вписванията ставаха в компютъра, а не в някогашните дневници. Е, беше изпитала известна трудност при прехода: писалката и мастилото я затрудняваха в много по-малка степен.

Техниката си оставаше загадка, а тя нямаше никакво доверие на загадъчното, затова в уоруюискската гимназия всички важни архиви и досега се пазеха както в кантонерката до бюрото на Инид, така и в компютъра, скрит в специално укрепена стая в мазето.

— Ако изобщо ги е запаметил — подметна заядливо веднъж Инид. — А и да ги е запомнил, какво ще стане, ако се повреди? Къде ще ги търсим всичките архиви?

Но това, че Инид успяваше по този начин да удвои работата си, като върши нещата „и поновому, и по правилному“, не ѝ пречеше да посреща с усмивка всеки посетител, който влезеше в стаята ѝ.

— Здравей, Инид — каза Бетина. — Сара Крейн днес на училище ли е?

Инид завъртя глава:

— Вчера се обадох на Анджи Гарви. Изглежда, Сара я е хванал грипът. Цяла нощ била повръщала. Но не през последната нощ — добави бързо Инид в безкрайния си стремеж да поддържа безупречно архива. — По-предната. Така че днес реших да не ги безпокоя. И мен

преди три седмици ме тръшна същият вирус, та цели два дни не можах да помръдна. Така че ако Сара не се яви и утре...

Но Бетина беше престанала да я слуша. Сара Крейн изобщо не беше повръщала по-предната нощ, ами спеше непробудно на Бетининия шезлонг, гушнала Купър, и двамата завити с две топли одеяла. Сара изобщо не беше болна.

А това означаваше, че става нещо друго и Бетина беше почти убедена, че знае какво. Кимна към директорския кабинет:

— Джо тука ли е?

— Влизай направо — каза Инид.

Бетина почука леко на вратата на Джо Маркъм, отвори я и надникна.

— Бетина — посрещна я директорът и се облегна на стола си с прекалено уморен за началото на работния ден вид. — Заповядай.

— Имам известни притеснения по отношение на Сара Крейн — каза учителката, след като затвори вратата и се приближи към бюрото му. — Не е на училище днес, а и вчера е отсъствала.

— Инид обаждала ли се е?

— Анджи Гарви й каза, че Сара е болна от грип, но вълната от този вирус мина преди три седмици. Така че ако наистина е болна от него, е единствената от цялото училище, което също е необичайно.

Веждите на Маркъм леко се вдигнаха:

— И какво очакваш от мен по този повод? Да се обадя в службата за защита на детето ли? — После възприе сериозен тон: — Подочувам разни странни истории напоследък. Доколкото схващам, госпожица Крейн май ще излезе сериозна художничка.

Бетина се стегна:

— Че е много талантлива — талантлива е. И това е една от причините да се интересувам от нея. Дарба като нейната следва да се насърчава, само че...

— Само че семейство Гарви не желаят тя да контактува с теб, нали така? — Бетина кимна. — И поради това си дошла да ме молиш аз да се разправам с тях, а? — Бетина пак кимна, а Джо Маркъм си записа нещо на настолния календар. — Дай да се договорим така: да изчакаме да видим дали утре ще дойде и ако отсъства, ще се опитам да разбера защо. Окей?

— Благодаря. — Бетина отвори вратата и беше почти излязла, но изведнъж се извърна: — Преписката на Сара от предишното ѝ училище още ли я няма?

— Питай Инид — отвърна директорът, а от тона му Бетина усети, че вниманието му вече се е пренасочило от Сара Крейн към каквото е правел там, преди тя да влезе. Затвори вратата на директорския кабинет, а като се обърна, Инид вече я чакаше с готовата папка:

— Заповядай. Така и така я бях извадила заради отсъствията. — По ъгълчетата на устните заигра закачлива усмивка. — Нали си ме знаеш каква съм. Всичко записвам. Сигурно ще изгорят целия архив в деня, в който умра.

— Благодаря — каза Бетина, взе папката и кацна на един от столовете, на които обикновено седяха ученици в очакване да отговарят пред Джо Маркъм за прегрешенията си.

Явно днешната сутрин беше безгреховна, след като всички останали столове бяха свободни.

Часовникът на стената ѝ напомни, че остават деветдесетина секунди до биенето на звънеца и че е време да се върне в кабинета по рисуване на долния етаж. Прелисти набързо извлечението от преписката на Сара в предишното ѝ училище — което нямаше нищо общо с онова, което търсеше — и чак на последната страница откри необходимото — името на патронажната социална служителка, към която бе зачислена Сара Крейн.

Кейт Уилямс.

Повтори си на ум няколкократно номера ѝ, за да не го забрави, преди да е стигнала в кабинета, и тъкмо да затвори папката, мярна още нещо.

Датата на раждане на Сара.

Обзе я ужасен студ, а папката се изплъзна от ръцете ѝ и тупна на пода.

— Бетина? — подскочи Инид. — Лошо ли ти е?

Бетина погледна папката на пода и се приведе да я вдигне.

— Нищо ми няма — каза, като не успя съвсем да прикрие слабото треперене в гласа си. — Без да искам, я изпуснах.

Инид я изгледа подозрително:

— Много си пребледняла. Закусвала ли си тази сутрин? Ако не си, може да ти е паднала захарта. В учителската стая има понички. Хапни една, а аз ще пратя някой да наглежда през това време класа ти.

— Няма нужда — завъртя глава Бетина. — Ще се оправя.

И преди Инид да ѝ възрази, стана, върна папката върху бюрото ѝ и излезе от канцеларията, повтаряйки още три пъти наум телефонния номер на Кейт Уилямс.

Не ѝ беше необходимо да запомня рождената дата на Сара.

Изключено беше да я забрави.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Бетина наби спирачките и колата ѝ се закова пред ръждясалите железни порти на „Шътърс“.

Нещо се беше променило.

Какво обаче?

Остана за миг неподвижна зад волана и през това време се убеждаваше, че няма никаква промяна, а че просто е видяла рождената дата на Сара Крейн в училищната преписка. И въпреки това през целия ден — който ѝ се видя безкраен — имаше усещането, че нещо се измества и чувството ѝ се засили още повече по пътя ѝ от училище към дома. И ето че сега, седнала в колата си пред портала на единствения дом, в който беше живяла, вече виждаше промяната.

Което, разбира се, не можеше да бъде: портите си бяха точно такива, каквито ги помнеше открай време — провиснали и ръждясали, с оригиналните лозови листа от ковано желязо, почнали отдавна да падат, сякаш самите порти усещаха бързо приближаващата се зима. С тази разлика, че днес следобед портите изглеждаха другояче.

Част от ръждата като да се беше олюпила, а от едно-две проядени лозови стебла сякаш бяха поникнали нови миниатюрни островърхи филизчета.

Което пък беше пълна глупост: металът, особено пък кованият метал, не е способен на подобно нещо. Ръждяса ли веднъж — край. Пък и колкото реалистични да са изглеждали лозовите ластари преди век и половина, не бяха нищо повече от най-обикновено желязо.

И все пак...

Светлината. Никакво друго обяснение не намираше. Явно есенната светлина я мамеше — слънцето бе почнало да залязва съвсем рано и вечерните сенки скриваха най-грозното от похабата на годините.

Свали крака си от педала на спирачката и продължи напред, но на излизане от гаража няколко секунди по-късно пак се закова на място.

И впери поглед в къщата.

Защото и тя ѝ се стори някак си различна. Но какво пък се беше променило? Боята продължаваше да се люци, поне онази, която беше останала от някога, и по покрива все още липсваха ответите през годините плочи.

И все пак...

Все пак боята ѝ се видя не толкова зле, колкото ѝ се беше сторила при последния оглед преди няколко месеца, та дори и покривът имаше вид, че ще може да изкара поне още една зима преди да ѝ се наложи да предприеме нещо.

Както винаги, влезе през задния вход, но пак се спря на прага. Само че този път знаеше защо спря.

Беше забравила да изключи отоплението в кухнята, та я блъсна вълна от нагорещен и скъпоструващ въздух. Без дори да си съблече палтото, се насочи към калорифера и се пресегна да го изключи.

Но се оказа, че вече е изключен. И вентилаторът му не духаше, и повърхността му имаше стайна температура.

Да не говорим, че и Пайуакет не се беше свил на кравай отпреде му, да се припича и да проспива деня си.

Излезе от кухнята, мина през килера и разтвори летящата врата към трапезарията.

И там беше толкова горещо, колкото в кухнята.

Същото и в голямата зала.

И същото, както установи като мина покрай отворената му врата — и в кабинета. А през открехнатата му врата излизаше не само горещина, но и лютивата миризма на пушек.

Откъде пушек?

Обзета от паника, Бетина отвори докрай вратата, очаквайки едва ли не да завари стаята обгърната в пламъци. Но видя само тлеещите въглени в камината.

А отпреде ѝ, свит на кравай, спеше дълбоко Пайуакет.

Сега пък откъде се взе този огън? Самата тя не беше го палила — в това поне беше абсолютно сигурна.

Пък и да беше — дори да приемеше, че го е запалила сутринта, преди да излезе за работа... как беше успял да гори цял ден? Че и цялата къща да затопли?

А щом не го е запалила тя, кой го е запалил? Посегна към телефона да се обади на Дан Уест, но размисли. Добре де, някой е влязъл с взлом. Но за какво му е било да оставя горящ огън? Не вижда никаква логика.

В същия момент очите ѝ се спряха върху пожълтения ръкопис, скрит от дядо ѝ в най-долното чекмедже на бюрото, но който сега лежеше точно в средата на махагоновата му повърхност.

След което се сети за картината, която Сара Крейн беше нарисувала преди две вечери и която все още си стоеше на статива в студиото, подпряна точно така, както я беше оставила Сара.

Ако изобщо беше все още там?

Изведнъж Пайуакет се събуди, озова се с един скок на бюрото, подуши ръкописа и след това погледна Бетина, а жълтите му очи светеха по-силно и от тлеещите въглени в камината, от която току-що се беше отделил. Само след секунда скочи обратно на пода, хукна през вратата и зави наляво.

Към студиото.

Бетина тръгна подире му, но преди да направи и една крачка, се извърна, отиде до бюрото и грабна ръкописа. И притиснала здраво към гърдите си старите страници, последва своя домашен любимец.

Когато стигна до студиото, Пайуакет вече я чакаше върху шезлонга.

А рисунката върху статива, като портите към имота и дори самата къща, беше някак си променена.

Пламъците горяха по-ярко, отколкото Бетина ги помнеше, и буквално се напъваха да изскочат от хартията.

Пайуакет беше отново на крака и настойчиво завираше муцуна в ръкописа, а по някое време замахна сърдито с лапа и избѝ половината му страници от ръцете на Бетина. Тя стисна още по-здраво останалите ѝ листа и очите ѝ изведнъж попаднаха на разкрилите се върху страницата думи:

Струпах закуп всички книжа от кантонерките и около тях наредих всички дървени столове. Покрай столовете натрупах всичко друго запалимо, което ми попадна в офиса и залях всичко със светилен газ от

ремонтната работилница. След малко свирката изсвири и бях сигурен, че вече всички тъкачи работят с пълна сила на станове, че всички работници са по местата си.

Включително и Хонория.

Най-вече Хонория.

И тя е вече зад стана си, с копелето на брат ми в утробата ѝ, а ръцете ѝ тъкат материя, по-разпусната и от моралните ѝ норми. Но няма да е за дълго.

Представях си вече как ще лумне пожарът, след като драсна клечката и я хвърля всред всичките ми подпалки. Мъхът във въздуха ще прихване някоя искра, самият въздух ще пламне и ще обгърне сградата, заедно с всички в нея.

Заклучих отвън двете големи врати на склада и...

Телефонът иззвъня.

Неочакваният звук стресна Бетина, тя изпусна и останалите листа на пода, а Пайуакет скочи от шезлонга и се шмугна под него.

Бетина вдигна слушалката и я долепи до ухото си, но преди да успее да каже и една дума я зашлеви зъл глас:

— Остави ги на мира — изрече гласът, тих, опасен и треперещ от бяс. — Остави децата ни на мира.

Топлината в къщата внезапно бе прогонена от наплив на ужасен студ. Бетина познаваше този глас, идеално го знаеше, макар никога досега да не го беше чувала по телефона. Знаеше го от своето минало.

Знаеше го от кошмарите си.

Пръстите ѝ така стискаха слушалката, сякаш бяха залепнали от студ към нея.

— И те държа под око — каза гласът.

След което настъпи тишина.

Ужасният студ, който бе залял Бетина само преди секунда, се превърна в страх и тя погледна инстинктивно през огромните прозорци на зимната градина. Тъй като вътре беше прекалено светло, не успя да види нищо навън, освен тъмнината, обградила от всички страни къщата.

Но това не пречеше никому да гледа отвън вътре.

Обзета от ужас, какъвто беше изживявала само веднъж досега, Бетина се втурна през къщата и взе да проверява една по една вратите и всичките прозорци, да се убеди, че са заключени.

Заключени и със спуснати резета.

Въпреки това не се почувства в безопасност, а животните ѝ, сякаш прихванали страха ѝ, се струпяха около нея и когато най-последно угаси осветлението на партера и тръгна нагоре към спалнята си на втория етаж, не се отлепиха от нозете ѝ.

Не преставаше да се ослушва в шумовете от къщата.

И животните бяха наострили слух.

Тишина.

Прибра животните в спалнята си, заключи се и си легна така, както си беше облечена, все още в плен на ужасния страх, внушен ѝ от гласа по телефона. Вдигна завивката плътно до брадичката си, остави лампата да свети и взе да се моли, ако сънят изобщо дойдеше, поне да не ѝ донесе още ужаси...

Усети присъствието, преди да го беше чула. Усети го като опасност, която беше съвсем наблизо и от която трябваше да бяга. Но вместо да бяга, тя се спря и зачака в тъмнината, в гората, в самотата на нощта.

Някаква съчка се пречупи. Звукът сякаш дойде откъм гърба ѝ.

Извъртя се и пак го чу.

И пак иззад себе си.

Когато и трета съчка изпука, най-последно хукна да бяга, но краката ѝ така тежаха, че едва ги движеше.

А присъствието от мрака идеше все по-близо.

Почти можеше да го види, почти да го пипне, но макар че бе тъй, тъй близо, някак си не успяваше да го намери.

После нещо я хвана за гърлото, усети как я стиска все по-силно и вече усещаше дишането му досам ухото си — тежко дишане, — а онова нещо около шията ѝ се стягаше още повече и тя взе да пада, да пада, да пада, но по някое време земята се вдигна насреща ѝ и онова нещо пусна врата ѝ, но пък сега я натискаше нещо отгоре — някаква ужасна тежест — и ѝ идеше да изпищи, но беше останала без глас, та когато отвореше уста, не можеше да издаде никакъв звук.

Пръсти.

Груби пръсти, които шареха по цялото ѝ тяло, раздираха дрехите ѝ, смъкваха ги, навираха се под сутиена и... в гащите ѝ... вътре в нея! Сега вече успя да изпищи, но гласът ѝ остана в плен на тялото ѝ, та колкото и да се напъваше, нищо не излезе, освен някакво странно ръмжене.

Опита се да хапе, да дращи — всичко, което ѝ дойде наум, само и само да се отскубне — но нападателят оставаше през цялото време извън обсега ѝ, недосегаем за мятащите се панически нейни ръце и крака.

Тежестта му отгоре ѝ ставаше все по-голяма и тя усети как потъва в горската пръст, как дрехите ѝ биват разкъсани и как нещо влиза силно в нея, разкъсва я, причинява ѝ прогаряща болка в слабините и...

— Ще те убия! — прошепна глас в ухото ѝ. Гласът беше нисък, твърд и тъй студен, че чак душата ѝ се вледени, но в същото време прогори в паметта ѝ неизличим спомен.

Гласът проникна в паметта ѝ дори по-дълбоко, отколкото мъжът успя да проникне в тялото ѝ.

Не можеше да диша, не можеше да се съпротивлява, не беше способна нищо да стори.

А беше длъжна — длъжна да направи нещо, иначе ще умре. Тук, наскреде мрака, в гората, в нощната тъма.

Тъмната се завихри и в тъмнината на зрението ѝ, и точно когато ѝ идеше да се предаде, да се остави да потъне завинаги в нея, събра сили за последен напън.

Напълни до краен предел дробовете си с въздух и го изпусна в писък, събрал в едно цяло всичките страдания, ужаси и болки, които току-що ѝ бяха причинени.

И седна уплашена в леглото.

Изобщо не беше в гората, в тъмното, на студа.

Беше в пълна безопасност в леглото си, в собствената си безопасна къща, пазена от верните ѝ животни.

Грабна Роки и го притисна до силно биещото си сърце.

Но както Роки я ближеше по лицето, а котките и Купър се притискаха плътно о нея, Бетина осъзна, че греши.

Изобщо не беше в безопасност.

Нещо — всичко — се беше променило.

Сара беше преместила паянтовата си табуретка до таванския прозорец и накланяше учебника по история така, че да хване и последния за деня слънчев лъч, само и само да не я обвинят, че е запалила рано единствената крушка на тавана и по този начин хаби ток. С крайчеца на окото мярна завиващата от съседната пряка кола, затвори учебника в скута си и я загледа как приближи по улицата и спря точно пред тяхната къща.

Като позна чия е колата, сърцето ѝ се раздумка: Кейт Уилямс.

Как така се е сетила да дойде?

Да не би някой да се е притеснил, че не е в училище и да се е обадил на „Социални грижи“? Или просто беше едно от внезапните посещения, за които Кейт я беше предупредила, че от време на време извършва?

Или самата Анджи Гарви се е обадила да поиска властите да преместят Сара някъде другаде?

Въпросите още се блъскаха из главата ѝ, когато чу Анджи Гарви да се качва шумно по стълбите, което елиминира последния вариант; ако тя ги е викнала, отдавна щеше да ѝ е казала да си стегне багажа.

— Дойде оная от окръжния съвет — каза Анджи. — Нямам представа какво иска, но като те извикам, слизаш долу и ѝ казваш, че сме ти осигурили всичко необходимо. — И прикова Сара с поглед. — Само една излишна думичка да си посмяла да кажеш, ще видиш какво ще ти се случи, като се върне Мич от работа. Но ако се държиш прилично, още от утре пак тръгваш на училище. Разбра ли? — Сара кимна, но изражението на Анджи стана още по-свирепо. — И няма да е зле да си припомниш къде точно работи Мич и до каква степен може да стъжни живота на баща ти. Ясно?

Сара усети как кръвта се стече от лицето ѝ при тази заплаха.

— Ясно ли се изразих? — настоя да чуе отговор Анджи.

— Да, мадам — отвърна Сара с глас, граничещ с шепота.

На вратата се позвъни и Пепър се разлая.

— Пооправи се — заръча Анджи, — а аз ще те викна, когато му дойде времето. — На излизане се обърна да добави: — В училището казах, че си болна.

Сара пак кимна, а когато Анджи окончателно се махна, остави учебника по история върху импровизираното бюро и слезе до банята на втория етаж да си измие лицето и зъбите и да се срещне. Гледаше обаче да не прекали: щом Анджи е казала, че е болна, по-добре да не изглежда съвсем свежа. Приключваше с ресането, когато чу Анджи да я вика и взе да подготвя наум какво ще каже пред Кейт Уилямс, та да не я махне от Уоруик. За малкото прекарано там време бе срещнала двама души, които, заедно с баща ѝ, бяха станали най-важните фигури в живота ѝ — Ник Дънигън и Бетина Филипс, и нямаше никакво желание да я отделят и от тях така, както я бяха отделили от баща ѝ. Погледна се за последно в огледалото и заслиза по стълбите, полагайки максимални усилия да прикрие куцането.

— Ха, я виж! — възкликна Кейт Уилямс, като видя слязлата Сара. — Ама ти си без патерици! — Но усмивката ѝ изведнъж поугасна: — Но си и отслабнала.

— Яде колкото едно пиле — каза Анджи. — Пък и напоследък беше малко болна. Но вие не се притеснявайте. Ще я угоим.

Анджи я обгърна с ръка и я притисна, а Сара се усмихна на Кейт: — Здравейте — рече, но гласът ѝ едва се чу. — Радвам се да ви видя.

* * *

Лошо съчетание, мислеше си Кейт на излизане от дома на семейство Гарви половин час по-късно. Сара Крейн наистина ѝ се стори бледа, но изобщо нямаше вид на боледуваща, а освен това на няколко пъти ѝ се стори, че момичето поглежда притеснено приемната си майка, сякаш не беше сигурно, че дава правилните отговори. Е, може и да не каза всичко, което Анджи Гарви очакваше да се чуе от нея, но пък и никакъв погрешен отговор не даде — нищо, което да разтревожи с особена сила Кейт. А това, че Гарви и Сара са неподходящо съчетание, не беше, за съжаление, достатъчен повод Кейт да почне да търси ново място за Сара — поне не на този етап.

Да се намери приемен дом поначало не бе никак лесна работа, а по скалата на приемните родители семейство Гарви се класираше някъде по средата: не идеално, но и далеч не сред най-лошите. И все

пак, макар Сара да повтори няколкократно, че всичко било наред, Кейт остана с несъмненото чувство, че Сара ѝ беше спестила истината.

Или че поне не ѝ беше казала цялата истина.

Влезе в колата, погледна графика си — закъсняваше с пет минути за срещата си с двойка, която възнамеряваше да приеме наведнъж четири деца, всичките под петгодишна възраст, чиято майка беше умряла, а баща им зарязал — и си взе бележка наум да навести Сара още веднъж през следващите една-две седмици. Дано тогава им остане поне малко време да си поговорят на четири очи. И ако всичко е нормално, Кейт ще приеме, че настаняването на Сара е успешно и ще може да се заеме с по-тежките случаи — като този с четирите дечица, които се надяваше да бъдат приети от двойката, с която ѝ предстоеше да разговаря.

Запали колата, преговори си адреса, на който трябваше да отиде, и — поне засега — изключи Сара Крейн от мислите си.

* * *

Бетина обикаляше бавно партерните стаи на „Шътърс“, мъчейки се да определи какво точно се е променило в къщата. На прибиране преди половин час се беше спряла за малко не само пред провисналите порти на имота, но и пред гаража. Не забеляза нищо ново — нищо съществено, де. Или поне така си каза. Да не би да очаква лющещата се боя и падащите покривни плочи сами да се поправят? Да не говорим, че имаше съвсем просто обяснение и за това, защо къщата вече не ѝ изглежда толкова зле, колкото преди.

Просто беше свикнала с вида ѝ — нищо повече. Така се беше примирила с все по-разкапващата се фасада на имота, че просто бе престанала да вижда всички онези неща, чийто ремонт не можеше да си позволи.

Но когато влезе в старата резиденция, усещането, че всичко е поновому, се засили, та след като си направи чаша чай, тръгна да установи какви точно са разликите. От двадесет минути обикаляше от стая на стая с Купър и Роки по петите ѝ.

Нищо. Всичко си беше непроменено, а противно на очакванията ѝ, нито едно от кучетата нито се наежи, нито изръмжа, нито се опъна

да не влезе в някоя от стаите. Накрая се отказа и тръгна към студиото да си допие чая и да гледа как денят гасне над езерото. И точно тогава го видя: пожълтелият ръкопис си беше точно там, където го остави предната вечер, когато телефонът иззвъня и онзи ужасен глас възбуди кошмарите, които се беше надявала никога да не се повторят.

А до ръкописа седяха на страж двете котки, вперили погледи в нейните очи.

Те знаят, мина ѝ през ум. Всичко, което търся, е именно в тези страници.

Не че чак сега го откриваше. След като Сара бе нарисувала описани на тези страници сцени, без изобщо да ги е чела, ѝ стана ясно, че те са свързани някак си с всичко, което ставаше наоколо ѝ. Вдигна ги, подреди ги и взе да ги прелиства, но без да ги чете, само търсеше да открие някаква схема.

Тонът им беше близък до този на анамнези на хора, които са били затворени тук, но по-скоро анамнези, писани от самите пациенти, а не от лекар.

От друга страна, прапрадядо ѝ пък твърдеше, че са художествена измислица.

„Приказки от моето въображение“

Така поне беше написал.

Ами ако това не отговаря на истината?

След като разказите са плод на фантазията му, защо му е трябвало да крие ръкописа? Да не би пък да е разпитвал някои затворници, а после да е описал лудостта им във вид на художествена проза?

И пак същият въпрос: защо?

Онези, старите кантонерки в зимника — те са пълни със стари архиви. Ако намери съответствие между разказите и някои от затворниците, а после намери общ знаменател за тези затворници...

Потръпна при самата мисъл да слезе отново в онези влажни полумрачни помещения под къщата, но мигновено се отърси от това усещане. Досега не беше намерила там долу нещо, което да я уплаши. От какво се бои пък сега? Но и този отговор ѝ беше предварително известен. Сега трябва да се страхува от това, че всичко се е променило. Всичко в къщата е станало различно.

Всичко.

Но това си е най-обикновено мазе, продължаваше да спори със себе си.

Допи остатъка от изстиналия чай, взе от кухнята големия електрически фенер, който държеше винаги там, и викна на Купър и Роки. Те дотичаха до кухнята, но щом я видяха да отваря вратата към мазето, Купър тихо изръмжа, а Роки се сви на пода под рамката на отворената врата към килера и категорично отказа да помръдне.

Из кухнята се разнесе миризмата на плесен, при което и Купър се снеси и се притисна о Роки.

Бетина щракна стенния ключ и запали редицата древни жълти крушки.

— Идвайте бе, женчовци — подкани кучетата.

Но и двете не пожелаха да мръднат.

Заслиза по циментовите стъпала, спря се по средата и се послуша.

Тишина.

Но в същото време усети: нещо я причаква долу.

За една бройка да хукне обратно по стълбите към силно осветената, топла кухня, но сама се скара на себе си. Та нали хиляди пъти беше слизала до долу, от какво се шубелисва точно сега? Пое дълбоко дъх, слезе по останалите стъпала и взе да разбутва прогнилите сандъци с един Господ знае какво, които бяха струпани пред старите кантонерки.

Отвори първото чекмедже. Затворнически досиета. Стотици. Натъпкани плътно. Опита се да издърпа едно, а то се разпадна между пръстите ѝ.

Затвори чекмеджето и остана загледана за миг в цялата редица кантонерки.

Откъде да почна? — запита се. — Какво да търся?

Изведнъж чу зад гърба си тихо дращене, извърна се инстинктивно и забеляза застаналия на най-долното стъпало Купър, килнал глава и вперил поглед в нея.

Въздъхна и пак се загледа в кантонерките.

Нещо се беше променило.

Този път обаче моментално установи какво: едно от чекмеджетата — най-долното на най-лявата кантонерка, — се беше отворило.

Не много — беше само леко откrehнато, всъщност — но пък можеше да се закълне, че само преди секунда, преди да се извърне, беше забелязала, че е затворено.

Зад гърба ѝ Купър тихичко изръмжа.

Бетина посегна с треперещи пръсти и извади чекмеджето.

Първо ѝ се стори, че е празно, но като го издърпа докрай, ги видя. Тридесетина големи плика, пъхнати зад плъзгащия се разделител, който придържа предните папки в почти изправено положение.

Бетина измъкна внимателно първия, отвори го, извади листата и освети челната страница.

Пациентът се казваше Тарбел — Уилям Г. Тарбел. Самата страница не бе нищо повече от списък на дати, на които е бил приет в различни отделения. През последните четири месеца от графика човекът явно се е смятал за достатъчно здрав, че да му поверят поддръжката на двора на „Шътърс“. Бетина запрелиства внимателно листата, стараяйки се да възприема бързо ръкописния текст. В продължение на едно десетилетие Тарбел явно се беше женил три пъти, все за млади жени, които му родили пет деца; оцелели само последната жена и едно от децата. Според записките Тарбел изял останалите.

Бетина беше почти сигурна, че е мярнала подобна история в стария ръкопис. Извади всички пликове от чекмеджето и с Купър по петите ѝ се качи обратно в светлата, уютна кухня. Угаси осветлението в зимника, заключи вратата и подреди старателно пликовете върху голямата дървена кухненска маса. Отби се до студиото да вземе ръкописа и го донесе и него в кухнята.

Нужни ѝ бяха само двадесет минути, за да свърже повечето разкази в ръкописа с досиетата и да установи, че имат три общи характеристики:

Всеки един от затворниците е служил тук, в дома: едни като готвачи, други като градинари, чистачи или коняри.

Всеки един бил извършил някакъв ужасен акт на насилие, но не изпитвал и капка угризение.

И трето: в преписката на нито един нямаше вписана дата на смърт, а още по-малко пък — на освобождаване.

Поначало през първите години на съществуването на „Шътърс Лейк“ никого не изписвали. Само в някои — много малко на брой — случаи позволявали на роднини да приберат тялото на някой починал. Но повечето обитатели на „Шътърс“ така и не излизали от там; умрелите били погребвани в частното гробище на имота, а имената, датите на погребенията и местонахождението на гробовете им били вписвани в голямата книга, която и досега се намираше в кабинета на дядо й.

— Ей така, за всеки случай — обясни й дядо й, когато преди много години й показваше книгата. — Ако някой дойдеше да търси свой роднина, моят дядо държеше да може да им покаже къде е гробът му, та ме посъветва и мен да я държа под ръка, в случай че се появи нечий потомък.

Бетина стана, отиде до кабинета и се върна с книгата.

Нито един от онези, чиито досиета бяха скрити на дъното на иначе празното чекмедже, не фигурираше в гробищния списък.

А след като не са били погребани в гробището...

В паметта на Бетина изникна спомена за първата картина на Сара Крейн и изведнъж си даде сметка къде са всичките тези хора.

В зимника.

Всички те бяха и досега в мазето.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Бетина тъкмо се канеше да си свали халата и да се пъхне в леглото, вече заето от двете кучета и трите котарака, когато Роки внезапно стана и замръзна с насочен право към прозореца нос.

— Какво има? — попита го Бетина, докато развързваше колана си. Но преминалите по тавана светлини от фарове отговориха на въпроса ѝ преди Роки, а след него и Купър, да се разляят.

Някой пристигна по автомобилната алея и в момента паркираше пред къщата.

Купър наостри уши и впери поглед във вратата на спалнята в очакване да чуе входния звънец.

Бетина погледна часовника. 22:30. Кой пък е тръгнал на гости по това време на нощта?

Гласът от телефона.

Звънецът иззвъня, кучетата се разляяха, Бетина отвори вратата и ги пусна да тичат надолу. Последва ги, значително по-бавно, а накрая съвсем се спря на най-долното стъпало, след като ехото от снощното позвъняване по телефона отекна отново в паметта ѝ:

„... Ще те убия...“

Какво си представя тя? Сега не е време за отваряне на входната врата, ами е време да си монтира алармена инсталация!

Само че ако някой е дошъл да я убива, за какво му е първо да звъни на вратата?

А защо пък не?

Звънецът иззвъня повторно, но вместо да се отправи към входната врата, Бетина мина през кабинета и грабна тежкия ръжен от камината. Едва тогава, стиснала го здраво в дясната си ръка, отиде до вратата, запали външната лампа, отмести капачето на шпионката и надникна през нея.

На прага стоеше Лили Дънигън, бледа, с шарещи нервно очи, които като че търсеха дали някой не се е скрил в кадифената нощна тъма.

Бетина пусна ръжена в стойката за чадъри, дръпна резетата и отвори.

— Лили?

— Слава Богу, че си си вкъщи — мушна се през вратата Лили и Бетина затвори зад гърба ѝ. Чак тогава Лили забеляза, че домакинята ѝ е по халат. — Аз да не те събудих?

— Изобщо не си — каза Бетина. — Не бях стигнала до лягане. — После видя зачервените очи на Лили и тонът ѝ стана сериозен:

— Какво има, Лили? Какво е станало?

Кучетата, очевидно успокоени, че неочакваният посетител не мисли зло на господарката им, взеха да душат любопитно нозете на Лили, а тя се наведе да ги почеше по гърбовете, преди да издуха носата си в доста омачканата си носна кърпичка.

— Ник — успя да каже най-после. — И Шеп.

— Ела в кухнята — покани я Бетина. — Ще запаря пресен чай.

Лили разкопча палтото и последва Бетина в кухнята.

— Ник напоследък май става все по-зле, та... — Тук се подвоуми и Бетина усети, че никак не ѝ се ще да каже онова, което ще последва. Но Лили пое дълбоко въздух и се доизказа: — Шеп се закани, че ако не се оправи, щял да го върне обратно в болницата.

Бетина, която в момента пълнеше чайника, се намръщи. Макар Ник да нямаше часове при нея през тази учебна година, засичаше го от време на време из училището и беше останала с чувството, че вече е по-добре.

— По-зле ли е напоследък? — попита.

— Кара го на приливи и отливи. Мислехме, че новото лекарство се отразява добре на халюцинациите му, но напоследък и те стават все по-зле. — Лили пак се поколеба, после добави: — Само че започна да им вика видения.

— Това не ми харесва — намръщи се още повече Бетина.

— Не знам вече какво да правя — рече Лили, съблече най-сетне палтото и седна на един от столовете около голямата дъбова маса.

А на Бетина ѝ стана съвсем ясно за какво е дошла Лили и защо толкова късно през нощта. Добави още малко сух чай в чайника и се облегна на плота, скръстила ръце пред гърдите си, изчаквайки го да кипне. Каквото и да иска Лили, ще трябва първо да ѝ се помоли.

Не ѝ се наложи да чака дълго.

— Раз... разправят — поде неуверено Лили, — разправят, че си можела разни работи...

Притесненият вид на Лили Дънигън насмалко да разсмее Бетина, но в същото време ѝ се видя тъй жалка, че ѝ се прищя да я прегърне.

— Независимо какво разправят — рече кротко, — нито правя магии, нито предсказвам съдби и изобщо неща от този род.

На Лили като че ѝ идеше да потъне в земята от срам.

— Само се питах... питах се... дали не можеш да направиш нещо... няма значение какво... да помогнеш на Ник.

Чайникът засвистя, Бетина сипа врялата вода в порцелановия чайник, после го сложи заедно с две големи чаши на масата.

— Не съм вещица — каза.

— Ама аз... аз никога...

— О, я стига, Лили — засмя се Бетина. — Само не ми разправяй, че не си чула клюката.

Лили се изчерви, с което отговори на въпроса ѝ.

— Дай да си говорим честно. И двете знаем, че съм някакво чуждо тяло в този град. Аз съм художник — е, може би не кой знае какъв — а освен това се интересувам и от куп други неща. От билки, природолечение и прочее. Поради което хората могат и да ме смятат за смахната, но това не значи, че съм вещица.

— Знам — не се предаваше Лили. — Но съм чувала, че си давала на някои хора...

— Дала съм на двама-трима хомеопатични средства и някоя и друга смеска от лечебни отвари, но нищо повече, Лили. А по отношение на проблеми като този на Ник изобщо нямам представа какво може да се направи.

Наля чай в двете чаши и побутна едната към Лили.

Лили изгледа подозрително чашата.

— Малко лимонена трева, зелен чай, цикория и джинджирил. Нищо друго — успокой я Бетина. — Ако съм улучила пропорциите, би трябвало да ти подейства успокояващо.

Лили се поколеба, опита чая, после пое цяла глътка, след нея и втора. Когато най-после остави чашата, побутна я към Бетина за допълнително. Цветът на лицето ѝ почна да придобива по-нормален вид.

— Просто не знам как да постъпя — въздъхна.

— Шеп може и да е прав — подсказа Бетина. — Убедена съм все пак, че лекарите на Ник са достатъчно компетентни.

— Но лекарствата престанаха да му действат. Даже и в болницата получи една ужасна халюцинация...

— В каква болница? — сепна се Бетина.

— След като го пребиха — обясни Лили. — Онзи ден. Има две-три спукани ребра и комочио.

— Кой го е бил?

— И да знае, не ще да каже — завъртя глава Лили. — Разправя, че го нападнали изотзад, та изобщо не успял да ги види.

От което Бетина заключи, че извършителят трябва да е Конър Уест, който беше обвинил Ник и Сара, че са убили кучето му, а сега Ник го е страх да ги посочи, та да не го пребият още по-сериозно. Нищо чудно, рече си, като се има предвид, че бащата на Конър оглавява така наречената полиция в Уоруик.

— Та още в болницата Ник получи халюцинация, че болничната му стая гори. Че леглото му се е запалило и ще изгори жив сред пламъците.

Мислите на Бетина взеха да се гонят една друга. Тоест, това е било точно през онази вечер, когато Сара беше тук и рисуваше.

Рисуваше огън.

Значи, докато го е рисувала, Ник го е виждал?

Пак ли се повтарят нещата? Ник пак ли е виждал онова, което Сара рисува? Тя нали разправяше, че видял закланото куче, което е рисувала?

Лили отпи от напълнената ѝ повторно чаша чай.

— Въпросът е, че Ник сега им вика видения. Които означавали нещо, но и сам той не знае какво. Или поне не може да ми го обясни. — И изглежда отчаяно Бетина. — Извинявай... не биваше да идвам. Не знам какво си бях наумила.

— Ти просто се мъчиш да помогнеш на сина си — утеши я Бетина. — Нима това не е задължението на една майка?

Лили кимна:

— Адски безпомощна се чувствам, а и Ник е ужасно уплашен. Ако може някак си да се успокои... — Изведнъж лицето ѝ грейна и тя погледна чашата си. — С този чай, да речем!

— В него има само няколко билки, Лили. Той...

Но нищо не бе в състояние да успокои развълнуваната Лили:

— Ти нали каза, че ще ме успокои, и ето, че сега съм спокойна. Защо мислиш, че няма да окаже същия ефект и върху Ник?

— Не знам...

— Но дай поне да опитаме. Ще си платя, каквото трябва!

Сега вече Бетина се разсмя:

— Нищо няма да ми плащаш. Ще ти го замеся за пет минутки и ще ти го сложа в торбичка. Само гледай да не те спре Дан Уест и да реши, че носиш марихуана.

Лили се стресна и очите ѝ се ококориха:

— Ама нали не е?

— Разбира се, че не е! Не си ли даваш сметка какво ще ми се случи, ако ме хванат, че давам трева на някой свой ученик? — Но изражението ѝ изведнъж стана сериозно. — Все пак, недей да разправяш по хората какво съм ти дала. И без това си имам предостатъчно врагове, които се чудят как да ме уволнят от училището. Остава само да ме обвинят, че практикувам медицина без разрешително и край.

— Това по-страшно ли е от вещерството или не? — попита Лили с глас, който беше точно толкова безизразен, колкото и лицето ѝ, но накрая не издържа и се разкикоти: — Сигурно е по-лошо. Ако е вещерство, поне могат да помолят свещеника да се моли за тях.

Лили си наля трета чаша чай, а Бетина взе да смесва билковата отвара. Не че щеше с нещо да помогне на Ник, но поне щеше да даде някакво спокойствие на Лили. Защото онова, което изживяваше Ник, можеше да е всичко друго, но не и видения.

Тук ставаше дума за общуване.

За комуникация между него и Сара Крейн.

И между онова нещо, което се намираше у дома ѝ.

* * *

А навън фигурата, която следеше Бетина Филипс и Лили Дънигън от мига, в който последната пристигна, изчезна в гората така безшумно, както се беше появила.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Сара не помнеше да е прекарвала по-продължителна сутрин през живота си. Излезе от дома на Гарви в седем и тридесет и нещо и тръгна с максималната ѝ възможна скорост към ъгъла, убедена, че там ще я чака Ник Дънигън.

Но от Ник нямаше и помен — нито на ъгъла, нито другаде, и когато ѝ оставаха само стотина метра от училището, мозъкът ѝ направо кипеше. Знаеше със сигурност, че не е в болницата. При последния им разговор, преди да свърши батерията на клетъчния телефон, беше споменал, че ще го изпишат още на другия ден. Добре де, ама защо го няма? Защо не я чакаше?

Като стигна в подножието на стълбището към главния вход, толкова се беше притеснила за Ник, че дори не забеляза как я заглеждаха съучениците ѝ. Но когато влезе и тръгна по пренаселения коридор към гардеробчето си, нямаше как да не се усети — да не забележи как я гледат, да не чуе разменените шепнешком приказки, особено онези, които бяха произнесени умишлено така силно, че да стигнат до слуха ѝ.

— ... *разправят, че се пускала на Конър Уест...*

— ... *та Ник Лудия се опитал да ритне Уест по...*

— ... *Джолинта каза, че се чукала с трима...*

— ... *Стига бе, аз и един не мога да си представя, дето ще поиска да я чука. До саката ли ще опре...*

Сара си наложи да не ги слуша и през остатъка от сутринта — през първите четири часа — не погледна никого и не чу нищо. *Нека си приказват*, повтаряше си на ум. *Няма да им обръщам внимание. На нито един.*

Само веднъж, между втория и третия час, мярна Ник в далечния край на коридора, но той не я забеляза — а тя тъкмо се насочи натам и би звънецът за следващия час. Но поне се беше уверила, че е в училище.

И ето че сега часовникът отмерваше последните секунди от четвъртия час, и в мига, в който звънецът би, тя не остана на мястото си, както друг път, за да оредее тълпата, ами стана, грабна раницата, набута вътре учебника по история и...

Някой я блъсна обратно на стола, а като вдигна поглед, видя как Джолийн Парсънс забелваше очи:

— О, не можеш да изчакаш останалите да излязат, а? — изсъска Джолийн съвсем тихо, че само Сара да я чуе. — Значи, трябва да се мотаем само защото не можеш да се движиш като хората, така ли? — И без да дочака отговор, Джолийн се фръдна, а само след секунди една от приятелките ѝ се извърна и подигравателно ѝ се изсмя.

Сара изчака да остане сама в стаята с учителката и чак тогава пак стана и излезе в коридора.

Притисна раницата към гърдите си и без никого да гледа и никого да слуша, тръгна към столовата.

Ник седеше на обичайното си място на най-далечната маса.

Сара си купи парче пица и чаша лимонада и понесе таблата си натам, но тъкмо когато се канеше да седне, той каза тихо, забол очи в храната пред него:

— Трябва да седнеш другаде.

— Какво? — Ръцете ѝ се разтрепериха и таблата ѝ се тръшна на масата.

Ник все още отказваше да я погледне.

— Не бива да ни виждат заедно.

Сега вече сърцето на Сара се раздумка, а по гърба си усети вперените в тях погледи на всички ученици в столовата. Какво става? Защо се държи така Ник с нея?

— Какво... — понечи да попита, но Ник завъртя глава.

— Не ми говори. Баща ми каза, че ако не престана да се срещам с теб, ще ме върне в болницата.

— Защо? — не се предаваше Сара и седна на стола срещу Ник.

— Да не си мисли, че аз съм те пребила?

Ник отмести таблата си настрана и се премести на съседния стол.

— Остави ме на мира, окей?

Сара се облещи насреща му и се опита да не слуша подхилкванията, които вече се носеха из столовата.

— Ама ти сериозно ли говориш? — сниши глас така, че само Ник да я чува.

Той най-после вдигна глава с изкривена от мъка физиономия.

— Моля ти се — прошепна ѝ в отговор. — Седни някъде другаде. Все ще се намери някой да каже на баща ми. Сто на сто!

Сара задържа погледа му дотогава, докато той не го отмести. Отвори раницата си, разрови се, напипа клетъчния му телефон и го остави върху масата. После стана, взе таблата и затърси къде другаде да седне.

Но накъдето и да се извърнеше, хората или завъртаха глава или се правеха, че изобщо не я забелязват. Не че имаше някакво значение. Дори да намереше къде да седне, апетитът ѝ беше изчезнал и нещо така притискаше гръдния ѝ кош, че надали и лимонадата щеше да може да си изпие, камо ли да преглътне целия резен пица.

Остави таблата върху количката за мръсните съдове, излезе от столовата и тръгна обратно по безлюдните коридори към гардеробчето си, борейки се на всяка крачка със сълзите, които напираха да потекат от очите ѝ. Погледът ѝ така се замъгли, че едва виждаше комбинацията на гардеробчето и успя да го отвори едва от третия опит.

Върху учебника ѝ по физика имаше лист от тетрадка, сгънат на две.

Без плик. Дори без името ѝ отгоре.

И сигурно нямаше да има и името на написалия го, рече си още преди да го разгъне.

Защо ѝ трябва изобщо да го чете? Кой знае каква заплаха че ще я убият ѝ е написал я Конър, я някой негов приятел, или пък някой е нарисувал нещо гадно по повод на ония неща, дето си шепнеха по неин адрес от сутринта.

Дали да не го занесе в директорския кабинет?

Или просто да го изхвърли?

Но както си задаваше на ум всички тези въпроси, неусетно го взе и го разгъна.

Чакай ме в библиотеката веднага след часовете.

Ник го беше подписал само с инициала си, и това ѝ бе достатъчно, за да даде свобода на сълзите, които цяла сутрин беше потискала.

Как можа да се усъмни в него, та дори и само за минута?

* * *

Десет минути, обеща си Сара, забързана към старата библиотека „Карнеги“, до която трябваше да мине още цяла една пряка. Ако бързам, ще закъснея само с петнадесет минути за дома. И Анджи може изобщо да не забележи.

Но докато чакаше да светне зелено, умът ѝ не преставаше да търси нещо, с което да отклони гнева на приемната ѝ майка. Всъщност какво значение имаше? Дори и навреме да се прибере, Анджи все ще намери за какво да я накаже.

Светофарът превключи и Сара се понесе в накуцващ тръс. Оставаха ѝ само двайсетина метра до библиотеката, когато изсвири клаксон и така я стресна, че изгуби равновесие и ѝ се наложи да се хване за близкия стълб, та да не падне. Колата на Конър Уест наби спирачки до нея, а отвътре ѝ се захили Тифани Гарви.

— Ти накъде така си тръгнала? — запита я приемната ѝ сестра. — Нашата къща е в обратната посока!

— Трябва ми една книга. Имам да пиша реферат — избъбри Сара първото оправдание, което ѝ дойде на ум.

— Да бе, да! — провлече Тифани. — С гаджето ще се срещаш. Ясно. В раздела по история ли ще се натискате?

Сара усети, как я издаде избилата по бузите ѝ руменина.

— На Ники Лудия не му става — пропя Конър Уест. — След оня бой, дето му хвърлих, поне една седмица няма да може да го вдигне дори ръчно.

Сара сведе глава и понечи да тръгне към библиотеката, но колата се движеше бавно, успоредно с нея.

— А ти внимавай — продължи Конър, но с такъв заплашителен тон, че Сара се смрази. — Държим те под око. И не само аз и Тиф, ами цяла тайфа. И онова, което ще ти се случи, е далеч по-лошо от това, което сполетя Дънигън.

Сара се закова на място и изглежда кръвнишки Конър:

— Я ме оставете на мира! И Ник също! Какво сме ви направили?

За част от секундата Конър Уест буквално се стресна от това, че му се беше озъбила, но после очите му се свиха в леден гняв:

— Вие убихте кучето ми. И ще си платите за това. И ти, и Дънигън. Не знам как точно го направихте, но бях там и никога няма да го забравя. — Даде пълна газ, гумите превъртяха и засипаха Сара с порой от гниеци листа.

Тя се огледа дали някой бе видял станалото или чул заплахата на Конър, но не само по тротоара, по цялата улица нямаше жива душа. Отръска, доколкото можа, полепналата по дрехите ѝ мръсотия, изкатери се по мраморното стълбище на библиотеката, отвори масивната врата и мигновено се пренесе назад в дните, когато майка ѝ я водеше в местната библиотека да ѝ прочете някоя приказка или да вземе срещу личната си библиотечна карта колкото книги искаше. Топлината на сградата взе да се разлива по тялото ѝ и тя се озърна за Ник, но не го видя нито по някоя от големите дървени маси, нито между стелажите с книги.

После се сети за онова, което ѝ каза в столовата и си даде сметка, че сигурно ще я чака някъде, където никой не би могъл да ги види, че разговарят.

Надникна в детската секция, където две момиченца си играеха с марионетки, и тръгна между масите и между стелажите към дъното на голямата зала.

Ник седеше в сепаре в най-отдалечения ъгъл, с гръб към нея и закрил лице с длани. Сара си помисли за миг, че може би плаче, но само след секунда промени мнението си. В действителност беше забол нос в отворената пред него голяма книга. Сара смъкна раницата от гърба си и седна на съседния стол.

Щом я видя, по лицето му се изписа усмивка на облекчение.

— Много ме беше страх, че няма да дойдеш — прошепна ѝ. — Че няма да видиш бележката и ще си помислиш...

— Че повече не желаяш да ме виждаш ли? — прекъсна го Сара. — Насмалко така и да стане. Обедното ти представление беше съвсем убедително.

Усмивката на Ник поизбледня.

— Извинявай. Надявах се да си прочела бележката ми преди да дойдеш в столовата, но като видях физиономията ти след като ти казах да ме оставиш на мира, разбрах, че не си. Но вече беше късно, а и баща ми наистина се е заканил да ме връща в болницата.

— Няма страшно — успокой го Сара. — Нали после намерих бележката и дойдох. И какво става?

Ник мълча почти цяла минута, преди да ѝ отговори, като през цялото време се оглеждаше да не би някой да ги подслушва.

— Няма да повярваш какво намерих — рече, затвори книгата и я обърна така, че Сара да види добре корицата ѝ. — На мен самия ми е трудно да повярвам.

Сара впери поглед в старата книга на масата в сепарето. Кожената ѝ подвързия бе избеляла към зеленикаво, а позлатените релефни букви отдавна се бяха изтъркали.

— Какво е? — попита задъхана.

— За мястото, където живее госпожица Филипс. И то не само за къщата, а за цялото имение, още от едно време, когато е имало и много други сгради в него. Викали са му „институт“, но всъщност е било затвор.

— Знам. За луди — каза Сара. — Бетина вече ми разправи.

Ник кимна.

— Аз, понеже поначало прекарвам сума ти време тук, един ден реших да открия коя е най-старата книга в библиотеката. Попаднах на тази. И страшно се изплаших.

— В какъв смисъл?

Ник отвори уста, после я затвори. Ами ако и Сара реши като баща му, че е откачен? Не, изключено е да си помисли такова нещо. Длъжен е да ѝ обясни, само че трябва внимателно да си подбира думите.

— Ами... как да ти кажа... и аз не знам точно. Може и да не повярваш, но като я прелиствах, имах чувството, че едва ли не чувам някои от хората, за които пише. — Погледът му се премести за миг върху книгата, после се върна върху Сара. — Ако не се лъжа, май тогава взех да чувам гласовете. Не си спомням съвсем добре обаче... — И зачака, вперил поглед в очите ѝ. Ако сега стане и си тръгне... — Не знам... но май има нещо общо с онова, дето го виждам, докато ти

го рисуваш... Ти как мислиш, на теб не ти ли се струва, че има някаква връзка?

И пак зачака, убеден, че и Сара ще го изгледа точно по оня начин, по който винаги го гледаха останалите му съученици.

Начинът, по който го гледаше и баща му.

Вместо това тя се пресегна и пипна с пръст крехките ръбове на прежулената кожена подвързия. И след време, което му се стори цяла вечност, отвори корицата, за да види фронтисписа и Ник я чу как ахна, прочитайки надписа под снимката на къща със застанал пред входа ѝ мъж.

УПРАВИТЕЛЯТ БУН ФИЛИПС

ПРЕД НОВАТА РЕЗИДЕНЦИЯ, 1857

— Тази къща я нарисувах — прошепна Сара. — С въглен, точно такава, каквато е тук!

Ник не можеше да откъсне очи от нея.

— Още на първия или втория ден след пристигането ми — поясни Сара. — И как съм могла? Как съм нарисувала дома на Бетина такъв, какъвто е бил някога, като тогава още не го бях виждала и в сегашния му вид?

И без да дочака отговора на Ник, Сара прочете заглавната страница:

ИСТОРИЯ НА ИНСТИТУТА ЗА ПСИХИЧНОБОЛНИ

ПРЕСТЪПНИЦИ „ШЪТЪРС ЛЕЙК“ ОТ ЛИЪМ КЛЕМЪНТС

Прелисти страницата.

Сградата на първата снимка приличаше на затвор, но според надписа беше болница. Все още беше в строеж, а работниците, в черно-белите раирани затворнически костюми от деветнадесети век, се бяха облегнали на лопатите си до новозасадените фиданки на фона на новостроящата се сграда.

Ник наблюдаваше смълчан как Сара обръща страниците, но в това време гласовете в главата му взеха да мърморят все по-силно.

Да нарастват, сякаш очакваха да се случи нещо.

На следващата страница Сара стигна до снимка, на която близо дузина затворници бяха застанали пред къщата, но в едни предварително намислени пози, а и усмивките им изглеждаха насилени, дори според стандартите на някогашното фотографско изкуство.

— *Виж!* — каза нечий глас тъй силно и рязко, че Ник буквално подскочи. — *Ето ме и мен!*

— Чакай — рече Ник на Сара, която понечи да обърне на нова страница. — Ти не го ли чу?

Ръката на Сара застина на сантиметри от страницата.

— Кое да чуя? — изгледа тя Ник.

Ник прокара пръст по снимката, а с докосването на всяко лице гласовете в главата му ту се усиливаха, ту затихваха, все едно, че търсеше станция по радиото, да речем.

НА ИЗБРАНИ ЗАТВОРНИЦИ С ДОБРО ПОВЕДЕНИЕ СЕ ДАВА ПРИВИЛЕГИЯТА ДА
РАБОТЯТ В РЕЗИДЕНЦИЯТА

— Това са те — прошепна Ник с глас, който дори на самия него му се стори призрачен. — Точно тези са хората, чиито гласове чувам.

Млъкна и като че пак зачака Сара да стане и да си тръгне от библиотеката, но тя само огледа снимката за още няколко секунди и после отново вдигна глава.

— Сигурен ли си?

Ник кимна.

— И сега ли ги чуваш?

Ник пак кимна.

— Да опитаме нещо друго тогава. Само чакай да прелистя страницата.

Пред очите им се появи снимка на двойка, застанала на моравата пред „Шътърс“. Мъжът беше в черен фрак, а жената — в бяла рокля, с натруфена шапка на главата си и с ръкавици до над лактите.

БУН ФИЛИПС И АСТРИД МУР — ОЖЕНЕНИ НА 13 АВГУСТ 1868 Г.

— Чуваш ли пак гласовете?

Ник се поколеба, после кимна.

— Не толкова силно. Вече шепнат.

Сара обърна още няколко страници и гласовете в главата на Ник съвсем заглъхнаха, но той изведнъж хвана ръката ѝ да не прелиства повече. Забол беше поглед в снимка на Бун и Астрид с двете им дъщери и двамата им синове.

— Виж я тази — посочи едното от двете поотрасли момичета. — Прилича абсолютно на теб.

Сара се вгледа и взе да изучава лицето на девойката.

Само че тя не приличаше на нея — изобщо не приличаше на нея.

Беше точно копие на майка ѝ, но самата тя почти нямаше нищо общо с майка си.

— Не — каза. — Прилича на...

— Прилича на *теб* — настоя Ник. — *Пълна прилика.*

— Сара?

Единствената дума, произнесена съвсем ясно с гласа на майка ѝ, така стресна Сара, че тя подскочи и се огледа, едва ли не очакваща да види майка си зад гърба на стола.

Но там нямаше никой.

Затова пък гласът не млъкваше:

— Време е, Сара — казваше майчиният ѝ глас. — Време е да се прибереш у дома. Там, където ти е мястото.

И пак впи поглед в снимката. Изображението — изображението на собствената ѝ майка ѝ се усмихваше, но гласът не идваше от листа в книгата.

А беше в главата ѝ.

Онова, което Ник бе изживявал в продължение на няколко години, сега се случваше и с нея. Откъсна очи от снимката и погледна Ник:

— Чух я. Моята майка. Каза, че било време да се прибера у дома.

— У дома ли? — повтори Ник. — У семейство Гарви?

— Не — завъртя глава Сара. — Там, където ми било мястото. —

Погледът ѝ се върна към книгата и Ник изведнъж проумя.

— В „Шътърс“ — изрече.

Сара кимна.

Ник затвори книгата.

— Налага се да отидем дотам, Сара.

И гласовете в главата му пак се заобаждаха.

— Не мога — каза Сара и го загледа умолително. — Трябва да се прибера у Гарви. Обещах на Анджи...

Но думите на майка ѝ отново отекнаха в главата ѝ: *Прибирай се. Там, където ти е мястото.*

— Трябва да отидем — заяви Ник.

Сара се взря в очите му:

— Сигурен ли си?

— Налага се — кимна Ник. — И трябва да отидем заедно.

— Окей — пое дълбоко въздух Сара. — Да вървим тогава.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Трябваше да остана с Ник.

Не за пръв път ѝ минаваше тази мисъл през главата, откакто двамата излязоха поотделно от библиотеката, за да не би все пак някой да ги види заедно. А и Ник беше убеден, че тя няма как да не види старото гробище — било само на двеста метра встрани от пътя за „Шътърс“, пътеката била отъпкана и ясно очертана.

Но и слънцето тогава беше още на високо, а небето — синьо.

А ето че слънцето вече залязваше бързо, а небето бе добило стоманено сив цвят и сенките на гората пресичаха пътя.

Макар пътеката наистина да беше там, където ѝ беше казал Ник, при вида ѝ Сара я втресе доста по-силно, отколкото изискваше следобедният хлад. Замръзна на място, когато нещо изшумоля в храсталака отдясно, несъзнателно спря да диша и взе да се заслушваше.

Тишина.

Издиша бавно, наострила слух и за най-малкия шум, и направи нова крачка по пътеката.

Изведнъж храсталакът пред нея сякаш експлодира, оттам изскочи елен, преодоля с един скок пътеката и се скри в гората, а предизвиканият от появата му приток на адреналин направо прогори тялото ѝ.

Забърза се, доколкото ѝ позволяваше болният хълбок, и след по-малко от минута стигна до старото гробище.

Носещата се откъм езерото мъгла започваше да изпълва пониските места в буренясалото гробище за бедняци и безименни мъртъвци, а пипалата ѝ се виеха тихо от всяко движение на въздуха, сякаш търсеха за какво да се хванат.

Сара потръпна и придърпа палтото около яката си.

Но защо го няма Ник? Ако не дойде до няколко минути, ще се стъмни и няма да могат да разчетат надгробните надписи.

Ако изобщо гробовете са били отбелязани.

За какво им трябваше поначало да се захващат с всичко това? Какво се надяват да намерят?

— *Не се притеснявай* — рече ѝ Ник малко преди да излязат от библиотеката. — *Гласовете ще ме водят. Сигурен съм!*

— Кое то в силно осветената библиотека ѝ прозвуча напълно логично. Но сега, сред изчезващата следобедна светлина под смрачилото се небе и прииждащата мъгла...

* * *

Бетина усети как легналият в скута ѝ Пайуакет се вдърви, а само секунда по-късно първо Роки, а след него и Купър рипнаха на нозе и настръхнаха.

— Какво има? — попита ги. — Какво...

Но гласът угасна върху устните ѝ, когато усети как цялата къща се тресе.

Още не станала от стола, Пайуакет рипна от скута ѝ и изчезна през вратата към голямата централна зала, но кучетата, вместо да последват котарака, се юрнаха към двукрилите врати за терасата и Купър се разлая. Бетина ги последва намръщена и се опита да погледне през наслояващата се мъгла и мрака.

— Какво има, Купър — попита наново. — Навън ли искаш?

— Кучето цялото се разтрепери, взе да джафка развълнувано и да подскача да достигне дръжките с лапите си. — Добре де — каза Бетина и завъртя дръжката. Но така и не успя сама да отвори вратата, понеже Купър се хвърли насреща ѝ и я отмести с тяло, после се устреми към терасата, а оттам — към моравата, следван отблизо от Роки. — Не! — викна Бетина, но със закъснение. Купър успя да се изгуби в мъглата.

Бетина навлече някакво яке и тръгна подир лая му.

* * *

— Сара? Ти ли си? — Гласът на Ник беше по-скоро дрезгав шепот, доплавал през виещата се мъгла откъм северната част на

полето. По едно време видя силуета му, очертан на фона на огледалното езеро и тръгна към него, внимавайки къде стъпва. Но в мига, в който се доближи достатъчно, че да го вижда ясно, осъзна, че само са си загубили времето, а думите му потвърдиха съмнението ѝ.

— Нищо не чувам. Абсолютно никакви гласове.

И тя повторно осъзна ужасната грешка, която е допуснала. Дори да тичаше през целия път до Гарви — а тя не можеше — пак щеше да закъснее и те...

Дори не ѝ се мислеше какво ще измислят.

— И какво ще правим сега? — прошепна тя не толкова на Ник, колкото на себе си. — Не мога да се прибера у Гарви.

— Не знам — призна Ник и ритна замръзнала топка трева. — А бях толкова сигурен...

Думите му се прекъснаха внезапно от кучешки вой и след миг видяха, че от гората право към тях се носи нещо огромно и черно. Ник по инстинкт се изправи пред Сара, но животното изчезна в мъглата, откъдето само долиташе воят му, и се появи пак с разтворена паст, а в ума на Ник се възроди споменът за немската овчарка на Конър Уест, а заедно с него и споменът за гласовете: „Убий го! — изкрещя един от тях. — Моментално го убий!“

Кучето беше само на метри от тях и Ник вдигна ръка, готов да нанесе удар на връхлитащото животно, но неочаквано Сара го изблъска настрана.

— Купи! — извика, а кучето с бясно размахана опашка насмалко да се претърколи в усилието си да не се стовари върху нея, после се изправи, опря предните си лапи в гърдите ѝ и взе да я ближе по лицето.

Ник я гледаше, онемял от изненада, а Сара се захили и прегърна набързо кучето преди да го бутне да стъпи на земята:

— Това е Купър. Едно от кучетата на Бетина.

Купър моментално клекна пред Ник и подаде предна лапа. А Ник, без да се замисли, я пое и изведнъж осъзна, че не само се ръкува с кучето, което допреди секунда очакваше да го убие, ами му позволяваше и да го ближе по лицето. Секунди по-късно през полето се приближи на подскоци много по-дребно кученце, следвано от глас откъм къщата, който викаше:

— Купър? Роки? Лоши кучета! Връщайте се веднага.

— Роки ли? — повтори Ник и погледна палето, което вече го дращеше по крачола с молба да го гушне. — Ама то наистина ли се казва Роки? Що за име за...

Сара обаче беше престанала да го слуша.

— Бетина? — провикна се и размаха ръка към фигурата, която се появи през живия плет между старото гробище и къщата. — Тук са!

— Сара? — възкликна Бетина и се забърза към нея. — Ник? Какво търсите вие тук по това време? Вече се стъмва, а и ще умрете от студ!

Ник хвърли неуверен поглед на Сара.

— Ами ние... ние мислехме, че гласовете на Ник идват от тук — заобяснява Сара. — Щото намерихме в библиотеката една книга, а в нея имаше снимка и заради нея решихме...

— Аз съм виновен — прекъсна я Ник. — Аз дадох идеята. Реших, че гласовете принадлежат на хората на една от снимките. Били са затворници в някогашната лудница, но са работели в къщата и... — Ник млъкна внезапно, усетил къде е сгрешил.

В къщата! Ами че *там* трябваше да отидат от самото начало. А не в гробището. Бетина Филипс не спираше да кима.

— Но те не са тук — рече Ник задъхано, сякаш говореше на себе си, а не на останалите. — В къщата са... и никога не са излизали оттам.

А в главата на Ник гласовете пак проговориха, но този път едновременно, и произнесоха само една дума:

— Да...

* * *

Отправиха се към „Шътърс“, но не Бетина, а Ник водеше. Сара вървеше успоредно с него, а кучетата ги следваха по петите. И колкото повече се приближаваха към сградата, толкова по-убеден ставаше Ник, че ключът към онова, което от години ставаше в съзнанието му, се намира зад каменните стени на огромната постройка, която едва се виждаше през вечерната мъгла и му приличаше на нещо, излязло от кошмарен сън.

И въпреки това не изпитваше страх, а по-скоро някакво огромно предчувствие. Гласовете в главата му бяха престанали да му крещят и да искат от него да върши ужасни неща.

Сега само му шепнеха, напътстваха го, водеха го напред...
Към какво?

* * *

Сара не откъсваше поглед от къщата, мъчейки се да се убеди, че сега ѝ се вижда по-различна от предния път заради бързо чезнещата светлина, заради мрака, който скриваше повечето ѝ дефекти. Или пък щорите от тази ѝ страна поначало не са провиснали толкова, колкото онези по фасадата; дори боята на щорите ѝ се стори по-запазена, а каменният зид сякаш бе строен само преди месеци, а не преди век и половина. Това пък как можеше да стане? Възможно ли е самата къща да се променя?

* * *

Зло.

Ник оглеждаше къщата, а думата кънтеше в съзнанието му. Усети как в стария каменен зид пулсира някаква тъмна енергия, като че заповените навремето тук ужаси и лудости изобщо не бяха умрели, а все още се намират вътре и дебнеха.

Дебнеха какво?

Него го дебнат...

Над терасата през остъклените стени на някогашната зимна градина струеше мощна светлина, като от маяк. Но този нямаше нищо общо с маяците, които насочват корабите към безопасни води. Беше нещо съвсем различно.

Маяк за злото, шепнеха гласовете в главата на Ник.

И му стана ясно, че и Сара и Бетина го усещат, тъй като и двете го изчакаха да се качи пръв по стъпалата до терасата. А той се извърна към тях едва след като стигна до прага на големите стъклени врати:

— Трябва да вляза. И вие с мен.

— Какво става? — запита го Сара. — Какво има?

— И аз... и аз не знам — завъртя глава Ник. Знам единствено, че тук е началото на всички ония неща, дето ме мъчат, откакто се помня. А то е все още тук и трябва да направя нещо... и тримата трябва да направим нещо.

Разнесе се звук — нисък, едва доловим стон, който бавно премина в трепереща въздишка. Ник премести очи от Сара и Бетина към къщата и изведнъж всичко му стана ясно.

Всичко разбра!

Не ставаше дума само за случилото се в тази къща, нито само за онези, които са живели и умрели в нея.

А за самата сграда и за всичко и всички в нея.

— Събужда се — каза Ник, без изобщо да осъзнава, че говори на глас.

— Как така се събужда? — зачуди се Бетина.

— И аз... и аз не мога да кажа точно — сви рамене Ник. — Просто го... усещам. Все едно гласовете ми говорят.

— Необходимо ли е наистина да влизаме? — попита Бетина.

Този път Ник кимна глава:

— Аз поне трябва да вляза. Защото, ако не вляза... — И гласът му отново затихна, но когато се възвърна, беше станал необичайно силен:

— Няма страшно. Длъжен съм да вляза.

Миг по-късно тримата бяха в студиото и Бетина затвори вратата да не влизат студът и настъпващата вечер.

И Сара усещаше: променила се беше не само външността на сградата; сега като че цялата къща се беше сдобила с енергия, която дотогава не беше почувствала.

Сякаш и въздухът в нея бръмчеше.

Енергията беше навсякъде: пронизваше подметките на обувките ѝ. Караше да настръхнат всички косми по ръцете и тила ѝ. Но същевременно не ѝ се струваше нито тъмна, нито заплашителна. По-скоро ѝ оставяше усещането, че всичко наоколо ѝ изживява някакво особено обновление.

Както напролет във фермата, когато пчелите и другите насекоми жужаха под слънцето.

— В мазето е — прекъсна Ник мисълта на Сара.

Движейки се плътно един до друг, тримата прекосиха огромното мраморно фоайе и трапезарията и влязоха в кухнята.

Два котарака се бяха излегли на масивната дървена маса и пошляпваха опашки, но изобщо не реагираха на присъствието на Ник. Бетина изрови от някакво чекмедже три електрически фенерчета и даде по едно на Ник и Сара. Чак когато самата тя се отправи към вратата на зимника, котараците скочиха на пода и тръгнаха подире ѝ.

Бетина отвори вратата към мазето и включи осветлението над дългото каменно стълбище, което свършваше долу в тъмнината.

А от просторното мазе полъхна на нещо, което на Ник се стори като смърт.

— Готови ли сте? — попита.

И заслиза, без да дочака отговора им.

* * *

На долния край на стълбището Бетина напипа ключа и тъмнината в мазето отстъпи леко пред мъждукащите няколко старовремски крушки, които хвърляха жълтеникави отблясъци върху прашните дъбови архивни шкафове, завитите в чаршафи стари мебели и кашоните.

Отвъд това първо помещение обаче цареше пълен мрак.

Но Ник беше сигурен, че чува как гласовете го зоват оттам някъде, в мрака.

Бетина насочи фенерчето си нагоре към дебелия гредоред, който поддържаше конструкцията над главите им. Макар и прашасали и обвити в паяжини, гредите се сториха познати на Сара.

— Приличат на онези, дето ги нарисувах — каза. — Или поне онова, което нарисувах, имаше подобни греди. Но това помещение е прекалено голямо.

Бетина премести фенерчето към стената вляво, зад чиято врата беше тъмно.

— Насам — промълви Ник.

— Защо? — попита Сара. — Какво има там?

Ник замълча за секунда.

— Не знам. Само знам, че трябва да вървим натам.

Отвори вратата и премина в следващата стая, следван от Бетина, Сара и котараците. И тя беше празна, ако не се смятаха няколкото стари сандъка, наредени пред насрещната стена.

Вслушвайки се в шепота в главата му, Ник се зае да ги размести.

Зад тях откри нова врата, разкривена и напукана, с плесен върху малкото боя, която ѝ беше останала. Топчестата ѝ дръжка остана в ръката му, но и да не беше, нямаше да свърши работа. От влагата в мазето вратата се беше раздула.

Ник я удари с рамо. При третия удар вратата изпука, после съвсем се откачи от ръждивите си панти, по които останаха само малки парченца дърво.

И да беше имало някога електрическа инсталация в тази част на сградата, тя очевидно отдавна се беше скапала. Бледите лъчи на трите фенерчета осветиха само началото на три други коридора, водещи в три различни посоки.

И тогава го чуха.

Шум — слабо скърцане, като че някой бе стъпил на хлабава дъска по стълбището.

Ник замръзна, когато Сара го хвана за ръка и макар че Бетина разходи лъча на фенерчето си не само по гредоредата, но и по стените, и тримата усетиха, че звукът се беше чул не от тази стая, а от другаде.

И че не са сами.

И тримата усещаха вече, че от мрака ги дебне нещо невидимо.

Но нито един от тях не понечи да тръгне обратно и Ник ги поведе от една стая в друга. Но накъде отиваше всъщност? Къде го водеха слабите гласове? Колкото повече напредваха, толкова по-странен ставаше лабиринтът от стаи. Като че цялата им геометрия се беше разкривила невъобразимо, та Ник имаше чувството, че всяка нова врата го извежда не в поредния странно празен склад, а по-скоро в някакво съвсем ново измерение. Най-после стигнаха до коридор, в чието дъно имаше още една врата и при все че или трябваше да я отворят, или да се върнат, откъдето са дошли, Ник изведнъж се поколеба.

Но и той схвана, че няма избор: намиращата се в къщата сила го тласкаше напред, а и гласовете в главата му се усилиха и го караха да бърза. Следван от Бетина и Сара, Ник мина през последната врата и освети помещението с фенерчето си.

Хора! Повече от десет души го пронизваха с бляскавите си очи.
Сара изпищя.

Но хората не помръднаха.

— Манекени! — прошепна Бетина.

И фенерчетата на двете заиграха по фигурите в естествен ръст, облечени в старовремски, изгнили облекла.

Подредени бяха в нещо като полукръг, вперили поглед във вратата, като бездушен караул, пазещ...

Пазещ какво?

Стаята нямаше други врати и не предлагаше никакъв път, освен обратния.

— Стигнахме до края — прошепна Бетина и освети гредореда.
— Тук е. Това са точно онези греди, които Сара нарисуваше. Убедена съм. Обаче... — И гласът ѝ се изгуби, тъй като не виждаше около себе си онази кошмарна сцена, която Сара беше нарисувала. На картината ѝ имаше кости и черепи, а тук бяха само парцаливи чучела.

В това време Ник се приближи към единия от манекените, а гласовете в главата му ставаха все по-силни с всяка секунда.

Протегна треперееща ръка и пипна челюстта на най-близкото до него чучело.

И всичко се промени.

Чучелата рухнаха, парцалите им изчезнаха, и на мястото на шивашките манекени се появи нещо съвсем ново.

Кости.

Накъдето и да погледнеха, бяха заобиколени от кости и черепи. При падането скелетите бяха успели някак си да останат цялостни и сега лежаха разхвърляни по пода, проснати така, сякаш смъртта ги бе застигнала в легнало положение; други пък седяха облежани някак си на стената, все едно някой ги беше подредил седнали, но през десетилетията се бяха свлекли и природните санитарии им бяха отнели и последната частица мека тъкан.

Дори и сега се виждаха хлебарки да притичват сред кокалите и да гледат да се скрият от шарещите лъчи на фенерчетата.

— Точно както го беше нарисувала Сара — прошепна Бетина. — Колко са? Преброй ги, Ник.

— Седемнайсет — прошепна глас в главата на Ник. — Бяхме седемнайсет.

— Разправят, че били седемнадесет — повтори Ник и освети черепите с фенерчето си.

— Точно колкото са и разказите в ръкописа — прошепна Бетина.
— Боже мили, какво се е вършело в тази къща?

— *Сара* — прошепна един от гласовете в главата на Ник.

— *Сара може всичко да ви покаже* — добави друг.

Към тях се присъедини и трети глас, после и четвърти.

— *Тя знае точно на кого какво се случи.*

— *И ние ще ѝ помогнем... Нека ѝ помогнем...*

Ник се извърна към Сара, но вместо да отвърне на погледа му, тя беше вперила очи в страховитата сцена, която бяха заварили в тази тясна стая.

— Искат да ти помогнат — прошепна ѝ. — Разправят, че можели да ти помогнат да ни покажеш какво е станало с всеки един от тях. — За един миг му се стори, че Сара изобщо не го чува, а и да го чуваше, че не може да проумее казаното. Но тя по някое време кимна.

После, пред безмълвните погледи на Ник и Бетина, Сара се приведе. Болката в хълбока ѝ неочаквано беше изчезнала. Пръстите ѝ се увиха около една от костите.

После избра втора кост, след нея — трета.

Когато вече не се побираха в ръцете ѝ, взе да подава кости и на Ник и Бетина, следвайки през цялото време неизказаните инструкции, които идеха в главата ѝ от невидим източник.

Кое то не ѝ пречеше да го разбира и да знае какво прави.

Когато най-сетне свърши, и тримата бяха наясно колко кокала е събрала.

Седемнадесет.

Седемнадесет частици от седемнадесетте души, вкарани тук долу преди толкова много десетилетия.

Сара погледна първо към Ник, после към Бетина:

— Ще рисувам — каза и тръгна назад през лабиринта от стаи в зимника на „Шътърс“. — Всичко ще нарисувам с бои.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Шеп Дънигън съблече балтона, окачи го на вертикалната закачалка до входната врата и взе да трие ръце с надеждата да ги стопли.

— Най-после дойде зимата! — провикна се. — Човек може да замръзне навън.

От кухнята отговор не последва, при все че чуваше как Лили кълца нещо с ножа. А това, че работи, но не му говори, не беше на хубаво.

По дяволите! Тъкмо се канеше да си сипе една яка напитка, да качи нозете си върху масичката за кафе и да се отпусне.

По дяволите с контра!

Остави куфарчето върху една от страничните масички и се отправи към кухнята. Да — както и очакваше, Лили изобщо не го погледна. Никаква усмивка, за целувка да не говорим. Само продължаваше да кълца целината на все по-дребно и по-дребно. Така, както го беше подкарала, надали щеше да остане нещо, което да стигне до тенджерата.

А всичко това можеше да означава само едно.

Ник.

— Окей — въздъхна Шеп. — Кое време е? Сега пък какви ги е надробил?

— Още не се е прибрал от училище — въздъхна Лили. После го прикова с леден поглед, с уста стиснати така, както винаги, когато го обвиняваше за поредната беля, в която попадеше сина им. — Я ми кажи: ти какво точно му наприказва снощи? Защо днес е решил изобщо да не се прибира след училище?

— Търси ли го по мобилния му? — опита се да отклони въпроса ѝ Шеп.

На Лили обаче тия номера не минаваха:

— Питам те какви му ги наговори, Шеп?

Стиснал здраво челюсти, Шеп грабна кухненския телефон и набра номера на мобилния на сина му.

Веднага бе прехвърлен в гласовата му поща: „Аз съм Ник. Оставете съобщение.“

Гласът на Шеп беше твърд, думите му бяха парченца лед:

— Вече трябваше да си си у дома, Ник. Много добре го знаеш. Така че където и да си, обади се, за да не се тревожим излишно, после веднага се прибирай. Разбра ли? — Затвори телефона и отново срещна обвинителния поглед на жена си.

— Казал си му нещо — повтори Лили. — Знам че е така, а и ти знаеш, че е така. Какво по-точно му каза?

Шеп присви оправдателно очи:

— Рекох му да престане да се вижда с онова, сакатото момиче.

Лили завъртя глава и забели очи:

— Браво бе — рече с всичкия възможен й сарказъм. — Голям умник си, няма що. И какво прави един тийнейджър, когато му забранят нещо? Сещаш ли се?

— Ако има поне малко акъл в тиквата си, прави онова, което му казва баща му.

— Точно както си правел и ти, нали? — контрира го Лили и повторно забели очи.

— Добре де, може и да съм попрекалил — замърмори Шеп. — Но сега поне знаем с кого е. — Освен дето смяташе, че знае и къде са отишли.

Извади уоруикския телефонен указател, намери номера на Мич Гарви и го набра.

Телефонът иззвъня два пъти, преди да чуе гласа на Анджи Гарви:

— Ало?

— Здравсти, Анджи. Обажда се Шеп Дънигън. Ник случайно да е у вас с... — и се зачуди как точно се казваше приемната дъщеря на Мич, но преди да успее да се сети, Анджи Гарви вече отговаряше на въпроса му.

— Сара още я няма от училище. — И колкото и да се мъчеше да не й проличи яда, Шеп го долови съвсем ясно. — Почвам вече да се притеснявам.

Да се притеснява или да се вбесява?, доуточни на ум Шеп, но се помъчи да вложи в следващите си думи поне толкова притеснение,

колкото и Анджи:

— Имам чувството, че двамата са някъде заедно.

И дочу как зъбните колела в главата на Анджи се завъртяха, но след като смели вестта, Анджи остана точно толкова лишена от емоции, колкото и преди:

— Ами, щом чуя от нея, веднага ще ти се обадя.

— Благодаря, Анджи — отвърна Шеп. — Аз също. — И постави слушалката върху вилката.

— Дали да не се обадим на Дан Уест? — подсказа Лили.

— Рано е — завъртя глава Шеп. — Да поизчакаме още. — Докосна я по рамото, но жестът му не успя да смекчи гнева ѝ. — Отивам да се преоблека — рече и разхлаби вратовръзката си.

— Вечерята ще е готова след десет минути — отвърна Лили.

Предостатъчно време да се преоблече, да се измие, та дори и да се обади още веднъж по телефона. След като Бетина Филипс беше посетила бащата на Сара, а Ник другаруваше със Сара, не му беше никак трудно да предположи къде могат да са.

* * *

Сара стоеше пред дългата маса в студиото на Бетина и подготвяше боите си, забравила почти напълно за болката в хълбока. Добре, че нито Бетина, нито Ник се сетиха да я питат как знае какво да прави, тъй като и тя не можеше да отговори на този въпрос. Можеше да им признае единствено, че я водеше някаква сила, идеща отнякъде из къщата. Действаше сръчно: с помощта на старото каменно хаванче на Бетина стриваше кост подир кост на фина прах. От всяка кост оставяше по една малка купчинка прах отделно от останалите. Като взе да подготвя палитрата, втриваше по малко прах във всеки цвят, който смесваше — понякога само от една купчинка, друг път — от две, три, та дори и от четири купчинки.

След като приключи с палитрата, взе едно грундирано платно от полицата под работната маса и го монтира на статива.

А когато се изправи пред празното платно и впи поглед в него, нито едно мускулче по тялото ѝ не трепна. Секундите се превърнаха в

минути, по едно време Бетина се притесни и понечи да докосне момичето, но Ник я възпря:

— Нищо ѝ няма — каза. — Тя... тя май се вслушва в гласовете.

Сара продължи да гледа втренчено празното платно, а Бетина хвана Ник за лакътя:

— Ела — рече и го поведе към вратата към огромното фойе. — Искам да ти покажа какво намерих.

Двамата излязоха, без да забележат как Сара взе четка от дъсчицата на статива, допря я о палитрата и започна да рисува.

* * *

— *Всичките ги обичах* — разправяше гласът. Макар че излизаше от устните на Ник Дънигън, гласът не беше неговият, а по-стар — много по-стар — и звучеше някак си безсъдържателно, сякаш говорещият описваше нещо случило се другиму и нямащо нищо общо със самия него. Гласът напяваше равномерно, а Сара стоеше пред статива и бързо рисуваше, илюстрирайки с всяко движение на четката думите, които се нижеха през устата на Ник. — *Първа беше Рут Линкълн. Красавица, с тюркоазно сини очи. И коси с цвета на коноп. Но бебето ѝ беше грозно. Кръстихме я Флорънс, но у нея нямаше нищо привлекателно. По нищо не приличаше на майка си.*

На канавацата се бяха появили две лица: красива фигура на мадона с бебе в ръце. Но детето нямаше нищо общо с майката — чертите му бяха разкривени, а горната устна — цепната, заешка.

— *Рут очакваше да го направя* — продължаваше гласът. — *Седеше абсолютно неподвижна, а аз опрях ножа в гърлото ѝ и замахнах силно със сигурна ръка, та да не почувства нищо.*

А по платното рукна прилив от червено от среза, който Сара направи с четката си.

— *Главата ѝ провисна, но успя да види как отрязах и главата на бебето.*

Последва нов замах с четката и кръв рукна и от гърлото на бебето.

Бетина гледаше и слушаше като омагьосана как гласът говореше, а Сара действаше с четката. На нея лично историята ѝ беше известна

от стария ръкопис, който и сега лежеше върху бюрото на прапрадядо ѝ, скрит там преди толкова много години.

Излизащият от гърлото на Ник глас обясняваше равномерно, а платното в същото време се изпълваше.

— *Та като свърших с Рут и Флорънс, и с красивата ми Лора и мъничкия ни Фреди, и ги погребях до един, усетих, че е ред на Мери и на бебчето ни Мейми...*

Появиха се две нови лица — още две красиви жени с бебетата, които разказвачът им беше създал. Бетина дума не можеше да каже, а само следеше като омагьосана как и те умряха на свой ред, а агонията им бе изобразена безупречно от Сарината четка.

— *Обаче Мери се усети. Усети се и ме докара тук, заряза ме и повече не дойде. Мери с малката ѝ Мейми. Нито веднъж не дойдоха да ме видят. Разправяли на всички, че съм бил умрял. — Гласът нещо се позамисли, после продължи. — След като му разказах всичко, доктор Филипс ме попита има ли още, аз му казах, че няма, а той стана и отиде до бюрото си. Мислех, че ще ми налее още бренди — той винаги ни наливаше с бренди, когато му говорехме, да ни се развързва езикът — но тоя път изобщо не беше бренди.*

А беше нож.

Като она, дете използвах с Рут и Лора и щях да използвам и с Мери... с моята идеална Мери. Но доктор Филипс го използва срещу мен, след което ме изпрати долу в мрака при останалите. Нищо, че ми беше обещал... обещал ми беше, ако му разкажа всички, да ме освободи. Но ме излъга. Измами ме и ме заключи при другите...

Гласът заглъхна и Бетина осъзна, че повече няма да го чуят. На чисто платно се беше появило ново лице — лицето на мъж, чиито празни очи сякаш изобщо не съзнаваха причиненото от него кръвопролитие спрямо хора, които твърдеше, че обичал, а след като Сара довърши набързо портрета му, Ник пак проговори. Само че със собствения си глас:

— Това е онзи от книгата — рече тихо. — В библиотеката. Един от хората, които са имали право да работят в къщата.

— Неговата история пък е описана в друга книга — отвърна Бетина. — Ще ти я покажа. — Отведе Ник и Сара в някогашния кабинет, където пожълтият ръкопис още седеше върху едновременно махагоново бюро на Бун Филипс. — Написал я е

прапрадядо ми — обясни Бетина, а Ник заби поглед в писаните някога страници. — Озаглавил я е „Приказки от моето въображение“, но според мен те изобщо не са били плод на въображението му.

Протегнатата ръка на Ник се задържа за миг над купа пожълтели листа, преди да ги докосне.

Изведнъж очите му се разшириха, лицето му побледня и Бетина го чу как рязко пое въздух.

— Какво ти стана? — попита го. — Какво има?

— Той ги е убил всичките — прошепна Ник, без да отделя поглед от ръкописа. — Първо ги накарал да му разкажат подробно какво са извършили. — Тук гласът му за миг се поколеба: — И ги убил. Скрил досиетата им, убил ги и ги скрил там долу. — Вдигна очи и срещна погледа на Бетина: — Заради някаква си книга — прошепна. — Само за да можел да напише книга. — Ник взе да прелиства ръкописа, преглеждаше на диагонал страниците и си спомняше много от нещата, които бе видял и чул, откакто бе почнал да чува гласове и да има видения, макар през годините да беше забравил някои неща. Беше стигнал докъм средата на ръкописа, когато звънът на старомодния телефон върху бюрото откъсна вниманието му от миналото и го върна в настоящето, а като чу Бетина Филипс да изговаря името на баща му, направо скочи от стола.

Бетина му махна с ръка да не става, но отлепи леко слушалката от ухото си, та и Ник да чува какво казва баща му.

— Имам чувството, че Ник е у вас. Заедно с онова момиче, приемната дъщеря на Гарви, дете баща й насмалко да я убие.

— И кое те кара да мислиш, че са тук? — контрира Бетина.

— Не се прави на ударена! — засече я Дънигън, а гласът му се втвърди и възприе тон, от който Бетина се смрази. — Всички знаят...

— Всички знаят всякакви работи, Шеп — прекъсна го Бетина, но в този миг в съзнанието ѝ се яви внезапно споменът от скорошния ѝ разговор — анонимният разговор, дете беше разровил някогашните кошмари.

Шеп Дънигън?

Възможно ли да е бил Шеп Дънигън?

Като слушаше сега гласа му, кокалчетата на пръстите ѝ около слушалката побеляха:

— Така че, ако намина да те проверя, гледай да не заваря у вас Ник, щото...

— Сигурна съм, че ще постъпиш точно така, както си решил — каза Бетина, мъчейки се да не издаде с гласа си внезапната паника, която я обземаше. — Пък и да искам, не мога да те спра, нали? — И окачи слушалката, без да дочака Дънигън да ѝ отговори.

Ник беше пребледнял, очите му се стрелкаха из стаята, като че очакваше баща му да изскочи от някой тъмен ъгъл.

— По-добре да си вървя — каза. — Ако ме завари тук, ще ме върне в болницата.

— За какво да те връ... — опита се да каже Бетина, но Ник вече беше стигнал до вратата.

— Трябва да изчезвам. В никакъв случай не бива да ме заварва тук.

— Чакай тогава да те закарам до вас — последва го през фоайето Бетина и оттам — обратно в зимната градина. — Навън е страшен студ!

— Нищо няма да ми стане — упорстваше Ник. Облече си палтото. — Пък и да умра от студ, голяма работа. За предпочитане е пред това да ме върнат в болницата.

Сега обаче Сара се извърна от статива:

— Какво има, Ник? Къде си тръгнал?

— Баща ми идва насам! — обясни ѝ Ник. — И ако ме завари...

Дори не му се наложи да си довърши изречението. Сара също заоблича палтото си, после грабна раницата, която бе оставила върху шезлонга.

— Идвам с теб...

— Не! — запъна се Ник, но Сара завъртя глава.

— Поначало не биваше да идваме тук! Така че дай да се върнем в библиоте...

— Чуйте ме! — каза Бетина, когато Ник и Сара се устремиха към вратата. — Ще ви закарам...

Но Сара пак завъртя глава:

— Ако бащата на Ник дойде дотук, по-добре да те завари у дома. Иначе веднага ще се досети! Сами ще се оправим. Тръгвай, Ник!

Двамата изчезнаха през голямата стъклена врата, през терасата и надолу по стълбите, право в мрака. Бетина излезе след тях и викна

подире им от терасата, но чу в отговор единствено как Сара я успокои, че ще се оправят.

Дали да не вземе колата и да ги последва? Да, ама те нямаше да минат по пътя, а през гората, откъдето бяха дошли. Ник сто на сто познава всяка горска пътечка не по-зле от останалите уоруйски момчета. Няма начин да се изгубят, а щом не искат да ги разкрият, не бива да се меси.

Дали да не се обади на Дан Уест?

И евентуално да обърка още повече нещата, след като Ник и Сара се приберат?

И все пак не може да ги остави така, сам-самички в тъмното. Обърна гръб на нощта и затвори след себе си остъклената врата.

И очите ѝ се спряха на платното, върху което бе рисувала Сара.

Изведнъж стаята взе бавно да се върти, та Бетина се хвана за масата, за да не падне.

Накрая успя да седне на табуретката, която понякога ползваше при рисуване, затвори очи и бавно преброи до десет.

Световъртежът изчезна.

Онова, което видя — което си мислеше, че видя — трябва да е било някаква необяснима халюцинация.

Пулсът ѝ се нормализира, дишането ѝ също.

Отвори очи.

И се убеди, че не е било халюцинация.

Само за няколко минути пред статива Сара беше успяла да обрисова най-подробно сцена, която се беше случила в гората до тази къща, преди раждането ѝ.

Бетина беше вперила поглед в изображението на собственото ѝ изнасилване, но с една разлика: на картината Сара беше изобразила и нещо, което Бетина не бе успяла да види през онази ужасна нощ.

Момичето беше нарисувала не само нея, но и мъжът, който я беше изнасилил.

Шеп Дънигън.

И както гледаше картината, Бетина си припомни неотдавнашния телефонен разговор.

Със същия заплашителен глас като на мъжа по-предната нощ, който ѝ бе докарал отвратителния кошмар с бруталното изнасилване на тогава едва шестнадесетгодишната Бетина.

Изнасилване, което бе довело до раждането на бебе на същата дата, на която бе родена и Сара Крейн. Бебе, което Бетина беше дала веднага за осиновяване.

Струваше ѝ се невъзможно, но сега, като гледаше рисунката, всичко се връзваше.

И точно в този момент бащата на Сара Крейн — нейният истински баща — беше на път към „Шътърс“.

* * *

Тифани Гарви усещаше как дланта на Конър Уест гали гърдата ѝ и се гърчеше от удоволствие под тежестта на тялото му. Колкото и неудобна да беше задната седалка на колата му, в момента не разполагаха с друго, така че Тифани се кефеше и хич не ѝ пукаше, че единият ѝ крак беше качен върху предната облегалка.

Ръката му полази под полата ѝ и задърпа ластика на бикините ѝ, а тя почна да се бори с токата на колана му. Сигурно щеше да е много по-приятно — и много по-удобно — ако бяха другаде, но майките им постоянно си седяха в къщи, а пари за хотелска стая нямаша.

Ръцете на Конър шареха по цялото ѝ тяло, взе да ѝ събува бикините и...

С ъгълчето на окото си долови някакво движение.

Някой мина покрай колата! Видяха ги!

Оттласна панически Конър от себе си и седна.

Сара Крейн стоеше на ръба на черния път — на същия този път, по който Конър я увещаваеше, че никой не минавал.

А ококорените ѝ очи изпод плетената ѝ шапка бяха вперени право в тях.

Погледите им се засякоха за секунда, после Сара, видимо не помалко изненадана от самата Тифани, се извърна и се шмугна в гората.

— Сара! — успя само да промълви не вярващата на очите си Тифани, след като успя най-сетне да отблъсне ръцете на Конър. — Представяш ли си? Току-що ни видя Сара Крейн.

— Ти съвсем изперка — взе пак да я опипва Конър.

— Не съм! — блъсна го тя в гърдите така силно, че Конър се отдръпна. — И сега ще отиде у дома и ще каже на нашите къде сме

паркирали.

Конър изведнъж се притесни:

— Луда ли си? Какво ще търси Сара Крейн по това време из гората? Та тя едва ходи.

— Преди малко нищо ѝ нямаше на походката — срязва го Тифани и взе да си оправя сутиена и да си смъква пуловера. — Давай да вървим. Веднага! — натърти, като видя, че Конър няма намерение никъде да ходи.

— Кой знае какъв елен си видяла.

— Знам какво видях, така че моментално тръгвай, окей? И без това закъснях.

— Стига ма, Тиф — взе да ѝ се моли Конър. — Дай да...

— *Тръгвай, Конър!* — Успя да се прехвърли на предната седалка, закопча колана и зачака. Конър вдигна ципа на панталона си, закопча си ризата, излезе от колата, затръшна толкова силно задната врата, че Тифани чак подскочи, отвори вратата на шофьора, седна зад волана и я затръшна дважд по-силно.

Тифани мълчеше. Знаеше що за стока е Конър и че ако се заинати, като нищо ще я изхвърли и ще я зареже наред гората, което никак не я устройваше. На всяка цена трябваше да се прибере първа и Сара да я завари как подрежда масата за вечеря или си пише домашното. Конър обаче все още изпитваше съмнения.

— Не виждам никаква Сара Крейн — рече тихо.

Тифани беше сигурна, че пак се кани да ѝ се пусне.

— Хайде да си ходим — помоли го. — Следващия път пак ще дойдем тук, обещавам ти. — Ако изобщо има следващ път, рече си на ум.

Конър обаче не преставаше да се двоуми и Тифани се уплаши, че мъглявото ѝ обещание ни най-малко не го е убедило.

Но той, така или иначе, изпусна шумно въздуха от дробовете си и сви рамене:

— Ами хубаво. Ще трябва да изчакам.

И запали двигателя.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Откъде си сигурна, че Тифани изобщо те е видяла? — спореше Ник и си проправяше с все сила път през храсталаците. С всяка изминала минута ставаше все по-студено и колкото и снежинки да се задържаха в клоната на дърветата, достатъчно успяваха и да минат, та забръскалият ги на излизане от „Шътърс“ снежец се беше превърнал в нормален снеговалеж.

— Много добре ме видя тя — рече Сара мрачно, в тон с обзелите я мисли. — Двата с Конър бяха на задната седалка и тя гледаше право в мен. На всичко отгоре усети, че и аз съм я видяла.

— Е, и? — възрази Ник. — Да не мислиш, че ще вземе да разправя на майка си как си я сварила да се натиска с Конър Уест?

— Нямах представа на какво е способна Тифани — каза Сара и спря за една-две секунди да си поеме дъх и да й поотмине болката в хълбока. — Ще се прибере преди мен и ще съчини някаква история. След което те ще се обалят на Кейт Уилямс и тя ще ме прати кой знае къде. — Болният ѝ крак изведнъж поддаде и тя инстинктивно се хвана за Ник, за да не падне. — Просто не знам какво да правя.

— Първата ни работа е да се измъкнем оттук — отвърна Ник. — Главният път е нататък — посочи надясно от себе си, — но ако баща ми е тръгнал насам, точно по него ще мине. А Конър и Тифани са на стария път. Ако продължим направо, ще стигнем до временната отбивка, която свързва двата пътя. А тя ще ни отведе право в града. Малко заобикаля, но вероятността да се засечем с някого по нея е много малка.

— Окей — въздъхна Сара, но усети, че куца много повече, отколкото преди. — Дано поне няма изкачвания.

— Все по равно върви — успокои я Ник. И наистина, след няколко минути излязоха от гората и стъпиха на тесен черен път, покрит вече с тънка корица сняг. По северната страна на пътя минаваше подпорна стена, а двата му банкета се скосяваха към

остатъците от някогашните отводнителни канавки. — Ти измисли ли какви обяснения ще дадеш на Гарви?

Но преди Сара да успее да му отговори, фарове прорязаха тъмнината зад гърба им и дългите им сенки се източиха пред тях по пътя.

— Пази се! — викна Ник и се втурна надясно. Но като извърна глава, забеляза, че Сара е побягнала на противоположната страна, където канавката беше много по-плитка и каменната подпорна стена не предлагаше никаква защита.

— Насам, Сара! — изкрещя Ник в опит да надвика воя на приближаващата кола.

* * *

Като чу гласа на Ник, Сара се обърна и го видя как ѝ маха бясно, щръкнал от кръста нагоре от насрещната канавка.

Ами сега?

От нейната страна канавката беше толкова плитка, че надали щеше да я скрие, дори ако залегнеше в нея. Погледна към приближаващите се по пътя фарове, времето забави своя ход и тя си спомни за една друга нощ. Нощ, която сякаш принадлежеше на някакъв друг неин живот...

Изведнъж пак беше яхнала колелото си и въртеше педалите с всичка сила, тръгнала да търси баща си.

И пак пред нея блестяха фарове и се приближаваха.

Точно като сега.

Понечи да свърне към канавката, но усети, че няма да ѝ стигне времето и...

— Сара! — изкрещя Ник, изскочи от насрещната канавка и тръгна да пресича пътя.

Сара обаче стоеше като парализирана от силата на спомените, замръзнала насред пътя.

Усети как всичко ще се повтори. Затвори очи вцепенена, безсилна да направи каквото и да било, за да се спаси.

* * *

— Не мога да го повярвам! — виеше Тифани, вперила очи през предното стъкло. — Пак тя! Пак тая гадна Сара!

— Къде? — попита Конър и включи на по-високи обороти чистачките. — Не може да бъде!

— Нали ти казах, че я видях! — не млъкваше Тифани. — Искаш ли да я уплашим?

Конър обаче изобщо не я слушаше. Беше се надвесил над волана и се взираше през стъклото. — И Лудия Ник е с нея — прошепна не толкова на Тифани, колкото на себе си.

А Тифани захихика при споходилата я мисъл:

— Направи се, че се каниш да ги сгазиш!

Но мисълта на Конър Уест беше изпреварила нейната.

— Малко ще им е — отвърна, а в паметта му изплува образа на умиращото му куче. Настъпи докрай газта, включи дългите светлини и насочи автомобила право срещу Сара Крейн и Ник Дънигън.

* * *

— Конър! — изкрещя Ник срещу внезапно ускорилата хода си кола. И грабна ръката на Сара. — Бягай!

Допирът на Ник мигновено върна Сара в настоящето: фаровете на бащиния ѝ пикап избледнях, но онези на приближаващата лека кола ставаха все по-мощни и осветяваха нощта като някакъв величествен...

Пожар!

И в съзнанието ѝ изникна нов спомен — от картината, която беше нарисувала по време на престоя на Ник в болницата. И видя съвсем ясно пламъците ѝ на фона на тукашното нощно небе.

В същия миг в главата на Ник изпищя единият от гласовете и в мозъка му избухна споменът за халюцинацията, която бе получил в болницата.

Пламъци!

Навсякъде само пламъци.

Но тези тук не бяха обикновени пламъци, а такива, които той можеше да контролира, да използва — по същия начин, по който бе използвал и онова оръжие-фантом срещу налитащото на Сара куче на Конър Уест.

И вдигна ръка по същия начин, по който я вдигна и тогава...

* * *

В мига, в който Тифани осъзна какво се кани да направи Конър, смехът замръзна върху устните ѝ.

— Недей! — изпищя и се опита да дръпне волана, та колата да не налети на Сара и Ник. Но в мига, в който докосна кормилото, стана нещо неочаквано.

Целият път пламна.

И то не как да е, а избухна в буйни пламъци, каквито Тифани през живота си не беше виждала. Като че попадна в самия ад. И онова нейно „недей“ се проточи в изпълнен с истински ужас писък.

При вида на връхлитащите пламъци Конър свали десния си крак от газта и се изправи върху спирачките.

Колата се завъртя около себе си.

Тифани посегна да се хване за дръжката на вратата, за да не залитне върху Конър, но от въртенето вратата зейна и Тифани усети как излетя навън. Падна върху черния път и се изтъркаля в канавката до подпорната стена.

Конър завъртя волана на обратната страна, за да прекъсне въртенето, но колата попадна в канавката, блъсна се в подпорната стена, върна се на пътя, завъртя се около оста си и се спря по средата му.

Застанали ръка за ръка на ръба на пътя, Ник и Сара видяха как само на пет метра от тях пламъците все още се надигаха от платното, сякаш самият път гореше, но изобщо не усещаха топлината им.

Нито топлина, нито страх.

И тогава колата на Конър Уест избухна.

Тифани сгуши главата си и я закри с ръце. Усети за миг как я срязаха парчета стъкло от двете разлетели се врати и как я плисна

горящ бензин. Изправи се и се опита да се добере до някакво укритие, но в този миг съзря очите на Конър Уест.

Той седеше пристегнат от колана на мястото си зад волана, облещил се насреща ѝ през отвора на пръсналото се на парчета предно стъкло. Чу писъка му, когато обзелият автомобила огън взе да го поглъща.

Само след секунда лицето му взе да почернява, писъците му утихнаха и...

Мозъкът на Тифани блокира при вида на всичко, което ставаше пред очите ѝ, тя падна, изтърколи се в канавката и остана да лежи там неподвижна.

* * *

Сара стоеше вкаменена на мястото си, заслушана в агонизиращите писъци на Конър, които постепенно се изгубиха в прогарящата белите дробове и гърлото му жегга. Едва когато ревът на пожара надделя над писъците и обгърна колата на Конър, Сара, стиснала ръката на Ник, залитна назад, за да е по-далеч от пламъците, по-далеч от кошмарната гледка.

— Бягай — прошепна Ник и взе да дърпа Сара настрана от ада, в който се беше превърнала колата на Конър. — С нищо не можем да им помогнем.

Сара понечи да възрази, но при вида на нарастващите пламъци осъзна колко прав е Ник.

Каквото и да беше станало — каквото и да беше причинило експлозията на колата на Конър — нищо повече не можеха да направят в момента. И все пак, преди да влезе след Ник в гората, Сара хвърли последен поглед.

Какво се случи?

Как можеше да си обясни случилото се?

Пламъците, които двамата с Ник видяха, не бяха истински. Нямаше как да са истински.

Но не бяха и въображаеми. Защото и Конър явно ги беше виждал. И не само ги видя, ами се и уплаши от тях, затова се опита да обърне колата преди да я погълне огънят.

Но успя само да я завърти и да я блъсне в каменния зид и...
И да загине в огъня, причинен от удара на колата.
Треперещата Сара се остави Ник да я влачи навътре в гората.

* * *

Слабото зарево, идващо някъде отляво, почти не смути съзнанието на Мич Гарви. Макар телом да управляваше пикапа си по пътя от поправителното заведение — път, който така подробно познаваше, че и със затворени очи можеше да го мине — духом си беше вече у дома, опънал се на дивана с бира в едната ръка и дистанционното на новия телевизор в другата.

Но когато заревото изведнъж избухна в кула от пламъци, Мич се стресна, моментално спря пикапа встрани от пътя, излезе и се помъчи да се ориентира къде точно се намира. Дали пък да не се направи, че не го е видял? В тая посока няма никакви къщи. Сигурно нищо сериозно не се е случило. Я да си се прибере у дома, където Анджи го чака с готовата вечеря и да се кротне пред телевизионния екран. Мисълта му обаче го напусна в същия миг, в който се появи. Не може човек да види пожар и току-така да си тръгне. Поне Мич не можеше. Откакто се помнеше, умираше за пожари. Единствена Анджи можеше да възбуди у него чувства, равносилни на гледката на горяща къща и на бучащите пламъци, поглъщащи вещи, които никога не си беше представял, че са изобщо запалими. Та и сега, при вида на пламъците, усети как вълнението го обзе.

Но къде гори, всъщност?

И какво гори?

Огледа се и забеляза наблизко километричен камък.

Оставаха му още три километра до Уоруик, а като вземеше предвид откъде минаваше пътя му през следващите два, веднага изчисли къде е пожарът.

Някъде около стария временен път.

Е, Анджи, вечерята и телевизията ще почака малко.

Веднага след старото затворническо гробище Мич свърна наляво по „Фокс Холоу Роуд“, покрит със слой девствен сняг. Превключи

чистачките на високи обороти и намали ход. При този обилен снеговалеж само това му липсваше — да се набута в канавката.

Пресегна се за мобилния телефон, който при шофиране винаги държеше на дясната седалка, и набра 911.

— По спешност ли звъните? — попита го операторката, след като вдигна на второто позвъняване.

— Казвам се Мич Гарви. Движех се по главното шосе на път към дома, когато забелязах, че на север нещо гори. Току-що свърнах по „Фокс Холоу Роуд“ и имам чувството, че е леко в източна посока.

— Къща ли е?

— Няма начин. В този район няма къщи. Според мен е на стария черен път. Кола най-вероятно.

— Веднага пращам пожарна.

Мич прекъсна разговора и с приближаване към излиза за временния път намали ход, после сви надясно по тясното платно, което вече беше покрито със сняг. Въздъхна ядно: градската управа от години се канеше да го превърне в пътека за джогинг и велосипедисти, но нещата така си и стояха непроменени, та от година на година само все повече хлапетии се навъртаха насам да вършат бели.

И нямаше година, през която поне едно момиче да не се прибере оттам бременно. Но той лично поне нямаше поводи за притеснение в това отношение: Тифани беше добро, богобоязливо момиче.

Заревото в небето ставаше все по-силно.

Мич намали още повече скоростта, последва завоя на пътя и видя: кола — или поне останките от кола — със смачкана от подпорната стена предница, застанала напърно и запречила почти целия път. Предното стъкло — разбито, единствената врата, която виждаше, зееше — и тя без стъкло.

Приближи се, доколкото сметна, че е разумно, и слезе от пикапа.

И едва тогава разпозна колата.

Обичайното му вълнение при гледката на облизващи нощното небе пламъци изчезна и на негово място в корема и в гърдите му се процеди киселина.

С прогарян от гадното чувство стомах, Мич се отдръпна от горещия огън, пак отвори мобилния си телефон и позвъни в дома на Дан Уест.

Слабият вой на сирена на пожарната бе взел да пробива мрака, а в това време Мич стоеше облегнат на предната броня на пикапа си и чакаше или Дан, или Андреа Уест да вдигне.

* * *

На Ед Крейн не му излизаше от главата последният му разговор с Мич Гарви.

Започнал бе преди час, след като Ед остави празната си табла върху конвейера, който я отнесе в кухнята, и тръгна към общата стая с единственото намерение да седне да погледа малко телевизия, преди да се прибере за лягане в килията си.

Мярнал бе с ъгълчето на окото си тъмносинята униформа, но не ѝ обърна внимание до момента, в който нечия ръка го сграбчи за рамото, дръпна го назад, завъртя го и го блъсна в стената.

Едва тогава разпозна Мич Гарви, който го притискаше с длан в гърдите да не мърда. Покрай тях минаваха затворници, но на Ед и без да гледа му беше ясно, че погледите им с устремени право напред и че никой няма желание да се намесва в отношенията между Ед и надзирателя.

— Сара взе да се превръща в проблем — изрече тихо Мич, наврял лицето си в това на Ед. — И ти си част от този проблем. Заедно с Бетина Филипс.

— Че какъв проблем мога...

— Тук приказвам аз — прекъсна го злобно Мич, — а от теб се иска само да слушаш. Дори да не мога да попреча на Сара да те вижда, много лесно ще ми е да прекратя срещите ти с Бетина Филипс. Само дето не ща да попълвам разните му там формуляри. Така че чуй какво ще ти кажа: ако Бетина Филипс пак дойде да те види, отказваш да се виждаш с нея. Разбра ли?

Какви ги дрънка тоя Мич? Откъде накъде учителката на Сара по рисуване ще има нещо общо с „проблема“, който Сара причинява.

И чак по някое време се усети: Бетина Филипс не представлява проблем за самата Сара, а за Мич Гарви.

— Според мен... — понечи да рече Ед.

— *Слушай какво ти казвам!* — изсъска Мич и притисна още по-яко Ед към стената. — От часовете по рисуване може и да не можем да я спрем, но с тях ще си остане! Оная Филипс не е с всичкия си. На всичко отгоре не е и християнка, и няма да позволя на твоята да има нещо общо с нея. Поне докато живее под моя покрив. Ясно ли ти е?

На Ед му беше ясно, но изглежда кимането му не беше достатъчно за Гарви.

— Нали искаш да е на сигурно място и да е щастлива?

Ед отново кимна.

— Тогава прави каквото ти казвам.

Ед кимна за трети път. След като го прикова с поглед за още няколко секунди, Гарви внезапно сне дланта си от гърдите му и тръгна бавно по коридора.

Ед го проследи с очи, а напираният отвътре бяс насмалко да го накара да се нахвърли на надзирателя и поне да се опита да го смели от бой.

Но това нямаше никому да е от полза.

Затова сви вляво и влезе в общата стая, където насядалите в полукръг половин дузина затворници гледаха някаква комедия, но тя не се оказа способна да пробие гнева му. Четирима играеха карти, в ъгъла играеха шах, но нито едно от двете не успя да ангажира вниманието му.

Накрая седна на един стол, положи ръце върху масата и външно спокоен, зачака да му мине ядът.

Той по някое време наистина му мина и същия миг Ед осъзна как точно следва да постъпи.

На всяка цена трябва да измъкне Сара от дома на семейство Гарви, а на света има само един човек, способен да свърши тази работа.

Скочи, върна се в килията си и взе визитката, с която си отбелязваше докъде е стигнал в Библията — единствената книга, която му разрешаваха да задържа при себе си. Наизусти набързо номера и по коридора се отправи към стаичката с телефонните автомати на разположение на затворниците.

— Късно е — рече надзирателят и му посочи часовника.

— Как така? — попита Ед, но в същото време погледна и часовника. 19:01.

— Така. Телефоните се ползват до седем. Ще изчакаш до утре.

— По много важен въпрос — замоли се Ед.

— Всички са важни — изсумтя надзирателят. — И утре ще е важен.

Поне за двадесети път през отминаващия ден раменете на Ед се свлякоха под бремето на затворническия режим и под вбесяващото го усещане за безпомощност, абсолютно безсилие и пълна липса на контрол върху каквото и да било.

Ето че дори един разговор по телефона не можеше да проведе с единствения човек, който можеше да гарантира безопасността на малкото му момиченце.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Спри се, Ник! — дръпна го задъхалата се Сара за ръкава на якето. — Не мога толкова да бързам. Ще се спъна и ще падна.

— Трябва да изчезнем отгук — отговори Ник. — Дай ръка да те тегля.

— По-бавно! — едва поемаше дъх с пламналите си бели дробове Сара. — Накъде отиваме?

— По-далеч от онова там — посочи Ник през гърба си светлината от огъня, която все още прозираше през дърветата. Иначе ще ни го лепнат на нас, както ни лепнаха и смъртта на кучето на Конър.

— Но ние не бяхме виновни — взе да спори Сара. — Конър щеше да ни сгази.

— И двамата видяхме какво се случи, Сара — каза Ник и прикова погледа й.

Сара разбра много добре какво точно има предвид, но завъртя глава:

— Той се удари в стената. Излезе извън пътя, после резервоарът му гръмна.

Сега беше ред на Ник да завърти глава:

— Ако някой усети, че сме тук наоколо, никой няма да го е еня за резервоара му.

— Ама ти да не си решил да скитаме цяла нощ из гората — заоплаква се Сара. — Дай да се върнем у Бетина.

— Няма начин — прекъсна я Ник. — Баща ми...

Сега и двамата чуха слабия вой на сирена и Сара моментално се сети какво означава:

— Чуваш ли? Идва пожарна, Ник. После ще дойдат и други. Длъжни сме да се върнем у Бетина. Да й кажем какво стана, пък тя ще знае какво да направи.

— Ами баща ми... — подхвана наново Ник, но Сара го отрязва:

— Ти откъде си сигурен, че баща ти изобщо е тръгнал насам? Връщаме се при Бетина и ако колата му е там, ще измислим какво да правим.

Ник продължаваше да се колебае, но тъй като главата му не раждаше нищо по-умно, накрая се съгласи с предложението на Сара. Вече нямаше как да се върнат в града, без да ги забележат, освен през гората. Ник знаеше къде са в момента, но нямаше сигурна представа как точно да стигне до града.

„Шътърс“? „Шътърс“ беше само на няколкокостотин метра оттам.

А домът му?

Поне километър и половина през гората, без пътека, срещу сняг, който вече ги биеше в лицата. Сара е права.

Обърна се с гръб към заревото от горящата кола на Конър и поведе Сара обратно към старата резиденция над езерото.

* * *

Шеп Дънигън отвори кухненския шкаф и извади две чаши.

— Остави ги на мен — рече прекалено бързо Лили. — Ти седни и си почивай, аз ще ти донеса чинията и бирата. — Прибави набързо малко задушен зелен фасул и картофено пюре към печената пилешка гръд. Надали имаше на тоя свят друго, което да оправи настроението на Шеп, но този път и любимото му ядене не успя да охлади тлеещия му гняв.

— Взех ги вече — озъби й се. — Какво има, Лил? Какво криеш от мен? — А след като тя не му отговори, завъртя глава в смисъл, че му е писнало от тая жена, която и на най-простия въпрос да не може да отговори. — Добре. Просто сложи чиниите на масата, Лили. Нали ще съумееш да се справиш, как мислиш? След секунда идвам.

Лили взе чиниите за двама им и ги отнесе в трапезарията. Третата, покрита с найлоново фолио, остави в микровълновата фурна, за да я претопли, когато Ник се прибере, макар нещо да й подсказваше, че май е време да се обади в полицията или в болницата, а не само да седи и да гледа как Шеп става все по-бесен и по-бесен. Само че комуто и да се обадеше, той щеше още повече да се ядоса, а ядосаше ли се...

Прекъсна мисълта по средата. Дори не искаше да си помисли какво може да се случи.

Останал сам в кухнята, Шеп остави двете чаши върху плотта, отвори хладилника, но в мига, в който посегна да извади бира за себе си и кока-кола за Лили, мярна в края на плотта, зад кутията с кафето, щръкналото тъгълче на някакъв найлонов плик.

И се намръщи.

Лили много добре знаеше, че не желае да вижда върху плотта нищо, освен тенекиените кутии. Затвори хладилника, издърпа сложената не на място самозапечатваща се найлонова торбичка и я заразглежда.

В нея имаше около два-три сантиметров слой от изсушени зелени листа.

Дявол да го вземе! Оставаше и да е марихуана. Само че за какво ѝ е притрябвала на Лили тая дрога?

— Лил! — провикна се с тон, който не остави и капка съмнение, че е длъжна да се яви в кухнята и то на секундата. И когато тя се показва в рамката на вратата, вдигна пред очите ѝ торбичката и попита: — Какво, по дяволите, е това?

Лили леко се ококори.

— Ч-ч-чай е — заекна, после отвори хладилника да вземе бирата и колата, които Шеп се беше накарал да извади оттам само секунди по-рано.

Шеп блъсна обратно вратата преди още да я беше отворила и наполовина и я извъртя с лице към себе си:

— Не съм виждал друг път такъв чай. Откъде го имаш?

— За Ник го взех — призна Лили, понеже Шеп неизменно излавяше лъжите ѝ. — Билки. За успокоение. Реших, че... че може да са му... от полза, нали разбираш? — завърши неубедително.

— Сама ли го реши, или с някой друг? — изгледа я кръвнишки Шеп. — Ти такова нещо не си способна да измислиш.

Лили включи мозъка си на високи обороти, но и те не бяха достатъчно бързи.

— Не ме карай да повтарям въпроса си, Лили. — Гласът му беше станал заплашително нисък, а вената на челото му запулсира.

— Ч-ч-че какво лошо има в това да искам да помогна на сина си?

Шеп се приведе още по-заплашително над нея и поднесе свит юмрук под носа ѝ:

— *Кой, Лили? Кой ти даде тая работа?*

Очите на Лили се облешиха от ужас и усети, че мърдане няма.

— Бетина Филипс — прошепна.

— Взела си това от тая *вещица*? — изрева Шеп. — Ходила си у дома на *тая* зла жена да ѝ разправяш за *сина* ни? Ти не ме ли чу, че му заповядах да няма нищо общо с нея! И кое те кара да мислиш, че това не се отнася и до теб, а? Иисусе Христе! — Отвори торбичката и подуши съдържанието ѝ.

— Имаш ли представа какво е това?

— Тя каза...

— Не ме интересува какво ти е казала! — Смачка торбичката на топка и я запокити. Торбичката я удари в лицето, после падна на пода. Какво по дяволите си мисли тая? Ами ако някой я е видял да влиза у Бетина Филипс? И какво, по дяволите, си въобразява тая Бетина, та ще дава на Лили лекарства за Ник? Е, чашата му вече преля. Сега ще види Бетина Филипс как ще я нареди!

А ако е речено, може и за постоянно да я нареди.

Блъсна Лили в стената така грубо, че тя проплака. После Шеп Дънигън се извъртя, грабна ключовете и платото си, вдигна торбичката от пода и затръшна зад гърба си задната врата.

* * *

Проблясващите червени и сини светлини на пожарната и линейката осветяваха снежната нощ и се отразяваха от снежната покривка по черния път. Дан Уест спря майсторски, без никакво поднасяне, изключи двигателя и изскочи от патрулката. Сърцето му щеше да изскочи от гърдите. Не спираше да се моли Мич Гарви да се е заблудили случилото се тук да няма нищо общо с Конър или с колата му. Но макар пожарната да закриваше гледката му към горящата кола, изражението на командира ѝ, който хвана Дан за лакътя, за да не го пусне да заобиколи камиона, му беше достатъчно, за да му подсказе, че Мич е бил прав.

— Недей да ходиш там, Дан — каза му Харви Милър. — Няма нищо, което трябва да видиш. — Дан се опита да се отскубне, но командирът на пожарната само завъртя глава: — Прибери се у дома, Дан. Върви при Андреа.

Дан затърси в очите на Харви поне мъничко нещо, някаква искрица на надежда, но нищо не откри.

Само съчувствие.

— Съвсем сигурен ли си, че колата е на Конър? — едва успя да изгъгне.

— Неговата е — отвърна Милър. — Лично аз проверих два пъти номерата. — Що се отнася до Конър... — Гласът му заглъхна за миг, после довърши: — Съдебният лекар ще дойде чак след час.

Дан се опита повторно да се отскубне от хватката на Милър.

— Пусни ме. Трябва да видя. Сам да се убедя.

— Късно е, Дан — завъртя глава Милър. — Нищо не можеш да направиш. Мястото ти е у дома, при Андреа.

— Ама аз съм шерифът — запротестира Дан, но гласът му се пречупи, а краката му се разклатиха, след като истината за станалото взе да стига до съзнанието му.

— Не, Дан. Тази вечер не си — отвърна Милър. — Пък и тук не е извършено престъпление, Дан. Най-обикновена катастрофа. — И тъжно завъртя глава. — Дечурлига — измърмори по-скоро на себе си, отколкото на Дан Уест. — Дечурлига с коли.

Но Дан Уест бе престанал да го слуша; в главата му вече отекваше единствено името на сина му.

Конър...

— Ще ти дам човек да те откара до вас — рече тихо Харви Милър и направи знак на един от хората си.

О, Божичко, Конър...

Някакъв студ, много по-жесток от нощния, го обзе, заедно с някакво сюрреалистично чувство. Не, това не може да е истина.

Това, което се е случило, се е случило другиму, а не на Дан Уест. Та нали Дан Уест е онзи, който съобщава на хората за такива случаи и им казва, че едно от децата им е загинало.

Значи не може да е вярно! Няма начин да е вярно!

Екип медици се появи ненадейно иззад пожарната, понесъл към линейката носилка, върху която бе привързана нечия завита в бяло

форма — форма с кислородна маска върху лицето. Изведнъж надеждата лумна в Дан. Угасна чак когато видя зад носилката да върви с побеляло лице Мич Гарви, пред когото медиците положиха носилката върху количка и вкараха и двете в линейката. А само миг по-късно Харви Милър окончателно я стъпка.

— Тифани Гарви — каза шефът на пожарната. — Беше в канавката, в безсъзнание.

Дан Уест не отлепяше очи от линейката:

— Други? Друг автомобил?

Харви завъртя глава и най-сетне охлаби хватката си върху лакътя на Дан.

Дан се стегна върху подгъващите се нозе. Не искаше да се поддаде на кипящите в душата му емоции. Стремеше се да мисли върху случая, а не върху случилото се със сина му.

И не можеше да си го обясни: *инцидент на пуст път с едина-единствена кола, която толкова бързо е изгоряла, че шофьорът дори не е имал време да изскочи навън. Това пък как е могло да стане?*

Сюрреализмът на нощта пак го стегна в примката си и за миг Дан изгуби представа къде е и какво дири там.

А краката му, действайки като че ли по собствена воля, го отнесоха на две крачки вдясно и пред очите му изведнъж се разкри овъглената задница на колата на Конър.

След още две крачки я видя цялата.

Зад волана седяха останките от онова, което допреди много малко е било неговият син и макар да не можеше да види лицето му, усети цялата сила на удара.

Неговият син. Мъртъв.

— Конър — прошепна, вдигна едната си ръка и я протегна към колата, сякаш искаше да помогне на момчето да излезе от изгорялата кола.

Но не успя.

Нищо повече не можеше да направи, освен да се прибере у дома.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Ник се сгуши срещу вятъра и надникна предпазливо иззад Бетининия гараж. Снегът беше успял да покрие всичко, та на белезникавата светлина от аплиците от двете страни на входната врата старата къща изглеждаше още по-зле след всичките години на немара. Представи си водата, изпълвала някога старият фонтан и конските впрягове на шейните, чиито весели звънчета приближавали по алеята през гората.

Тази вечер обаче звънчета не се чуваха, а откакто замлъкнаха и сирените, настъпи тишина, каквато Ник не помнеше да е изживявал друг път.

Абсолютно нищо не чуваше.

Нито виждаше нещо.

Никакви следи от гуми, никаква кола.

Баща му очевидно не беше изпълнил заканата си да дойде чак дотук.

— Няма го! — прошепна. — Идвай. — Но когато понечи да тръгне към предната врата, Сара го дръпна за ръкава обратно в тъмното.

— Сто на сто ще ни търсят — рече.

— Е, и? — облегна се Ник на стената на гаража, която го прикриваше от новоизлезлия хаплив вятър взел да свисти из голите клонаци.

— Ами ако дойдат дотук? Половината хора от града и така ненавиждат Бетина. Ако и нас ни заварят тук, ще я изкарат нея виновна за случилото се.

Ник поначало беше съгласен, но много повече го мъчеше мисълта, че ако не се беше паникьосал и не беше излязъл от къщата на Бетина, сега Конър щеше да е още жив.

— Кажи какво да правим в такъв случай? — попита.

— Тук, навън, ще загинем от студ.

— И аз не знам — призна Сара. Студът вече я пронизваше до мозъка на костите и хълбокът така я болеше, че при цялото си желание изобщо не беше способна да разсъждава. — Дали да не вземем да се върнем в града? След всичко, което се случи...

— Но то не стана по наша вина — възрази Ник. — Конър искаше да ни убие!

— Не съм казала, че ние сме виновни. Но ние дори не сме наясно какво точно стана! Ами ако...

И Сара млъкна наред думата, тъй като в този миг чифт фарове премина по стената на гаража. Ник дръпна Сара и двамата се шмугнаха светкавично в тъмнината зад постройката.

Задържащ Сара да не се показва от прикритието на мрака, Ник проточи глава само толкова, колкото да види как колата излезе изсред дърветата и спря. Онзи, който я караше, угаси фаровете преди да осветят къщата.

Баща му.

Нямаше начин да е друг, освен баща му.

— Баща ми! — прошепна, независимо че колата беше на петдесет метра от тях, с вдигнати стъкла и работещ двигател.

Сара стисна лакътя му.

— Ела с мен — каза й. — В гората ще се изгубим, а по алеята няма как да минем. Предлагам да се спуснем в мазето по улея за въглища и там да се скрием. Дори Бетина няма да знае къде сме. А и поне няма да умрем от студ и все нещо ще ни дойде наум.

— Къде е този улей? — попита Сара, прекален уморена и премръзнала, за да спори. Пък и той беше прав: ако постоят още малко навън, може наистина да умрат от студ.

— Струва ми се, че беше от тази страна на къщата — каза Ник. — Да вървим. — Хвана я за ръка и я помъкна обратно на няколко метра в гората зад гаража, а оттам взе лека-полека да се прокрадва обратно към сградата. След по-малко от минута къщата вече им пречеше да виждат колата на Шеп Дънигън.

Но и на Шеп да види тях.

Ник стисна още по-силно ръката на Сара:

— Май го намерих! — И посочи със свободната си ръка към сградата. — Ей онова наклонено нещо. Там трябва да е улеят.

Без да я дочака да му отговори, я поведе нататък и след секунда Сара се озова изправена пред металната врата на нещо, което очевидно беше улей за въглища.

Със силно ръждясал катинар.

Вятърът се беше засилил, снегът — сгъстил, та Ник реши, че и да вдигне малко шум, няма кой да го чуе. Наведе се и размърда катинара насам-натам, но без полза. И тогава забеляза, че пантите на лявото платно на вратата са по-ръждиви и от катинара. Наведе се, пхна пръсти под рамката и дръпна силно.

Винтовете изскочиха от дървото и ъгълът на вратата се вдигна толкова, колкото да могат да се промушат.

— Аз ще мина пръв — каза Ник.

Сара държеше повдигнатия ъгъл, а Ник падна на колене, навря нозе през отвора и се обърна по корем. След секунда цялото му тяло висеше през ръба на улея. И макар че не усети нищо под нозете си, се пусна. Падането му не беше повече от петдесет сантиметра, след което прегънатите му колене поеха удара от циментовия под.

— Давай — прошепна на Сара. — Малко е. Не повече от половин метър. Ще те хвана.

Отказвайки дори да си представи какво би станало, ако Ник не я хванеше, Сара се напъха през отвора и се спусна в тъмното.

* * *

Мич Гарви гледаше тъпо раираната завеса в малката уоруикска клиника на „Бърза помощ“, зад която лежеше в безсъзнание дъщеря му.

В безсъзнание.

Колкото и да отекваше думата в съзнанието му, някак си беше загубил представа за смисъла ѝ. Как така ще е в безсъзнание?

Как може идеалната му Тифани да е толкова повредена, че дори да не съзнава, че той е там?

Извърна се при звука на отварящата се врата и видя влизащите Анджи и Зак. Погледът ѝ срещна неговия и тя пребледня, преди да рухне в обятията му.

За един миг Мич просто я задържа да не падне.

— Как е Тиф, тате? — попита Зак с глас, който трепереше точно толкова, колкото да издаде страха му.

— Де да знам — потръпнаха раменете на Мич. — В безсъзнание е. Борят се.

— Ама какво е станало? — попита Анджи, след като най-сетне се отдръпна от съпруга си и се огледа из чакалнята, сякаш я беше срам някой да не я види в прегръдката на Мич.

— Изглежда е излетяла от колата на Конър Уест. Но докато не дойде в съзнание...

Думите на Мич Гарви замръзнаха на устните му, като чу немощния глас на Тифани иззад завесата:

— Мамо?

Очите на Анджи щяха да изхвъркнат. Посегна с едната ръка да се хване за Мич, с другата отмести завесата. Тифани лежеше на подвижна носилка с изпонарязано и охлузено лице и с включена към ръката ѝ система.

На Мич изведнъж му олекна и той се стовари на най-близкия стол.

Анджи тихо хлипаше.

— К-к-къде е К-к-конър? — прошепна Тифани. Очите ѝ едва се виждаха върху подутото ѝ лице.

— Конър ли? — повтори Анджи. — Ти Конър не го мисли, миличко. — Хвана вледенелата се длан на дъщеря си и се опита да я разтрие, за да я затопли. — Гледай по-бързо да се справиш, за да те приберем вкъщи, където да ти осигурим нормални грижи.

— К-к-какво стана? Ние...

— Нещастен случай — отвърна Мич. — Двамата с Кон...

— Не беше нещастен случай — прошепна Тифани и завъртя глава, доколкото ѝ позволяваше схванатият ѝ врат.

Пристигна лекар с поставена в метална рамка графика.

— Господин и госпожа Гарви?

Мич кимна.

— Чакаме резултатите от рентгена за наличието на счупвания, но от първоначалния преглед смея да кажа, че уврежданията ѝ не са кой знае колко страшни. Има голяма цицина на главата, вероятно и леко комоцио. Но това, че вече е в съзнание, е добър признак.

Мич обаче почти не му обърна внимание:

— Тиф? — рече и хвана ръката на дъщеря си. — Какво значи „не беше катастрофа“?

Тифани не му отговори, а докторът вдигна единия ѝ клепах и насочи фенерче в окото ѝ.

Тифани изохка от изненада.

— Принцесо? — подхвана отново Мич. — Какво искаше да кажеш с това „не беше катастрофа“?

— Опитаха се... — прошепна тя, но гласът ѝ се изгуби за секунда преди да събере сили да довърши изречението си, — ... да ни убият.

Пак затвори очи, а ръката ѝ остана безжизнена в дланта му.

Анджи се приведе цялата над носилката:

— Тифани? Слънце? — Но след като дъщеря ѝ не реагира, Анджи изглежда с ужас в очите лекаря.

Свали слушалките от врата си и погледна набързо циферблатите, които отчитаха жизнената дейност на Тифани.

— Ще ви помоля да почакате отвън. Само за две минутки, окей?

Мич хвана Анджи под ръка и я дръпна:

— Хайде да излезем, миличка. Да оставим човека да си върши работата.

Отвън, в тясната чакалня, странните думи на Тифани стигнаха най-сетне напълно до съзнанието на Анджи и гневът ѝ взе да се надига:

— Нали я чу, Мич, като каза, че не било нещастен случай? Нали я чу? „Опитаха се да ни убият!“ Точно това бяха думите ѝ, Мич.

Мич седна на един от пластмасовите столове и придърпа жена си да седне на съседния. Усещаше как успоредно с нейния гняв нараства и ядът в неговото сърце.

— Кой са те обаче? — попита дрезгаво, без конкретен получател на въпроса му. — Кой е способен на подобна постъпка? — Но още преди да си зададе въпроса, отговорът бе почнал да се оформя в съзнанието му.

— Що не попитаме Конър? — предложи Зак. — Тя нали е била с него? — Достатъчно му беше обаче само да погледне баща си, за да разбере истината. — Божичко... — изпъшка и закри лицето си с длани. — Как може Конър да е загинал? Та той...

— Чисто убийство! — избухна най-сетне Анджи. — Убийците, които и да са били те, са убили Конър, опитали са се да убият и Тифани. Я вземи да се обадиш на Дан Уест, Мич. И то веднага!

Заповедта ѝ обаче беше напълно излишна. Мич Гарви вече набираше домашния телефон на Дан Уест от мобилния си. Убийците ще си платят за стореното!

Ако трябва, лично той, Мич Гарви, ще ги пречука.

И ще го направи с най-голямо удоволствие.

Не с най-голямо. А с огромно удоволствие.

* * *

Бетина отлепи очи от играта на светлосенките върху стената и погледна през прозореца. Приближаваха се нечий фарове, отразяваха се в снега и идеха към нея от всякъде, но в същото време — и от никъде.

Къщата потрепери и през нея премина недоловим за нормалния слух тътен, а Бетина се смрази така, както не помнеше друг път да се е смразявала.

Отдръпна се от прозореца, без да изпуска от погледа си приближаващите фарове.

Ръката ѝ стисна железния ръжен от камината.

Пое дълбоко въздух и бавно го изпусна.

Обзелият къщата странен тътен ставаше все по-силен, но не толкова, че Бетина да не може да чуе затръшването на автомобилната врата.

Пръстите ѝ се стегнаха около оръжието.

Някой взе да блъска и докато Бетина се чудеше дали да я отвори или да се отдръпне от нея, масивната дъбова врата се разтвори с трясък.

През нея влезе Шеп Дънигън със зачервено лице и с трясещо се от гняв тяло.

Бетина инстинктивно се опря на стената, за да не падне.

— Къде е? — попита Дънигън с тих, опасен тон. — Какво, по дяволите, си направила със сина ми? — Пристъпи към Бетина, но е

този момент предната врата се захлопна и ключалката превъртя. Шеп се завъртя и направи опит да я отвори.

Вратата не поддаде.

— Ник не е тук — напъна се да установи контрол над гласа си Бетина, да не издаде паниката — и яростта — които се надигаха в душата ѝ.

— Направила си му нещо — изръмжа Шеп и я изгледа кръвнишки. — И на жена ми също. Вещица си ти.

Ето, че и това доживя.

Да ѝ кажат в очите оная дума, която отдавна се шепнеше.

Бетина усети как краката ѝ се подгънаха, отвори уста, но оттам не излезе дори един звук. *Не*, рече си. *Никога не си правила нищо, от което да се срамуваш.* Стегна се и си възвърна говора:

— Много добре знаеш, че нищо не съм им сторила. — Погледът ѝ го прониза и тя запокити в лицето му само още една дума: — Нищичко!

— Нищо ли? — пристъпи още по-близо Шеп с отрова в гласа и с оголени зъби. — Ами това тогава какво е, по дяволите? — И вдигна пред очите ѝ пликчето с билките. — Дрога е! — викна, без да ѝ даде шанс да му отвърне. — Ти какво мислиш? Че една дрога ли не мога да разпозная? — Хвърли плика в лицето ѝ, но преди Бетина да се приведе, през фоайето мина мощен вятър, грабна кесията и я отвя в най-далечния му край.

— Това пък какво беше, дявол го взел? — кресна ѝ Шеп. — Какви ги вършиш, дяволите да те вземат?

Бетина пак нищо не каза, но самата къща като да отговори на въпроса му.

Прас!

Тряс!

Външните щори се затвориха гръмовно и от основите на сградата се разнесе гърлен звук.

Бетина замръзна.

Очите на Шеп се облешиха за миг, после се присвиха и се заковаха в Бетина:

— Ти — рече. — Да не мислиш, че онова, което ти направих последния път...

Бетина вдигна ръжена, готова да се отбранява, но в този миг цялата къща се надигна мощно и тръшна Шеп на пода.

Шокирана, Бетина го наблюдаваше как се мъчи да се изправи, но едва коленичил, мощният вятър го поде и го запрати след торбичката с чая по коридора.

Сякаш цялата къща изведнъж оживя; въздухът беше зареден с електричество и цялата произвеждана от къщата енергия като че беше съсредоточена върху Шеп Дънигън.

Подир въздушния поток се разнесе нещо като гръм, та Шеп нито можеше да се изправи на крака, нито да се съпротивлява на силата, тласкаща го неумолимо към вратата на трапезарията, а оттам — към кухнята.

Но макар Бетина да чуваше всички тези звуци — на гръмотевицата и на виещия вятър — изобщо не усещаше торнадото, в което се намираше Шеп. Той се оказа засмукан в някаква успоредна вселена, която, колкото и близо да беше до Бетина, бе толкова различна, че нещата, които тя само виждаше и чуваше, ги изживяваше единствено той.

Наблюдаваше го безпомощно, а Шеп се задъхваше и молбите му за помощ едва стигаха до слуха ѝ:

— Спри! Какво правиш?

Но молбите му бяха безполезни. Все още я виждаше, но вече размазана, едва ли не изчезваща някъде другаде.

Вятърът се усили и понесе Шеп през трапезарията право към кухнята. Той се пресегна с надеждата да се задържи за тръбите на старовремския порцеланов умивалник, да се противопостави на влачещата го енергия, но в мига, в който ги докосна, крановете се отвориха и оттам рухна черна тиня — тиня с миризмата на самата смърт — която го обля от глава до пети и взе да се разлива по пода. Секунда по-късно и Шеп се тръшкаше на пода, а тинята прогаряше кожата му при всеки допир.

Бетина Филипс гледаше и не можеше да повярва на очите си. Влезе като замаяна в кухнята и моментално вратата зад гърба ѝ се затвори с трясък, а отпреде ѝ зейна вратата към мазето и се удари в стената.

Шеп направи опит да стане, да се хване за масата, за някой стол, за каквото и да било, което да му даде опора, но вече беше изцяло

покрит с черната, прогаряща, воняща тиня, а невидимата сила, струваща му се като дъх на самия Сатана, го тласкаше към отворената врата и стълбите за зимника.

Бетина продължаваше да стои в ъгъла на кухнята, стиснала ръжена в ръка, и да наблюдава как Шеп, с вече раздрани дрехи, с очи, от които пламтеше безсилен гняв, се затъркаля надолу към мазето.

Чу гласа му, носещ се от тъмното мазе като от някакъв безкрайно дълбок кладенец:

— Ще те убия! Кълна се! Ще убия и теб, и онова дяволско изчадие!

Думите му съживиха Бетина, която възвърна гласа си, пусна ръжена и отиде до горния край на стълбището:

— Тя не е дяволско изчадие, Шеп, а е нашата дъщеря! Моя и твоя! Ти я създаде, когато ме изнасили! — Освободила се най-сетне от насъбралия се в душата ѝ бяс от онази ужасна нощ преди петнадесет години, Бетина рухна на пода и заповтаря: — Нашата дъщеря. Нашата дъщеря... моята дъщеря... моята красива дъщеря...

След което настъпи тишина.

Воят на вятъра стихна.

Отвратителната воняща тиня изчезна от пода.

И Бетина чуваше единствено ударите на сърцето си и ехото на думите:

„... моята красива дъщеря!“

* * *

Светът около Шеп не преставаше да се върти. Цялото тяло го болеше от падането и дъх не му стигаше. Отнеслата го вихрушка му се стори още по-страшна тук, в студения зимник. Отвсякъде кръжаха мъждукащи светлини, от които почти нищо не можеше да види. Блъсна се в някаква стена, усети как се отвори някаква врата и го засмука. После се затвори с трясък зад него, но по стената изобщо нямаше и помен от врата.

И изведнъж всичко приключи. Силите, които го бяха награбили, се усмириха.

Остана плъоснат върху циментовия под, борещ се за глътка въздух, а замаяният му мозък се напъваше да осмисли ужаса, който го беше сполетял.

Едва успя да се изправи. Намираше се в стая — стая с бетонни стени и дебели греди над главата му.

И само една врата.

Колебливо — едва ли не против волята си — я отвори и се стегна да поеме онова, което го очакваше от другата ѝ страна.

Щом я отвори, поредната стая го засмука.

Вратата се затръшна подире му, а на друга стена се появи нова, но той реши този път нищо да не предприема.

Оказа се, че е невъзможно. Умът му бе станал неспособен да контролира тялото. Приблужи се към отвора на стената отдясно и колкото по-близо отиваше, толкова по-силно усещаше привличането на следващата стая.

Врати се появяваха, затваряха и изчезваха. Шеп навлизаше все по-навътре в лабиринта и след всяко поредно движение се чувстваше все по-изгубен. Стори му се, че се е запилял сред самото време и пространството, че е в някакви ниция земя, където го блъскат, дърпат, усукват, въртят. Качваше се по стълби, слизаше по други, свиваше покрай ъгли, минаваше през прагове. Напъваше се да запомни бройката им, да не губи представа къде се намира и откъде е дошъл.

Безсмислено беше.

И за миг — само за миг — Шеп се запита дали и Ник не се е чувствал по същия начин през целия си живот, но мисълта му моментално пак се върна върху самия него.

Странният ад, в който беше попаднал, възприе свой особен ритъм:

Пак и пак.

В кръг подир кръг.

Покрай този ъгъл и другия.

Завой надясно, завой наляво.

Пак и пак и пак и пак...

Безнадеждно изгубил се, но неспособен да спре.

През тоз праг на таз врата.

Насам, натам и още по-натам.

Нови шумове:

Захлопнала се врата.

Удар на метал о метал.

Шеп се извърна.

Пред него имаше една-единствена врата — врата със зарешетено прозорче. Но врата, която отказа да се отвори пред него.

Оказа се заключен в тази стая.

Опря се о стената да не падне и чу нов шум. Човешки стъпки... и гласове! Които идеха все по-близо!

Чу дрънчене и превъртането на ключ в бравата. После вратата се отвори и през нея влязоха трима с гумени престилки.

— Къде съм? — заскимтя Шеп, щом ги видя. — Какво ще ми правите?

— Спокойно — отвърна един. — Знаеш колко е часът.

— Какво? Какво значи това?

— Дръжте го здраво, момчета — рече втори с изпълнен с досада глас, после се обърна към Шеп: — Не ти ли омръзна да се опъваш? Ако продължаваш, ще се наложи пак да извикам управителя Филипс.

Двама подбраха Шеп под мишниците и го извлякоха от килията.

На Шеп свят му се зави. Какви са тези хора? С тия съдрани обуца и дрехи като театрални костюми.

— Пуснете ме! — развика се, но онези продължиха да го влачат по влажния коридор, без да му обърнат и капка внимание.

По стените мъждукаха газови лампи в почернели месингови аплици.

— Къде съм, дявол да го вземе? — не се предаваше Шеп.

И чу иззад гърба си гласа на третия мъж:

— Както винаги, в „Шътърс Лейк“. И в задачата се пита: кой е по-луд — затворените тук или ние, надзирателите? — Изведнъж тонът му стана саркастичен: — Оп, пардон: доктор Филипс държи да се наричаме *санитари*.

Наименованията озадачиха Шеп. Какви ги приказваха тия? „Шътърс Лейк“? Доктор Филипс? Та нали някогашният затвор, където са държали лудите, са го закрили още преди десетилетия!

Далеч преди Шеп да се роди; дори родителите му не са били родени още. А доктор Филипс...

— Не! — изпищя Шеп, след като умът му отхвърли току-що зародилата се безумна идея. — Вие се шегувате, нали? — Гласът му

изтъня от новопоявилата се нотка на истерия: — Няма начин да не е шега!

Но вместо да отговори на въпроса му, единият от мъжете отвори някаква врата и другите набутаха Шеп насила вътре. Стаята едва се осветяваше от много високо поставен прозорец, а в средата ѝ върху каменния под стоеше голяма вана.

Съблякоха го и за пръв път Шеп забеляза в какво е бил облечен. Не в дрехите, с които бе дошъл в къщата на Бетина, а само в нещо като тънка пижама.

И чак тогава мерна плаващата във ваната буца лед.

И осъзна какво са му намислили.

— Не! — замоли им се. — Само не ме вкарвайте там.

Те обаче го вдигнаха във въздуха, той изпружи крака и ги запъна о ръбовете на ваната, като куче, което не дава да го къпят.

Но и от това нямаше полза. Двамата санитарии му надделяха, натиснаха го във водата, а третият я захлупи с тежък дървен капак с изрязана дупка, през която да си подаде главата.

Пристегнаха каишите на капака, та да стои потопен във водата и непознат дотогава за него студ взе да пронизва цялото му тяло.

В агонията си взе да пищи и да се мъчи да се измъкне, но нямаше смисъл: дебелите каиши не даваха на капака да помръдне, та успя единствено да си охлузи кожата по коленете от нерендосаната му долна страна.

— Хайде успокой се вече — рече единият от санитарите, но думите му едва пронизаха агонията на Шеп. — Мисли си за онова, заради което си тук, а аз ще гледам да не забравя къде сме те оставили.

Шеп ги видя как излязоха от стаята, затвориха вратата и я заключиха. Напълни с въздух дробовете си и изрева една-единствена дума:

— Бетина!

Името ѝ отекна от голите каменни стени, ледената вода взе да се процежда в тялото му, а в съзнанието на Шеп Дънигън се процеди полека-лека голата истина:

Бетина Филипс не може да го чуе. Никой — поне сред хората, които познаваше — няма да го чуе. Няма начин.

Та те щяха да се родят чак след един век.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Тя е нашата дъщеря, Шен! Моя и твоя! Ти я създаде, когато ме изнасили! Думите прокънтяха в главата на Сара. Двамата с Ник се бяха сгушили на пода до вратата, която водеше от склада за въглища към главното помещение на мазето.

Тя е нашата дъщеря... В мига, в който Сара чу тези думи, бясната какофония, вилнееща из старата сграда, изведнъж изгуби своята значимост.

Какво искаше да каже Бетина? Защо го каза?

— Сара? — прошепна Ник. — На всяка цена трябва да намерим Бетина.

Гласът му я върна рязко в настоящето и тя усети, че той я държи за треперещата ѝ ръка. Но когато се опита да се изправи, краката ѝ съвсем омекнаха и едва се удържа да не изкрещи от болката в хълбока.

Ник ѝ помогна да запази равновесие, а след като бесният вой от преди няколко секунди утихна, отвори бавно вратата към останалата част от зимника.

В мига, в който излязоха от склада за въглища, в мазето настъпи пълна тишина.

Всичко си беше на място.

Все едно нищо не се беше случило.

Но и всичко се беше променило.

Без да пуска ръката ѝ, Ник поведе Сара нагоре по стръмните стъпала към кухнята. Тя изглеждаше точно като преди и единственият звук, който стигаше до слуха им, бе воят на вятъра навън и тихият ромон на снежинките по прозорците.

— Бетина? — провикна се Сара. — Добре ли си? Къде си? Отговор не последва.

Спогледаха се, прекосиха трапезарията и от преддверието отидоха в някогашния кабинет.

Бетина седеше върху изтъркания викториански диван, прегърнала се с ръце, с кучетата до нея. Лицето ѝ беше бяло и цялата

трепереше.

— Добре ли си? — приближи я Сара.

Бетина кимна с облято в сълзи лице и Сара дойде още по-наблизо.

— Наистина ли си моята майка? — попита тихичко, та думите ѝ прошумоляха като лек повей на вятъра.

Бетина кимна повторно:

— Не мога да си обясня как не се досетих още като те видях за пръв път. А трябваше. Особено след като забелязах какъв талант притежаваш. — Широко разтворените ѝ уплашени очи се взряха в тези на Сара. — Нямаше как да те задържа. Нали разбираш какво ми беше? Принудих се... принудих се да те дам за осиновяване. Аз... аз...

Не можа да довърши изречението, а зарови лице в дланите си и се разхлипа.

Сара приседна до нея и я хвана за едната ръка.

Бетина си пое въздух и пак вдигна очи.

— Прости ми, Сара — прошепна. След това се обърна към Ник: — Бях...

Отново се запъна, но успя да продължи:

— Баща ти, Ник. Хвана ме насаме един ден и... — Нова пауза. — Мъчех се да избягам... — прошепна по-скоро на себе си.

— Дърпах се, блъсках го...

— Не сте виновна — каза с леко разтреперан глас Ник. — Никой не може да избяга от баща ми, ако самият той не го пусне. Той просто... просто... — Гласът му се пречупи, момчето млъкна за миг, след това се сдоби с нова сила: — Него нали вече го няма? И няма да се върне, нали?

— Съмнявам се — завъртя глава Бетина.

— А знаете ли защо? — попита Ник. — Искам да кажа: знаете ли го къде отиде?

Веждите на Бетина се сключиха неуверено:

— Не съм убедена, че си е отишъл завинаги — каза, подбирайки внимателно думите си. — Според мен е някъде наблизо, но не виждам как ще се върне тук. — Сара и Ник се спогледаха притеснено, а Бетина продължи: — Вие двамата, според мен, няма от какво да се боите. Но подозирам, че някои хора имат от какво да се боят, и баща ти, изглежда, е един от тях, Ник. Днешното му идване тук е за пръв път

от... от онзи случай. И предполагам, че в тази къща витае нещо — някакъв дух, или сила, или... — И сви безпомощно рамене. — И аз не знам какво е. Но имам чувството, че то разбира хората и им дава заслуженото.

Ник също се премести на дивана от другата страна на Бетина. Пайуакет моментално скочи в скута му, нагласи се и взе да мърка, а Бетина прегърна Сара и я притисна към себе си.

— А ти как си?

Сара се поколеба, после кимна:

— Добре съм. Аз... аз обичам семейството си. Искам да кажа, че обичах мама и не съм спряла да обичам и татко. И то истински. Мама беше страхотно добра, а и татко също, независимо какво приказват за него. Обаче... — Тук Сара се позапъна, а в очите ѝ блеснаха сълзи: — Не знам... откакто те срещнах и дойдох тук, при теб, почнах да се чувствам... не знам как да го кажа... да се чувствам другояче. Като че мястото ми е тук. — И най-последно погледна Бетина в очите: — И сигурно е така, как мислиш?

Бетина я прегърна и с другата си ръка:

— Несъмнено — прошепна.

— И какво ще стане сега? — попита Ник. — Имам предвид, какво ще стане с всички нас?

— Нямам представа — сви рамене Бетина. Но за пръв път от години насам не изпитвам никакъв страх. Ни най-малко. — Изглежда първо Ник, после и Сара. — Според мен и вие няма от какво да се боите. — Вятърът отвън внезапно изви и осветлението примига, угасна, но толкова бързо се възстанови, че те почти не го забелязаха. — Видяхте ли? — рече Бетина и се пресегна да стисне ръката на Ник. — Къщата се грижи за нас.

Тримата останаха да седят смълчани в стария дом, наред бушуващата навън виелица, в очакване на онова, което им предстои, свързани взаимно от миналото и свързани взаимно от съдбата.

А освен това, обвързани и от нещо друго, което, изглежда, никога нямаше напълно да проумеят.

* * *

Дан Уест спря на паркинга на клиниката, но не слезе веднага от колата. Остана да седи неподвижен, да си наложи да влезе наново в ролята си на шеф на уорукската полиция. Не успяваше. За разлика от всички други вечери, когато му се налагаше да изслушва чужди показания, днес щеше да стане дума за сина му — за собствения му син, — така че Тифани Гарви да му мисли какви ще ги приказва. Не изключваше възможността самата Тифани да е причинила катастрофата: един Бог знае какви ги е вършела, докато Конър се е мъчел да кара внимателно по онзи тесен черен път сред снежната буря.

И какво е можел да направи Конър в такъв случай? Да я отблъсне ли? Макар и едва навършил годините за шофьорска книжка, Конър си беше мъжкар, а кой мъжкар ще отстрани една женска, когато иска да му...

Тя е виновна! Това е истината: тя е причинила смъртта на сина му, а сега кой знае какво ще измисли, за да отърве кожата си.

Вдигна яката на палтото си, слезе от колата и тръгна право срещу бръснещия вятър, който брулеше лицето и ръцете му. Свил се против студа, Уест стигна забързан до входа за спешни случаи и влезе в клиниката през голямата плъзгаща се врата.

В чакалнята Мич Гарви, с Анджи и Зак от двете му страни, бяха коленичили в единия ъгъл и се молеха. Е, ако предположенията му се окажеха верни, щяха да имат сериозен повод за молитвите си!

Още с влизането му Мич рипна на нозе, съзрял гневния му поглед.

— Окей! Къде е тя? — изстреля въпроса си Уест.

— Там — посочи с глава Мич завесата. — В момента лекарят е при нея.

Дан Уест се извърна към сестрата на рецепцията, която се беше изправила:

— Сега ще кажа на доктор Нелсън, че си дошъл, Дан — рече и се пъкна зад завесата.

Само след миг я дръпна настрана и даде знак на Дан да се приближи. Тифани Гарви лежеше на подвижна носилка с изпонаранено и подуто лице. Рон Нелсън, завършил гимназията заедно с Дан Уест, преди да замине да следва в колеж, а след това — и медицина, не откъсваше очи от датчиците.

— Здравсти, Рон — каза Дан, впил поглед в раненото момиче. — Ще мога ли да ѝ задам някой и друг въпрос?

— Да я питаш може — рече Нелсън. — Но така, както ту е в съзнание, ту не е, не знам доколко тя ще може да ти отговори. Опитай все пак.

Усетил застаналите зад гърба му Мич и Анджи Гарви, Дан се приближи към главата на болната.

— Тифани? Чуваш ли ме, Тифани?

Тя откряхна клепачи, опита се за секунда-две да фокусира, после пак ги отпусна.

— На успокоителни ли е? — обърна се Дан към лекаря. Нямаше смисъл да я разпитва, ако са я наблъскали със седативи — щеше да му наговори само куп безсмислици.

— Изключено — успокои го Нелсън. — При контузии на главата първо трябва да се убедим, че знаем какво точно ѝ има, и чак тогава.

Дан кимна.

— Тифани? Аз съм Дан Уест. Бащата на Конър. Можеш ли да ми кажеш какво стана тази вечер? — Миглите ѝ потрепнаха и челото ѝ леко се смръщи, но не му отговори. — За нещастния случай на пътя те питам — настоя Дан. — Помниш ли какво стана?

Най-после Тифани успя да отвори очи, примига, после ги присви срещу силната светлина. И видя баща си, застанал до краката ѝ.

— Опитаха се да ни убият — изрече със слаб и прегракнал глас. Помъчи се да се изкашля, но не успя съвсем, след което повтори казаното: — Опитаха се да ни убият.

— Кой? — попита Дан. Какви ги приказва това момиче? Нали Харви Милър твърдеше, че нямало замесена друга кола?

— Сара — изохка Тифани. — Сара Крейн и Ник Дънигън.

Дан Уест присви очи. Какво пък са търсели Сара Крейн и синът на Дънигън точно там? Има ли някой, който да не знае какво правят там дечурлигата? Та нали и те с Андреа ходеха там, преди да се оженят. Но чак пък онова куцото и оня, дето всички знаеха, че е откачен? Момичето явно говореше врили-некипели.

Лъже. За да опази себе си.

— Добре де, Тифани. — Дан полагаше максимални усилия да не издаде нито подозренията си, нито нарастващия му гняв. — По какъв начин са могли тия двамата да искат да ви убият, а?

Погледът на Тифани срещна този на шерифа:

— В-видяха ни при езерото — запъна се. — П-после са ни... проследили... и... запалиха... пътя.

Дан буквално побесня. Тая съвсем е превъртяла. Как така ще запалят пътя?

Станалото — станало. С всяка изминала секунда — той се убеждаваше, че му е ясно какво точно е станало. Но тая хлапачка толкова ли не може да измисли нещо по-убедително? Само че като я погледна, тя не отбягна погледа му, както правят младите, когато се мъчат да те излъжат. Едва на много по-голяма възраст се научаваха да мамят, без да им трепне окото.

— Наистина. Запалиха пътя. Ако не ми вярвате, питайте Конър.

Като чу името на сина си, Дан се сепна, а Тифани мигновено разчете реакцията му и очите ѝ се разшириха:

— О, не — прошепна. — О, божичко... не... — Очите ѝ се напълниха със сълзи, та дори обзетият от бяс Дан проумя, че не само не е знаела за смъртта на Конър, а и наистина е разчитала той да потвърди думите ѝ.

— Достатъчно — намеси се Рон Нелсън, готов да застане между пациентката си и шерифа.

Дан кимна, погледна още веднъж — най-проницателно — Тифани, която вече ридаеше в обятията на майка си, и излезе през завесата в чакалнята.

Бесът му вече бе придобил размерите на цунами и усети как кръвта му закипя, като си спомни какво разправяха не само Конър, но и Сара и Ник, след разпарянето на корема на кучето му. Историята с кучето можеше и да им се е разминала, но ако Сара Крейн и Ник Дънигън са били причина за смъртта на Конър — жестоко ще си платят. Дан ще им го гарантира, та ако ще това да е последното нещо, което ще направи на този свят.

— Знаех си аз! — изсъска Анджи Гарви в следващата секунда, когато и тя излезе в чакалнята, следвана от своя съпруг. — Знаех си, че онова момиче е изчадие на дявола! Че е инструмент на Сатаната! И не само тя!

Дан вече вървеше към патрулката.

— Стой при сестра си — заповяда Анджи на Зак и затегли Мич за ръката по петите на Дан Уест. — Тръгвай с мен.

Издърпа го през виелицата до служебната кола на Дан, отвори задната врата и седна.

— И двамата са у Бетина Филипс, Дан — обяви, цялата разтреперана от яд. — Убедена съм. И ще трябва да предприемеш нещо по отношение на тази жена. Тя всички ще ни съсипе! Но защо? Какво толкова сме й направили, за Бога?

Но Дан я слушаше само с половин ухо. Самият той беше сигурен, че Сара и Ник са точно там — в „Шътърс“. Включи на скорост и потегли с мръсна газ. Чистачките едва насмогваха на снега по предното стъкло, но Дан не вдигаше подметка от педала за газта, с всяка секунда ставаше все по-бесен, та когато стигнаха до началото на автомобилната алея, извеждаща по хълма до „Шътърс“, вече не беше шерифът на Уоруик.

Беше баща, тръгнал да мъсти за смъртта на сина си.

Лично той ще убие Ник и Сара.

Още тази вечер.

И никой няма да го вини.

Секунди по-късно, или поне така му се стори, колата вече се носеше лудо нагоре по хълма.

Дан наби спирачките и фаровете му очертаха масивната сграда, изглеждаща още по-внушителна сред вихреция се сняг. Слезе от колата и се запъти към входната врата, с Анджи и Мич по петите му.

За всички тях бе настъпил часът за разплата.

* * *

Не успя и да посегне към чукалото, когато тежката дъбова врата се отвори и вятърът моментално навя сняг във фоайето и в просторната галерия зад него. Осветлението се засили, после помръкна и отнякъде дълбоко в старата каменна постройка се разнесе тътен, но тъй тих, че шерифът почти не му обърна внимание.

Тласкан от изгарящия го гняв, Дан влезе заедно с вихреция се сняг. Очите му пареха от студа, зрението му беше размазано, а ушите му почти бяха оглушали от бурята.

— Бетина Филипс! — изрева Дан. — Знам, че си тук и че ония деца са при теб!

Чу приглушен вик зад гърба си, но не можа да разчлени думите, както и не виждаше ясно вътрешността на къщата. Направи още една крачка напред и изведнъж чу кучешки вой — воят на голямо куче, който заглушаваше воя на вятъра. После щипещата мъгла около него се проясни и той го видя.

Кинг! Неговият Кинг! А само на няколко крачки зад него беше Конър, който му крещеше: „Давай, Кинг! Дръж!“ За миг Дан успя да мерне и Ник Дънигън и Сара Крейн, но после всичко се промени и кучето — собственото му куче — се нахвърли върху самия него! С разтворена паст, с оголени зъби, от които се стичаха лиги, кучето летеше право насреща му. Дан направи по инстинкт крачка назад и чу как някаква врата се затвори с трясък зад гърба му.

— Какво ти стана? — чу истеричния глас на Анджи Гарви. — Защо...

Но Дан Уест беше престанал да я слуша. Цялото му внимание беше съсредоточено в кучето, приготвило се да скочи в последна атака. С тази разлика, че към Дан се носеше не немската овчарка, която беше отгледал от бебе, а ротвайлер, и то — най-големият ротвайлер, който Дан беше виждал през живота си.

И бесът на Дан мигновено се превърна в първичен страх.

Очите им се срещнаха и двамата се пронизаха взаимно с погледи.

Спокойно, рече си Дан. Това насреща ти е куче — най-обикновено куче.

Макар отсега да му беше ясно, че не е обикновено куче, а звяр, излъчващ сатанинска злоба, с пламнали от жестокост очи и с неземан вой, който изригваше от гърлото му. Животното се бе снишило за своя последен скок. С крайчеца на окото си Дан мярна отворена врата. Без да се замисли накъде може да води, се извърна и хукна през нея. Усети във врата си дъха на звяра и чу как челюстите му изщракаха там, където се беше намирало лицето му само преди частица от секундата.

Дан се хвърли през вратата и с падането си се извърна да я затвори зад себе си.

Ръката му докосна дръжката и всички мускули в тялото му се свиха едновременно, сякаш го бе ударил ток с напрежение хиляда волта.

Вратата остана отворена и атакуващият звяр летеше към него.

Дан вдигна ръка да опази лицето си и само след миг усети как прогарящата го болка се разнесе от дланта към рамото му, а тежестта на огромното животно го отхвърли назад.

Вратата се затвори с все сила, без никой да я докосне. Поне Дан не видя такова нещо. Изпищя, опита се да измъкне ръката си от челюстите на звяра, но ухапката му беше мощна, та на Дан му се наложи да се бие с помощта на двата си крака и едната си свободна ръка.

Ударите му обаче попадаха в някакво празно пространство. Усещаше, че го е ухапало чудовище, което виждаше, чуваше и усещаше, но изобщо не можеше да го докосне.

В един момент животното го пусна и той рухна на пода, но само след миг пак изви от болка, когато челюстите го стиснаха за гърлото и взеха да разкъсват плътта.

— Помощ! — писна Дан. — Помогнете, за Бога! Махнете го от мен!

Но никой от никъде не реагира.

Само някъде далеч от вътрешността на къщата се чу безкрайният вой на вятъра, пригласящ на ръмжането на ротвайлера, който разкъсваше тялото на Дан Уест: отпра едната му ръка от ябълката ѝ, после взе да рови из червата му.

Тялото на Дан потръпваше, той направи нов опит да извика, но ларинксът му беше вече откъснат, та гърлото му не можа да издаде никакъв звук. Бавно го обви сива мъгла, която погълна всички шумове, дори и болката от разкъсването на тялото му.

Мъгла, която Дан Уест се молеше никога да не се вдигне.

* * *

Анджи Гарви гледаше безгласно стаята, в която Дан Уест избяга. Избяга, а след това и изчезна.

За част от секундата — толкова кратка, че Анджи не беше сигурна, че изобщо се е случило — ѝ се стори, че вратата се затръшна, но сега, като я гледаше, все още си стоеше отворена. И единственото живо същество в стаята беше кученцето — един от домашните любимци на Бетина, — което джафкаше напосоки.

И нищо друго.

Ами Дан Уест къде отиде?

Извърна се и се озова лице в лице с Бетина, застанала между Сара и Ник пред вратата на нещо като библиотека или работен кабинет. Не че имаше значение точно каква беше стаята — по-важно беше какво става в нея.

— Къде е той? — изглежда тя кръвнишки Бетина. — Какво направихте на Дан?

— Нищо не съм... — понечи да каже Бетина, но Анджи я сръза:

— Всички те знаят, че си вещица. — И се приближи заплашително към Бетина. — На всички им е известно...

— Млъкни! — викна Сара с разтреперан от яд глас. — Бетина не е никаква вещица, нито е олицетворение на злото или което и да било от всички неща, в които я обвинявате. Тя е моята майка! — Изненадана сякаш от собствените си думи, Сара млъкна за миг. После ги повтори, значително по-тихо:

— Тя е моята майка. — Сълзи блеснаха в очите ѝ. — Добра е, нежна е, и аз я обичам.

Сега и Мич Гарви пристъпи напред и из къщата наново се разнесе почти недоловим за слуха тътен.

— Ти, малката, внимавай в приказките си, когато говориш на жена ми. И ти си същия боклук като баща си: уби Конър и насмалко да убиеш и Тифани.

Мич се приближи още повече към Сара, но на пътя му се изпречи Ник Дънигън:

— Да не си посмял да я пипнеш — каза тихо, но със самоувереност, каквато и самият той не бе чувал дотогава от себе си. Дори окото му не трепна от страх пред Мич Гарви. — Ти нищо не разбираш. Не знаеш нищо нито за тази къща, нито за нас. Така че се махай оттук. Нищо лошо не сме сторили.

Очите на Мич се присвиха от нарастващата му злоба. Тоя пък какво иска? Откога и Ник Дънигън е почнал да го командва?

— Ти пък за какво се мислиш бе? — изглежда той момчето с оня леден поглед, с който смразяваше и най-недисциплинираните затворници. Те поне бяха до един наясно какво следва след този му поглед; сега предстоеше и на Ник Дънигън да научи. Мич сви дясната си ръка в юмрук и направи крачка към Ник.

— Недей — предупреди го тихичко Ник.

Но беше закъснъл. Юмрукът на Мич вече летеше към челюстта на Ник Дънигън.

И в същия миг наелектризиралият къщата тътен избухна в мощен гръм и Мич усети как подът под нозете му се огъна. Размаха ръце във въздуха да се задържи прав, но не успя и рухна.

Бетина придърпа Сара и Ник към себе си, а Анджи Гарви се облещи към падналия си мъж.

Мич като че ли бе обзет от някакъв демон: тръшкаше се по пода и водеше битка с враг, който тя нито виждаше, нито чуваше. Гледаше го онемяла как пролази към кабинета, сякаш искаше да се спаси от невидимия си нападател. В мига, в който мина през вратата, тя се затръшна и Анджи се сдоби с ужасното чувство, че повече никога няма да види Мич.

* * *

В стаята беше адски горещо — Мич не помнеше да е изпитвал друг път подобна жегата. Пак се напъна да се изправи, но дори твърдият под се оказа хлъзгав и той отново падна. Протегна ръце да не се удари, но когато ги допря о пода, все едно пипна с тях нагорещено желязо.

И чак тогава ги видя.

Мравките — огнените мравки — милионите мравки, покрили целия под така плътно, че килимът под тях изобщо не се виждаше.

Отвори уста да изпищи, но мравките моментално изпълниха устата му, покриха целия му език, зажилиха отвътре бузите му, спуснаха се като пламък по гърлото му и само след секунда му стана ясно, че повече никога няма да може да пици. Пак се замята, но от мравките отърване нямаше: лазеха по стените, по мебелите, прииждаха на пълчища изпод вратата към преддверието. Нямаше ги май само в огнището, та Мич взе да си проправя път нататък, но тялото му гореше не само от жегата, но и от отровата. Лазеше по пода и усещаше как силите му се изцеждат докрай в нагорещената стая.

Най-после се добра дотам, придърпа се с ръце и се озова в самата горивна камера. Главата му плуваше, мравките го лазеха навсякъде, жегата...

Наоколо му избухнаха пламъци и за част от секундата Мич Гарви съзря слаб лъч надежда. Дори мравките нямаше да издържат на този огън. Но само след миг видя с отеклите си почти до затваряне очи как дрехите му пламнаха и осъзна истината.

Онова, което гореше, беше самият той, собственото му тяло. Усети как ноздрите му се изпълниха със сладникавия аромат на горяща плът.

Отвори уста да поеме глътка въздух, но дробовете му вече горяха и му беше невъзможно да диша.

Умираще. Съзнаваше, че умира и си даваше сметка, че с нищо не може да го предотврати, а на всичко отгоре знаеше с ужасна сигурност къде точно отива.

Запътил се беше към ада, където щеше да гори вечно така, както гореше в момента, и болката нямаше никога да престане, нямаше да може да избяга от нея, и тя щеше да трае вечно, вечно, вечно...

* * *

— Отдръпни се! — заповяда нечий глас.

Глас? Как може да чува глас? Та нали е в ада и гори...

— Назад! — изкомандва гласът. — Не чуваш ли?

Мич Гарви отвори очи, но видя единствено сив камък. Ръцете му продължаваха да се мятат, но поне мравки вече нямаше.

И тялото му гореше, но пламъци не се виждаха.

После чу дрънчене на метал о метал — същото дрънчене, което чуваше всеки ден, когато отваряше вратите на килиите.

Звукът на ключ.

И на отключваща се брава.

Мич впери поглед в тежката дъбова врата, чиито талпи бяха съединени с дебели ленти ковано желязо и която след секунда взе да се отваря.

Влязоха двама с дебел пожарникарски шланг.

— Нали ти казахме да престанеш да се самонараняваш? — скара му се единият.

На Мич му се зави свят. Къде е? Как стигна дотук?

Какво става? После огледа себе си.

Кръв капеше от ръцете му там, където се беше мъчил да махне мравките.

Ноздрите му вече бяха изпълнени не с вонята на опърлена плът, а с много по-гадна воня, от което изведнъж му стана ясно, че е напълнил гащите.

Огледа двамата новодошли, после протегна към тях трепереща, умоляваща ръка:

— Моля ви се — прошепна с глас, който стържеше по износените от пищене гласови струни. — Помогнете ми. Моля ви се. Помогнете ми.

— Ама разбира се, че ще ти помогнем бе, лудо копеле такова — каза единият. После двамата стиснаха здраво дръжките около дюзата и единият кимна.

Мич усети как отлетя назад от удара на плътната струя ледена вода и се плъосна на пода. А щом отвори уста да моли за милост, двамата насочиха маркуча право в устата му и той усети как водата започва да влиза насила в гърлото му.

Ще се удави!

Ей сега ще се удави и то — точно тук, дето тия двамата го приковават безмилостно към пода с воден поток.

Той обаче изведнъж спря.

— Е, сега ще кротува поне до довечера — рече единият от надзирателите.

Мич се отъркаля в локвата, а онези затвориха и пак заключиха килията. Накрая успя да събере силици да долази до вратата, да се надигне и да надникне през зарешетеното прозорче, но от там видя единствено присвяткващия пламък на старовремски газен фенер. По някое време успя да отмести поглед от светлината и да огледа дългия тесен коридор с още от същите лампи, монтирани достатъчно нагъсто, че да го изпълват с полумрак.

А между лампите имаше други врати — и те със зарешетени прозорчета като неговата.

От една-две от тях му се стори, че го гледат луди погледи.

От останалите — нищо.

Нищичко, освен, от време на време, по някой писък или безнадежден стон.

Мич се отпусна върху мокрия под, а писъците и охканията на бъдещето му продължиха да отекват из коридорите на ада, от който — ясно му беше вече — нямаше никога да излезе.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Анджи Гарви се извърна мигновено от отражението, което мярна в огледалото до закачалката за палта, но беше закъсняла. В паметта ѝ остана завинаги запечатан образът на обезкървеното ѝ лице, разкривено от ужас и бяс.

Но далеч по-страшното беше, че образът в огледалото нямаше нищо общо с онова, което Анджи бе свикнала да вижда. Лицето в огледалото беше състарено; Анджи имаше чувството, че вижда себе си след петдесет години. Косата ѝ, оредяла и сива, падаше покрай лице, доминирано от чифт празни и безнадеждни очи. Кожата ѝ висеше и беше силно набръчкана, и макар нищо в отражението да не ѝ беше познато, Анджи знаеше много добре, че вижда именно себе си.

Ама какво става тук? Първо Дан Уест изчезна, сега пък Мич...

Мич! С надигаща се отвътре ѝ паника се запъти към вратата, през която се бе измъкнал Мич. Но още преди да посегне към дръжката, тя сама се отвори и Анджи изпита безкрайно облекчение. Мич е добре. Ето, отваря ѝ вратата и...

Отвъд вратата Анджи видя, че в кабинета няма жив човек.

Празен.

Празен и тих.

— М-мич? — повтори Анджи, но този път единствената ѝ дума бе изпълнена само с изпаряваща се надежда.

— Няма го вече — каза тихо Ник Дънигън, а гласът му отекна в ушите ѝ с бавния ритъм на погребален марш:

... няма... няма... няма... няма...

— Къде е? — нахвърли се тя на Ник. — Какво му направи? Къде го прати?

— И ние не знаем, Анджи — каза Бетина и протегна ръка, сякаш за да утеши пощурялата жена.

Да бяга! Трябва да избяга, преди да я е сполетяло онова, което се случи на Мич и Дан Уест. Не обърна никакво внимание на протегнатата ръка на Бетина Филипс, ами понечи да хукне към главния

вход, но още след първата крачка неочаквано и за самата нея се извърна и се запъти, залитайки, към стълбището.

Това пък сега какво е? Тя изобщо не иска да се качва горе! Исква да си върви! Да се махне, преди...

Стисна перилото, извърна се и се нахвърли на тримата, които не я изпускаха от очи:

— Пуснете ме! — разпищя се. — Какво правите? Какво му направихте на Мич? — Гласът ѝ се пречупи, тя се разрида, ръката ѝ изпусна парапета, взе да търси за какво да се хване, а краката ѝ я понесоха сами по стълбите: — Не... Пуснете ме... Съжалявам... съжалявам за всичко... извинете ме за... — Стигна до площадката, пое към втория етаж, но погледът ѝ изведнъж се прикова в Сара и гневът ѝ избухна наново: — Ти! — изкрещя. — Ти си виновна за всичко! Ти си дяволско изчадие. Винаги си била, и мястото ти е в пъкъла...

Но нещо преряза думите ѝ, тя усети как я запокитват нагоре, как главата ѝ се блъска в стъпалата, как тялото ѝ се блъска в стената от една страна и в дебелото дървено перило от другата.

Изведнъж се озова на върха на стълбището. Възстанови равновесието си и побягна по коридора.

Врати!

Накъдето и да се обърнеше, само това виждаше — врати. Но ако минеше през една от тях, щеше да стигне до прозорец...

Заклучени!

До една. И то така здраво, сякаш ги бяха заковали.

Стигна до края на коридора. Остана ѝ само още една врата. Протегна ръка, но още преди да пипне дръжката, тя се отвори и Анджи се спря пред второ стълбище — по-тясно.

Надолу!

А слезе ли долу, току-виж успяла да се измъкне! Но щом тръгна по стръмните стълби, видя как нещо се движи.

Нещо дребно, което се качваше по стъпалата.

И само след секунда осъзна.

Плъх.

Огромен, сив и насочил се право насреща ѝ.

И втори, и трети, и...

Анджи се втурна с писък обратно към вратата, която се затръшна под носа ѝ. Успя само да удари в нея десния си хълбок и ѝ призля от

болка.

А плъховете вече бяха съвсем наблизно, та Анджи се запъти, препъвайки се, към третия етаж, придърпвайки се с ръце по перилото. Десният ѝ крак се влачеше подире ѝ; а болката от счупения хълбок сякаш я удряше с бич през тялото. Изкачи стълбището и се озова в края на друг коридор, много по-тесен от долния, но затова пък с врата в дъното.

Отворена врата!

Зад нея пороят от плъхове се точеше по стълбището и Анджи се видя принудена да се изправи.

Като се подпираше с двете си разперени ръце о стените, се завлачи мъчително към отворената врата.

Само че плъховете вече не идеха само от стълбището, ами и изпод всяка затворена врата от двете страни на коридора.

Втурна се през отворената врата, затръшна я зад себе си и рухна на пода. Сърцето ѝ щеше да изскочи, дробовете ѝ гълтаха жадно въздуха, разбитият хълбок я изгаряше от болка.

Чуваше как от другата страна на затворената врата плъховете щракат със зъби и се провлече малко по-навътре в стаята, чиято силна светлина направо я заслепяваше.

Шумът се промени и в първия момент Анджи не осъзна какво става, но веднага се досети: плъховете вече не тракаха със зъби.

Дъвчеха дървото и само след малко щяха да проядат вратата.

Отдръпна се още по-навътре. *Изход! На всяка цена трябва да намери изход!*

Очите ѝ се приспособиха към светлината и тя изведнъж го съзря.

Но за миг отказа да повярва: по една от стените минаваше редица остъклени врати към терасата, а зад терасата, отвъд широката ливада, се издигаше огромна каменна сграда — идеален паралелепипед, покрит с черни плочи, съвсем като разрушения навремето стар „институт“, какъвто го беше виждала на снимка — а зад нея — трептящата повърхност на Шътърс Лейк. Разлистили се дървета се полюляваха на вятъра.

Илюзия! Нямаше начин да не е илюзия!

Изведнъж всичко ѝ се изясни. Погледът ѝ в действителност наблюдаваше една илюзия.

Едно нарисувано изображение. Срещата беше дори някакъв точен френски термин за такива рисунки: *tramp... tromp...*

Trompe l'oeil!

Така им викат — „зрителна измама“: рисунка, която ти внушава, че гледаш през прозорец, макар пред себе си да имаш най-обикновена стена.

Плътна стена!

И пак чу тракането на зъбки и стърженето. Плъховете си бяха прогризали проход. Обърна се и ги видя как влизат през вратата и през стените, и...

Паниката я обзе напълно. Без да се замисли, Анджи успя да се изправи на нозе, благодарение на прилива от адреналин, който ѝ позволи да не усети болката в десния крак и който я тласна напред.

Трябва да излезе, преди да са я настигнали плъховете.

Понеже, ако не успее...

Вече усещаше как са я захапали по нозете, как късат плътта от костите ѝ, как я разкъсват до...

Хвърли се срещу изображението на външния свят, където грееше слънце, цъфтяха цветя, летният ден беше прекрасен и...

Една от остъклените врати се разтвори и Анджи излетя през нея, но попадна във вихрушка от въздух и светлина.

Остра светлина, която пронизваше очите ѝ.

Неземна светлина.

Затвори очи да прогони ослепителната светлина и се напъна да отмести тежестта на тялото си от счупения хълбок.

* * *

— Махнете я! — заповяда нечий женски глас.

Анджи отвори очи. Яка, силна жена в старовремска сестринска униформа се беше надвесила отгоре ѝ и я гледаше вбесено.

— Нали вече няма да лудееш? — попита с дрезгав, гърлен глас.

Анджи не беше в състояние дори да помръдне. Нито да диша.

— Пуснете я — нареди жената и плесна с ръце.

Двамина вдигнаха Анджи от леглото, което дори не беше и легло, ами няколко дъски в желязна рамка.

Погледна към краката си и моментално осъзна смисъла на големите токи и дебелия материя, в която беше опакована.

Надянали ѝ бяха усмирительна риза.

И сега, както си беше в нея, двамата мъже я понесоха — или по-точно повлякоха — през вратата по някакъв тъмен коридор, едва осветен от газените фенери по стените.

Напъна се да каже нещо, да попита къде се намира, но от мърдащите ѝ устни не излизаше никакъв звук. Озърна се панически за някой, който да ѝ помогне, но освен двамата от двете ѝ страни и мощната жена, която вървеше отпреде им, видя само призрачни физиономии зад зарешетени отвори в обкованите с железни ленти врати, покрай които я мъкнеха.

Чуваше само приглушени гласове.

Женски писък.

Протегнати към нея пръсти през един от отворите.

Едва в края на дългия коридор очите на Анджи Гарви изведнъж се приковаха в лице, което едва мержелееше от тъмната му килия. Но това нямаше значение, тъй като Анджи мигновено разпозна тези очи и най-сетне се сдоби отново с глас.

Устата ѝ се отвори и Анджи успя с последни сили да изреве името на човека зад очите:

— МИ-И-И-Ч!!!!

Името на съпруга ѝ като че отекуваше цяла вечност по коридора, но в крайна сметка затихна.

А за Анджи вечността току-що започна.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Шофиращата бавно в дъжделивото утро Кейт Уилямс свърна от главния път към Уоруик. Ранната утрин се беше оказала необичайно топла, а топлото време, заедно с дъжда, заличи почти всички следи от връхлетялата снощи неочаквана снежна буря.

Гласът на Ед Крейн по телефона сутринта беше съвсем подсилил нарастващото напоследък у нея чувство, че нещата в дома на семейство Гарви никак не вървят добре. До днешното утро бе успявала да потиска това си усещане с надеждата, че греши и че няма да ѝ се наложи да прибави и Сара Крейн към големия си списък на деца за настаняване. Но обадилият се рано сутринта Ед Крейн не беше притеснен, а направо уплашен, та след разговора Кейт отмени всичките си ангажименти до обяд и тръгна към Уоруик.

Зави по „Кудейл Рън“ и паркира пред дома на Гарви. По спуснатите пердета заключи, че семейството все още спи.

Метна през рамо чантата си, отиде до вратата и позвъни. Чу лая на кокер шпаньола, но тъй като никой не я посрещна, дръпна навън подсилената врата и натисна дръжката.

Тя взе, че се отвори.

Кейт се подвоуми. Дали да влезе? Или да се обади в полицията? Добре, ама какво ще им каже? Че в събота сутринта е заварила отключена къща с куче? Какво друго ще си помислят за нея, освен че е идиот!

Избути навътре входната врата:

— Алооо?

Никакъв отговор. Само кученцето размаха опашка и се втурна към задната врата, където взе да квичи да го пуснат навън.

Кейт се спря във всекидневната:

— Има ли някой въщи? — провикна се. Пак тишина. Прекоси малката трапезария и влезе в кухнята.

В студен тиган върху печката лежеше полусуrowо пиле.

Салатата в купата в края на плота беше повехнала. А масата в трапезарията бе подредена за обяд. Очевидно семейство Гарви се беше изнесло нанякъде предната вечер, и то — с голяма бързина. Пусна кучето навън да се изходи, изчака го да се върне, после мина обратно по маршрута си и излезе от къщата. Затвори плътно външната врата зад гърба си, но я остави отключена, както я беше заварила. На верандата се спря за миг и огледа околните къщи.

Кварталът имаше най-нормален вид за в тиха съботна сутрин. Вратата на съседната къща се отвори и мъж по хавлия излезе да вземе сутрешния вестник.

— Добро утро — викна му Кейт.

— А? — мъжът май леко се изненада, но после ѝ кимна. — Тъхъ. И на вас добро утро.

— Имате ли представа къде могат да са Гарви?

Мъжът се понамръщи и присви устни, като че се чудеше доколко откровен може да бъде към тази абсолютно непозната му жена. Но преди Кейт да успее да бръкне в чантата си да му покаже картата си за самоличност, човекът отговори:

— Жена ми разправяше, че момичето им пострадало снощи в някаква катастрофа. Показали го по новините.

— Кое от момичетата? — попита Кейт и усети как погълнатата набързо преди четиридесет минути закуска се сви на топка в стомаха ѝ.

— Нямам представа — отговори мъжът. — Шантаво време, а? — Махна ѝ с вестника си и се прибра.

Кейт се втурна надолу по стълбите и се качи в колата. Беше ходила преди две години в полицията в Уоруик, та ѝ потрябваха по-малко от две минути да стигне дотам. Паркира отпред и влезе в остъкленото фоайе.

Униформеният помощник-шериф зад бюрото вдигна очи:

— Седнете — рече. — Само след минутка ще ви обърне внимание. И преди Кейт да възрази, че идва по спешност — което можеше и да не е съвсем истина — униформеният пак се зае с очевидно разстроена жена, седнала на стола до бюрото му.

— От снощи не се е прибирал — сучеше напоена със сълзи носна кърпичка жената и попиваше безрезултатно крайчетата на очите си. — А Дан винаги си идва у дома. Винаги!

Помощник-шерифът разпери безпомощно ръце:

— Страшно съжалявам, Андреа, но нищо не мога да ти кажа по въпроса. И ние не успяваме да се свържем с него, макар че го търсим от часове насам.

Жената обаче не отстъпваше:

— Зак Гарви разправя, че бил с родителите му в дома на Бетина Филипс. Не сте ли ходили дотам да проверите?

Кейт наостри уши.

— Няма и половин час, откакто с Бил Харни се върнахме — каза помощникът. — Но нито Дан е там, нито някой от семейство Гарви.

— Ами колата му? — настояваше жената. — Къде е колата му?

— И ние нямаме представа, Андреа — завъртя глава мъжът. В гласа му се беше прокраднала онази изморена нотка, която Кейт редовно чуваше у полицейските служители, подложени на натиск от разстроени хора, чиито деца или съпрузи са изчезнали — много често не вследствие на нещастен случай, а най-умишлено. — Знам единствено, че не е пред дома на Филипс. Пуснал съм запитване до всички управления, но засега няма никакъв отговор. Трябва да проявиш известно търпение, Андреа.

— Търпение ли? — Гласът на жената взе да възприема истерична нотка. — Убили са сина ми, мъжът ми го няма, а ти ми говориш за търпение?

— Конър не е бил убит, Андреа — каза тихо помощник-шерифът. — Било е нещастен случай.

Кейт се изправи:

— Извинете ме — рече. — Казвам се Кейт Уилямс, работя във върмонтския отдел „Социални грижи“ и търся семейство Гарви.

— Всички търсят семейство Гарви — обърна подпухналото си лице към нея Андреа Уест. — И мъжа ми — добави и пак впери поглед в помощника. — Който е тукашният шериф!

Кейт забеляза как помощникът леко поруменя.

— Аз всъщност търся Сара Крейн, приемната дъщеря на Гарви.

При тези думи изражението на Андреа изцяло се промени и се превърна в маска от чист бяс.

— Оная, дето уби сина ми! — избухна. — И насмалко да убие и Тифани Гарви!

Помощник-шерифът стана и заобиколи бюрото си по посока на Кейт.

— Никой не е убил сина ти, Андреа — повтори, после пренасочи вниманието си отново към Кейт. — Извинявайте. Казвам се Тим Рос и...

— Момичето, което ви трябва, е вероятно там, у дома на оная вещица Бетина Филипс — прекъсна го Андреа Уест. — Ако изобщо може да се нарече „дом“. Оная съборетина трябваше да я бутнат още преди години.

Тим Рос погледа със съчувствие Кейт:

— Момичето Крейн в действителност е там. И тъкмо се канех да ви потърся по телефона, но... — гласът му затихна, а главата му се килна почти незабележимо към Андреа Уест. — Имението се намира на километър и половина извън града, встрани от шосе 157. Няма начин да не забележите портите.

— Благодаря — рече Кейт и се опита да изкаже съболезнованията си на Андреа Уест, която не преставаше да я гледа кръвнишки.

— Ако не са окапали от ръждата досега — измърмори толкова тихо, че Кейт не можа да прецени дали думите ѝ са адресирани към нея или не.

Кейт излезе от полицията и се качи в колата, а мозъкът ѝ не спираше да работи трескаво. Бетина Филипс беше жената, която ѝ се беше обадила преди седмица — учителката на Сара по рисуване, която се притесняваше за отношенията на момичето с приемното ѝ семейство.

Същата тази Бетина Филипс сега така беше вбесила Мич Гарви, че уплашеният Ед Крейн ѝ се беше обадил рано сутринта да намине да види какво прави дъщеря му.

А ето че преди малко съпругата на местния шериф беше нарекла учителката „вещица“.

Дали пък не беше решила, че това нарицателно е по-благовъзпитано от „кучка“? Изведнъж Кейт съжали, задето не се беше вслушала по-рано в съмненията си за конфликт между Сара и семейство Гарви, въпреки твърденията и на двете страни, че между тях всичко е наред.

От главната улица пое наляво по шосе 157. Дъждът съвсем беше спрял и на километър по-нататък слънцето вече пробиваше през облаците. Небето ставаше все по-синьо, тя следеше внимателно с едно око брояча на километража, а с другото дебнеше да не пропусне портала. И наистина, на почти километър и половина от града видя портите.

С тази разлика, че изобщо не бяха ръждясали и провиснали, както ги беше описала жената на шерифа. Вместо това, пред Кейт стояха чифт изпипани, масивни крила от ковано желязо, окачени идеално на яки панти. И крилата на портата, и пантите имаха вид на съвсем прясно боядисани и я чакаха разтворени.

Подкара по дългата извита автомобилна алея, в това време облаците окончателно се разпръснаха и слънцето огря, отразявайки се ярко от мокрия път, който лъщеше като посипан с диаманти, а не с чакъл. Алеята се виеше грациозно през гора в продължение на двестатина метра и накрая излизаше пред самата къща. Там чакълестата алея описваше кръг около един огромен клен, а по всичко наоколо личеше, че каквато и да е Бетина Филипс, освен всичко друго е и добра градинарка. Градината беше пълна с богородички и половин дузина други есенни цветя, а ливадата беше зелена, гладко окосена и, доколкото Кейт успя да прецени, старателно оплевена.

Самата стара резиденция изобщо нямаше вид на „съборетина“, както ѝ я бяха описали. Беше изискана постройка с тежки щори на всеки прозорец и с покрив от плочи, за какъвто Кейт открай време си мечтаеше. И тя, като парка наоколо ѝ, изглеждаше безупречно поддържана. Входната врата като че я приканваше да влезе, а от масивните каменни урни от двете ѝ страни стърчаха прилежно подстригани еднакви храстчета, които сякаш не усещаха приближаващата се зима.

Навлече в наскоро застланата с чакъл кръгла част на алеята и паркира до мини купъра — единствената друга кола, която се виждаше.

Позвъни и отвътре я посрещна самотен лай, но само след секунда ѝ отвори жена с вид на неспала цяла нощ и с любезно въртящо опашка териерче в нозете ѝ. Жената го грабна да не изскочи навън, но преди да успеят и двете да отворят уста, познат глас от вътрешността на къщата извика Кейт по име и оттам се появи Сара Крейн.

Тя обаче нямаше нищо общо с покорното момиче, което Кейт бе виждала в дома на Мич и Анджи Гарви. Беше онази Сара, която Кейт си беше харесала — в която дори се беше влюбила — през месеците рехабилитация след осакатилата я катастрофа. Кейт пусна чантата си на пода и сграбчи Сара в мощна прегръдка, израз и на радост, и на облекчение.

— Как си? Добре ли си?

Сара кимна, отри с ръкав влагата от очите си и посочи жената, която беше отворила:

— Запознай се с Бетина Филипс — рече и дръпна Кейт за ръка да влезе във фойето. — А това е Кейт Уилямс — патронажната служителка от окръжното управление. Която не ми е само патронажна, а и моя приятелка.

— Знам коя е Кейт — каза Бетина и поведе Кейт към огромното преддверие. — Най-добре ще е да седнете. Тук какви ли не неща се случиха напоследък. — Отведе ги в салона, където сутрешното слънце струеше през прозорците. Там на малък диван седеше бледа жена и момче на годините на Сара — и те, като Бетина и Сара, с ужасно уморен вид.

Бетина им обясни коя е Кейт, при което жената се изправи и ѝ протегна ръка:

— Казвам се Лили Дънигън. — Думите ѝ прозвучаха като едва проронена въздишка. — А това е синът ми Ник.

Кейт приседна на облегалката на старинен тапициран с брокат фотьойл, а Сара се отпусна до Бетина на втория диван.

— Бащата на Сара ми се обади рано сутринта — каза Кейт, решила, че ще е най-добре да е съвсем пряма с Бетина Филипс. — Изглежда Мич Гарви го е заплашвал, че ще навреди на Сара, ако продължава връзката си с теб.

— Което ни най-малко не ме изненадва — отбеляза Бетина със саркастично извити вежди. — В качеството ми на „вещица“, или на „инструмент на Сатаната“? И двете са много популярни названия тъдява.

А Кейт мигновено си даде сметка, че харесва Бетина Филипс.

— За „вещица“ вече чух в полицейското управление, но „инструмент на Сатаната“ е ново за мен. — След което гласът ѝ стана съвсем сериозен. — Ед Крейн обаче беше силно разтревожен, а аз

междувременно чух, че снощи са станали някои събития. Доколкото разбирам, някакво момче било загинало в катастрофа? А пък семейство Гарви не са си у дома? — Забеляза как Лили Дънигън и Бетина Филипс си размениха мигновени погледи, но преди да успеят да кажат каквото и да било, Сара отговори поне на единия от въпросите ѝ.

— Стана произшествие... Колата на Конър Уест се запали. Те двамата с Тифани Гарви искаха да ни прегазят... нас двамата с Ник. Но колата му поднесе, той се заби в една стена и тя избухна.

— Боже мили! — ужаси се Кейт.

— Шерифът дойде тук снощи — продължи Бетина, а Кейт остана с усещането, че изключително внимателно подбира думите си. — В интерес на истината, по някое време дойдоха и двамата Гарви, и бащата на Ник.

Кейт чакаше, но вместо да си довърши разказа, Бетина премести поглед от Сара към Лили Дънигън и сина ѝ, сякаш очакваше да ѝ дадат някакъв сигнал. А Лили Дънигън така незабележимо ѝ кимна, че Кейт насмалко да не го забележи.

— Сипеха заплахи — заразказва пак Бетина. — Според тях катастрофата била станала по вина на Сара и Ник.

Гласът ѝ пак затихна, но Кейт беше убедена, че това не е — далеч не е — край на историята.

— И? — подсказа.

— И си тръгнаха — завърши Бетина, без да отмества очите си от тези на Кейт.

— Тръгнали си — повтори Кейт. После огледа всички в стаята, започвайки от Бетина. — Нещо не ми се връзва. Шерифът и двамата Гарви пристигат и почват да обвиняват Сара и... Ник, нали така беше?... че са причинили произшествието, в което е загинал синът на шерифа, след което просто... си *тръгват*? И къде отидоха оттук?

— Нямам представа — отвърна Бетина. — Но не ги очаквам да се върнат. — Преди Кейт да успее да реагира, заприказва Лили Дънигън:

— Трябва да сте наясно и с още нещо. Сара е дъщеря на Бетина. — Помълча малко, като да се овладее. — На Бетина и на моя съпруг. Така че е половин сестра на Ник. — Новината порази Кейт, но Лили още не беше свършила: — Шеп я е изнасилил — обяви тя с треперещ

от гняв глас. — Докато съм била бременна с Ник, мъжът, за когото бях женена, дошъл тук и изнасилил Бетина. Кое то поне обяснява защо след това толкова я мразеше.

— И казвате, че и той беше тук снощи, така ли?

Лили кимна:

— Канеше се да върне Ник в болницата. — И хвана ръката на сина си така, сякаш се боеше сега пък Кейт да не се опита да ѝ го отнеме. — Ник има проблеми още от малък и Шеп... — Изведнъж се спря; очевидно реши, че много се е разприказвала. После гласът ѝ се втвърди: — Шеп настояваше да вкара Ник отново в психиатрията.

Кейт огледа внимателно четиримата пред себе си.

— И никой от вас няма представа къде може да са отишли отгук?

— Истината е, че никой от нас не знае какво точно се случи тук снощи — рече Бетина. — Тази къща е много особена...

— Тази къща е великолепна — прекъсна я Ник. — А аз никога не съм бил луд. А само... — Поколеба се, хвърли поглед на Сара, после продължи: — Само съм притежавал дарба като на Сара. С тази разлика, че тя умее да рисува, а аз... Не знам как да го опиша точно... Да си представям и да чувам разни работи, да речем.

Умът на Кейт се въртеше на максимални обороти в желанието ѝ да открие логика в онова, което слушаше. Да се докаже, че Бетина наистина е майката на Сара, няма да е никак трудно; все някъде ще е регистрирано осиновяването ѝ, ако не — ще прибегнат до изследване на ДНК-то на двете. Но още отсега, като ги гледаше седнали една до друга, ѝ беше ясно какви ще са резултатите от теста. А що се отнася до другото...

— Доколкото разбрах, тук сутринта са идвали двамата помощник-шерифи.

— И на тях казахме същото, каквото и на теб — кимна Бетина. — Че хората, които търсят, бяха тук, но си отидоха. Оставихме ги да претърсят гаража и навсякъде, където искат.

— Да търсят какво? — запита Кейт. — Да не би да си мислят, че...

— Нямам представа какво са си мислели — прекъсна я Бетина. — Но съм убедена, че по някое време ще се върнат заедно с купища специалисти. И няма начин да не плъзнат приказки по хората. Кое то не отменя факта, че нито един от нас няма представа къде са Дан Уест,

Шеп Дънигън и Мич и Анджи Гарви. — Направи кратка пауза, после продължи: — И, честно казано, изобщо не ни вълнува, стига повече да не се върнат. А че няма да се върнат сме почти убедени.

— По какво съдите? — контрира я Кейт. — След като не знаете къде са отишли, как може да сте сигурни, че няма да се върнат?

Ник Дънигън изпревари Бетина, която се канеше да отговори на въпроса на Кейт:

— Тази къща не ги хареса. Страхотна къща е и нас ни одобрява, но тях изобщо не ги хареса. Ни най-малко. За което си има определени причини.

Кейт се намести по-удобно на стола си да изслуша историята, която явно щеше да е пространна.

— Слушам те — рече.

ЕПИЛОГ

Нещата изобщо не следваше да са такива!

На Тифани Гарви изобщо не ѝ беше работа да седи наред тая гореща кухня и да усеща как потта се стича по гърба ѝ, докато назорва отвратителното бебе да погълне поне една лъжичка от това гадно грахово пюре, което му даваше по настояване на гнусната му майка.

Още по-малко пък ѝ се полагаше на Тифани Гарви да я командва тая Роуена Матисън, която беше приела у дома си Тиф и Зак само за да не се охарчва по прислуга, след като от окръга ѝ плащаха, за да вземе приемни деца.

Приемни деца!

И Тифани изруга на ум родителите си, а в това време Брайън Матисън III изплю още пюре върху предницата на блузата ѝ.

Брайън Матисън Трети! Що за глупост! Брайън Матисън *Лайномета* щеше да е много по-точно описание.

И за всичко това виновни бяха родителите ѝ. Ако не бяха зачезнали нанякъде, възползвайки се от престоя ѝ в болницата след оня случай, дето Сара Крейн и Ник Дънигън се опитаха да я пречукат, сега щеше да си е у дома, където си ѝ е мястото.

А Сара и Ник щяха да са в изправителния дом за малолетни, където е мястото на такива като тях. Да, ама не. Те си се шляят сега на свобода, независимо че са причинили смъртта на Конър Уест, а — нищо чудно — и на бащата на Конър, и на бащата на Ник.

Ами ако са убили и нейните родители!

Но така или иначе, нещата изобщо не следваше да са такива като сега, ама като стане на осемнайсет...

Изведнъж бебето зейна с уста и повърна право в гърдите ѝ. А от вонята и на нея моментално ѝ се повдигна. Хукна към мивката и едва успя да се издрайфа в нея, а не на пода.

Далеч по-лесно е все пак да изчистиш една мивка, отколкото пода, който вече ми веднъж от сутринта.

В момента, в който отмиваше повръщаното от блузата си, през задния вход в кухнята влезе Зак.

— Боже мой — изпъшка, като надуши излязлото не само от бебето, но и от сестра му. — Какво си направила?

— Нищо не съм направила! — озъби му се Тифани. — Ако...

— Закари? — прекъсна я леден глас.

И двамата се извърнаха и видяха в рамката на вратата Роуена Матисън, облечена в бежова копринена блузка и панталон наред августовската жегата. На нозете си имаше сандали, за които Тифани беше готова да се обзаложи, че се е изръсила минимум шестстотин долара, и всеки косъм от прическата ѝ си беше абсолютно на място.

И как нямаше да е, след като караше Тифани да ѝ мие косата всеки следобед?

— Даде ли на кучетата да вечерят и изчисти ли кучкарника?

Тифани изгледа предупредително Зак, щом видя как лицето му пламна, а вената на челото му взе да пулсира точно както правеше онази на баща му, преди да избухне.

— Още не, госпожо — отвърна ѝ той, стараяйки се гласът да не издаде гнева му.

Роуена обаче разчете идеално изражението му и очите ѝ се присвиха.

— Нали знаеш, че искахме само едно приемно дете.

— Да, госпожо — отговори Зак.

А Тифани го гледаше как се мъчи да не вдигне поглед.

Още от първия им ден госпожа Матисън ги беше предупредила, че в никакъв случай не желае да я гледат в очите:

„Вашата задача е да улеснявате живота ми. Нито сте ми приятели, нито роднини, така че не очаквайте да се отнасям с вас като с такива. Длъжни сте постоянно да засвидетелствате уважение.“

— Взех ви и двамата само от милосърдие — продължаваше сега госпожа Матисън. — И очаквам да проявиш поне малко благодарност, като поддържаш кучкарника чист. Нещо неясно дотук?

— Няма, госпожо — измърмори Зак.

— В такъв случай не се размотавай из кухнята да пречиш на сестра си да си гледа работата. Тя ще има грижата да пази вечерята ти да не изстине.

Зак излезе безмълвно на заден ход през задната врата, при което всичките десет немски курцхаара^[1] на Брайън Матисън-младши се разляяха. Тифани мярна през прозореца как Зак се въоръжи с лопата, кофа и маркуч.

А Роуена Матисън се усмихна на бебчето и му помаха с ръка.

— Виждала ли си някога по-идеално бебе от Трип? — попита. Голям късмет имаш, че знаеш как да се грижиш за него. Като си помисля само колко гувернантки уволних преди теб.

Щото не са ти давали да ги третираш като робини, рече си Тифани, но с такова каменно изражение, че Роуена да не успее да прочете мислите ѝ.

И едва тогава Роуена стигна до истинската цел на посещението си в кухнята:

— Готови сме за вечеря, Тифани. Можеш да я сервираш.

Вечерята!

Че тя изобщо не беше готова.

Тифани се заозърта панически из кухнята.

— Веднага — рече зад гърба на Роуена Матисън, която се скри в трапезарията.

Тифани извади от хладилника нарязаната преди час салата и се помоли тя да им запълни времето, докато подправеше таратора, дето от сутринта го беше заприготвяла с магданоз, според специалните изисквания на семейство Матисън.

— Магданозът е съществен за вида му — обясни ѝ веднъж Роуена, след като Тифани го беше забравила. — А и не виждам с какво толкова те затруднява. — След това изказване, което изобщо не беше въпрос, Тифани се отучи да спори за каквото и да било с двамата Матисън, дори ако имаше време за целта, с каквото тя изобщо не разполагаше.

Да не говорим, че поначало вече за нищо не ѝ оставаше време. Нито за приятели, — каквито вече нямаше, така или иначе — нито за писане на домашни, нито да се изживява като момиче.

Нямаше време дори да се обади на Кейт Уилямс и да ѝ се оплаче от приемното семейство, в което ги беше настанила двамата със Зак.

Ама като стане на осемнайсет...

---

[1] *Deutsch Kurzhaar* (нем.) — немска късокосместа хрътка. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.